

๑
340.154
๒๖๖๙๗

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3
โรงเรียนนมาลสวรรค์พิทยา อำเภอบ้านนา จังหวัดนครนายก

๒๘ ก.ย. 2553

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
พฤษภาคม 2553
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3
โรงเรียนมาลาสวรรค์พิทยฯ อำเภอบ้านนา จังหวัดนครนายก

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
พฤษภาคม 2553

บุศรินทร์ มังกรแก้ว. (2553). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ช่วงชั้นที่ 3 สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: ผู้ช่วยศาสตราจารย์

ดร.นันทนา วงษ์อินทร์.

จุดมุ่งหมายในงานวิจัยในครั้งนี้ คือ 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในตัวผู้เรียน และปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน 2) เพื่อศึกษาคำแนะนำนักความสำคัญ ของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน แหล่งข้อมูลได้แก่นักเรียนในชั้นที่ 3 โรงเรียน มาลาสวรรค์พิทย อำเภอบ้านนา จังหวัดนครนายก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถามปัจจัยที่ เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ เพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) และวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ปัจจัยภายในตัวผู้เรียน ได้แก่ ความสามารถในการเรียน, ความพยายามในการเรียน, ความสนใจในการเรียน, ความสุขในการเรียน และความรู้พื้นฐานในการเรียน และปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน ได้แก่ ความยากง่ายของเรื่องที่เรียน, ความมีโชค, การสอนของครู, การเรียนพิเศษ และการช่วยเหลือจาก บุคคลอื่น มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ส่วนการเรียนพิเศษ ไม่พบว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. คำแนะนำนักความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้แก่ความสามารถ ในการเรียน รองลงมาคือ การช่วยเหลือจากบุคคลอื่น การเรียนพิเศษ และความมีโชค ตามลำดับ

FACTORS RELATED TO ACADEMIC ACHIEVEMENT OF THE THIRD LEVEL
STUDENTS

AN ABSTRACT
BY
BUSARIN MUNGKORNKAEW

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University
May 2010

Busarin Mungkornkaew. (2010). **Factors Related to Academic Achievement of The Third Level Students**. Master's Project, M.Ed. (Guidance and Counseling Psychology).
Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor : Assist. Prof.
Dr.Nanthana Wong-In

The purpose of this research were 1) to study the relation between students' internal factors, external factors and academic achievement 2) to study the influence of factors effecting academic achievement. The population were the third level students (Mathayomsuksa 1-3), Malasawan Pittaya School, Ban-na District, Nakhonnayok Province. The research instrument was the Questionnaire factors related to Academic Achievement Questionnaire. The data were analyzed by Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Multiple Regression Analysis.

The results of the research were as the follows:

1. There was significantly correlation at .01 level between the students' internal factors: academic ability, academic effort, academic interested, academic happiness, and academic basic knowledge ; students' external factors : difficulty of academic task, luck, teaching style, tutoring, and supporting from others and the academic achievement.
2. The influence of factors effecting academic achievement were academic ability, supporting from others, tutoring, and luck.

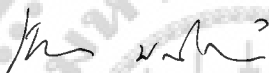
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3
โรงเรียนมาลาสวรรค์พิทย อำเภอบ้านนา จังหวัดนครนายก ของ บุศรินทร์ มังกรแก้ว ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
จิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีขำ)

คณะกรรมการสอบ

ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

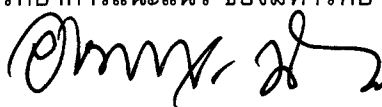
(อาจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ ดร.สกล วรเจริญศรี)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร.องอาจ นัยพัฒน์)

วันที่ 27 เดือน พฤษภาคม พ.ศ.2553

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงด้วยดี เป็นเพราะได้รับความกรุณาช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์และประธานกรรมการสารนิพนธ์ ที่ได้สละเวลาอันมีค่า ชี้แนะแนวทางในการทำวิจัยครั้งนี้ พร้อมทั้งเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขและปรับปรุงข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดียิ่ง นอกจากนี้ยังได้รับความกรุณาจาก อาจารย์ ดร.นงคราญ วงษ์ศรี ที่ได้เสนอแนะเพิ่มเติม เพื่อให้สารนิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์, อาจารย์ ดร. มณฑิรา จารุเพ็ง และอาจารย์ ดร.สกล วรเจริญศรี ที่ให้ความอนุเคราะห์ สละเวลาที่ตรวจสอบเครื่องมือคุณภาพเครื่องมือวิจัย ตลอดจนให้ข้อแนะแนะ และแนวทางแก้ไขข้อบกพร่องของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งทำให้ได้เครื่องมือมีความเที่ยงตรงในการวัดยิ่งขึ้น และขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.อัชฌา ชื่นบุญ ที่ได้ให้คำแนะนำและช่วยเหลือในเรื่องสถิติและการวิเคราะห์ข้อมูล

ขอขอบคุณ ผู้อำนวยการ ผู้บริหาร คณาจารย์ และนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ และขอขอบคุณเพื่อนๆ นิสิตปริญญาโทสาขาจิตวิทยาการแนะแนว ที่มีส่วนช่วยให้คำปรึกษา คอยให้ความช่วยเหลือและคอยเป็นกำลังใจให้ด้วยดีมาตลอด

ท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อสนิท คุณแม่หมั่นต์ สามีนายมานะ ลูกชายนายรัชตะ ลูกสาวเด็กหญิงณัฐนันท์ น้องเขยนายพจน์ และน้องสาวนางธนภรณ์ ซึ่งมีส่วนช่วยผู้วิจัยอย่างมากทั้งด้านกำลังใจ และกำลังกาย พร้อมทั้งสนับสนุนส่งเสริมการศึกษาของผู้วิจัยอย่างดียิ่งตลอดมา จนทำให้สารนิพนธ์ครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

บุศรินทร์ มังกรแก้ว

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
ตัวแปรที่ศึกษา	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
2 สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	8
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	8
ความหมายและความสำคัญของการผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	8
ทฤษฎี และแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	9
ทฤษฎีการรับรู้สาเหตุ Attribution Theory ของ Frize Heider	9
ความเชื่อในอำนาจภายใน-ภายนอกของตน	10
แนวคิดการรับรู้สาเหตุในการเรียน ของ Weiner	12
องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	14
ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	15
ความสามารถในการเรียน	15
ความพยายามในการเรียน	16
ความสุขในการเรียน	16
การสอนของครู	17
การเรียนพิเศษ	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	28
งานวิจัยในต่างประเทศ	28
งานวิจัยในประเทศ	31

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	44
แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย	44
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	44
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	47
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	47
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49
การวิเคราะห์ข้อมูล	49
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49
5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	57
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	57
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	57
ขอบเขตงานวิจัย	57
การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	57
การวิเคราะห์ข้อมูล	58
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	58
อภิปรายผล	58
ข้อเสนอแนะ	62
บรรณานุกรม.....	64
ภาคผนวก.....	72
ภาคผนวก ก	73
ภาคผนวก ข	85
ภาคผนวก ค	93
ประวัติผู้ทำสารนิพนธ์	98

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงรายละเอียดและตัวอย่างของมิติการรับรู้สาเหตุในทฤษฎีของไวเนอร์	13
2 แสดงมิติสาเหตุทั้ง 3 มิติ ของไวเนอร์ จำแนกประเภทของสาเหตุเป็น 8 ด้าน.....	14
3 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตาม เพศ อายุ ระดับชั้นเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	51
4 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามและความคลาดเคลื่อนมาตรฐานการวัดของ ตัวแปร.....	52
5 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน.....	53
6 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พหุคูณระหว่างปัจจัยภายในตัวผู้เรียนและปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	54
7 แสดงค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน.....	55
8 แสดงแบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	77
9 แสดงการสรุปการวิเคราะห์ข้อสอบเชิงความตรงกับวัตถุประสงค์ โดย ผู้เชี่ยวชาญ	86
10 แสดงค่าจำแนกรายข้อ (r) และความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัจจัยที่ เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	90

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	6

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในสภาพปัจจุบัน การจัดการศึกษาให้เหมาะสมกับช่วงวัย และพัฒนาการในแต่ละช่วง การประกอบอาชีพในอนาคต การศึกษาถือว่าเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่ส่งผลต่อการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะในช่วงชั้นมัธยมศึกษา ถือได้ว่าเป็นการปูพื้นฐานที่จะนำความรู้ไปใช้ในการพัฒนาตนเอง และสังคม สามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพ ดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข จึงสอดคล้องกับการจัดการศึกษาในตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 จัดระดับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3) ซึ่งนับว่าเป็นช่วงสุดท้ายของการศึกษาภาคบังคับ มุ่งเน้นให้นักเรียนสำรวจความความถนัดและ ความสนใจของตนเอง ส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนตัว มีทักษะในการคิดอย่างมีวิจารณญาณคิดสร้างสรรค์ และคิดแก้ปัญหาพื้นฐาน มีทักษะในการดำเนินชีวิต มีทักษะการใช้เทคโนโลยีเพื่อเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ มีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิดความดีงาม และมีความภูมิใจในความเป็นไทย ตลอดจนใช้เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 21) แต่จากการสำรวจปัญหาในด้านการเรียนของโรงเรียน สิ่งสำคัญที่พบในนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำลงตั้งแต่ปีการศึกษา 2548 มีผลต่อการตรวจมาตรฐานด้านคุณภาพของผู้เรียนในมาตรฐานที่ 4 ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ มีวิจารณญาณ มีความคิดสร้างสรรค์ คิดไตร่ตรอง และมีวิสัยทัศน์ และมาตรฐานที่ 5 ผู้เรียนมีความรู้และทักษะที่จำเป็นตามหลักสูตร ซึ่งผลการประเมินอยู่ในระดับพอใช้ การตรวจมาตรฐานการศึกษาของโรงเรียนนี้บ่งบอกถึงผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนอยู่ระดับพอใช้ ซึ่งมีผลทำให้ผู้วิจัยอยากศึกษาว่า มีปัจจัยในด้านใดบ้างที่ส่งผลต่อความสัมฤทธิ์การเรียนของนักเรียนในช่วงชั้นที่ 3 (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3) นี้

มีนักวิชาการศึกษาจำนวนมาก พยายามศึกษาค้นคว้าปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และวิธีการที่จะเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เพราะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา จินตนา ภูขาว (2547: 46) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า เป็นความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ และทักษะที่เกิดจากการเรียนของบุคคลซึ่งเกิดจากการเรียนการสอนและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ประสบการณ์เรียนรู้ ทั้งทางด้านความรู้ที่เป็นทักษะ รวมถึงคุณภาพการจัดการเรียนการสอน

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2545: 329-330) ได้ศึกษาถึงลักษณะของวัยรุ่นว่า วัยรุ่นเป็นบุคคลที่เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ สามารถดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพ เพราะเป็นวัยที่กำลังเจริญเติบโตเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ ช่วงชีวิตของวัยรุ่นโดยทั่วไป เป็นช่วงของการปรับตัว เพราะเป็นช่วงเวลาที่

คาบเกี่ยวระหว่างความเป็นเด็กกับความเป็นผู้ใหญ่ ช่วงที่แท้จริง (Adolescence) ประมาณอายุ 15-18 ปี และ 19-25 ปีนั้น ด้านร่างกายเติบโตเป็นผู้ใหญ่อย่างเต็มที่ นับว่าเป็นช่วงเปลี่ยนวิถีชีวิตทางสังคม อารมณ์ จิตใจ ค่านิยม อุดมคติ ฯลฯ เป็นช่วงของการเรียนรู้ เลียนแบบ และการทดลองบทบาทในแง่ต่างๆ ที่จะเป็นผู้ใหญ่ ถ้าการดำเนินชีวิตในวัยนี้ประสบความสำเร็จ ผ่านช่วงวัยไปได้ อย่างราบรื่น ก็จะเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ที่ดี และจะจัดการกับชีวิตในวัยผู้ใหญ่อย่างราบรื่นด้วย

นันทนา วงษ์อินทร์ (2549: 79) ได้ศึกษาคุณลักษณะของวัยรุ่นที่ประสบความสำเร็จ พบว่า คุณลักษณะด้านการศึกษานักเรียนวัยรุ่นที่ประสบความสำเร็จตามความคิดเห็นของนักเรียน ที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ตั้งใจเรียน รองลงมา ได้แก่ ใฝ่รู้ใฝ่เรียน ผลการเรียนรู้ในเกณฑ์ใช้ได้ ร่วมกิจกรรมของโรงเรียน/มหาวิทยาลัย และเห็นความสำคัญของการศึกษา ตามลำดับ ความคิดเห็นของนิสิต-นักศึกษาที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ตั้งใจเรียน รองลงมา ได้แก่ ใฝ่รู้ใฝ่เรียน เห็นความสำคัญของการศึกษา เรียนอย่างมีเป้าหมาย และผลการเรียนรู้ในเกณฑ์ใช้ได้

นันทนา วงษ์อินทร์ (2549: 85) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของวัยรุ่น พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จ ด้านการศึกษาของวัยรุ่น ที่มีค่าน้ำหนักมากที่สุด ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ รองลงมา คือ การร่วมกิจกรรมของสถานศึกษา สุขภาพจิต การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ต การเห็นคุณค่าของตนเอง ความเชื่ออำนาจในตน สัมพันธภาพกับอาจารย์ และบรรยากาศในสถานศึกษา

กลุ่มนักวิจัยในเครือข่ายแมคอาร์เธอร์ (MacArthur Network, 1999: online citing Furstenberg; & Others : 1999) ได้ศึกษาวัยรุ่นที่ประสบความสำเร็จโดยการประเมินจาก 5 ด้าน คือ 1) ความสามารถในการเรียน 2) การร่วมกิจกรรม และทักษะทางสังคม 3) พฤติกรรมการแสดงออก 4) การรับรู้ความสามารถของตนเอง และ 5) ความสามารถในการควบคุมอารมณ์

ไวเนอร์ (Weiner, 1980: 1-14) ได้อธิบายถึงสาเหตุของความสำเร็จตามการรับรู้ของตนเอง เป็น 3 มิติ มิติที่ 1 เป็นมิติของแหล่งอำนาจ (Locus of Control) หมายถึงสาเหตุของความสำเร็จหรือความล้มเหลวมาจาก 2 แหล่ง คือ 1) แหล่งอำนาจภายในตัวเรา (Internal Control) ได้แก่ เราประสบความสำเร็จเพราะเราเป็นคนฉลาด เพราะเราขยันหมั่นเพียร 2) สิ่งแวดล้อม (External Control) ได้แก่ เราประสบความสำเร็จเพราะครูสอนดี เพราะเนื้อหาง่าย หรือเพราะโชคดีเตาคำตอบได้ถูก มิติที่ 2 เป็นมิติของความคงที่ (Stability) หมายถึงสาเหตุของความสำเร็จหรือความล้มเหลวเกิดจากสาเหตุ 2 สาเหตุดังต่อไปนี้ คือ 1) สาเหตุที่คงที่ หรือสาเหตุที่เปลี่ยนแปลงด้วยตนเองได้ยาก เช่น ความโง่-ความฉลาด เนื้อหาวิชาที่เข้าใจยากอ่านแล้วไม่เข้าใจ หรือครูมีความลำเอียงต่อตน 2) สาเหตุที่เปลี่ยนแปลงได้ เช่น ความขยันหมั่นเพียร หากขยันก็ประสบความสำเร็จ หากขี้เกียจก็จะประสบความล้มเหลว ดังนั้น ความขยันหมั่นเพียรจึงเปลี่ยนแปลงได้ สาเหตุที่เปลี่ยนแปลงได้อื่นๆ เช่น โชคดี-โชคร้าย อารมณ์ดี-อารมณ์เสีย ได้รับการสอนซ่อมเสริม-ไม่ได้รับการสอนซ่อมเสริม เป็นต้น มิติที่ 3 คือ มิติของความสามารถในการควบคุมสาเหตุ (Controllability) หมายถึงสาเหตุของความสำเร็จหรือความล้มเหลวเกิดจากสาเหตุใดจาก 2 สาเหตุดังต่อไปนี้ 1) ตนเองสามารถควบคุมได้ เช่น ความขยันหมั่นเพียร-ความเกียจคร้านของคน การเข้ารับการสอน

ซ่อมเสริม-การไม่เข้ารับการสอนซ่อมเสริม 2) ตนเองไม่สามารถควบคุมได้ เช่น ความฉลาดมาก-ฉลาดน้อย ความยาก-ง่ายของเนื้อหาวิชา ครูสอนดี-ไม่ดี

จากการที่ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ที่เรียนในหลายๆ วิชาจะมีการจดบันทึกขณะที่ครูสอน มีการตั้งคำถาม และ ตอบคำถามกับครูอยู่ตลอดเวลา ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นักเรียนพบว่า นักเรียนบางคนบอกว่าตัวเองมีความสามารถในการเรียน ทำให้เกิดความมุ่งมั่นจนกระทั่งมีผลการเรียนที่สูงขึ้น นักเรียนบางคนบอกว่าชอบ และมีผลการเรียนที่ดีในวิชาที่ตนเองชอบ นักเรียนบางคนบอกว่าตนเองมีผลการเรียนที่ดีขึ้น เพราะตนเองมีความสามารถทางสติปัญญาดี สามารถจดจำเนื้อหาที่ครูสอนได้ดี จึงทำข้อสอบได้ นักเรียนบางคนบอกว่าตนเองมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียน จึงทำให้ผลการเรียนของตนเองดีขึ้น นักเรียนบางคนบอกว่าตนเองมีความสุขสนุกสนานในการเรียน ทำให้เกิดความอยากรู้อยากเรียนรู้อะไรในสิ่งที่ครูสอน ทำให้มีผลการเรียนดี นักเรียนบางคนบอกว่าตัวเองมีความรู้พื้นฐานดี จึงเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ได้เร็ว นักเรียนบางคนบอกเนื้อหาที่เรียนนั้นง่าย ทำให้เรียนรู้ได้รวดเร็ว นักเรียนบางคนบอกว่าข้อสอบง่าย จึงทำข้อสอบได้ นักเรียนบางคนบอกว่าตนเองโชคดีที่อ่านหนังสือตรงกับข้อสอบที่ครูออกจึงทำให้ตนเองทำข้อสอบได้ นักเรียนบางคนบอกว่าตัวเองโชคดีที่เจอคำตอบข้อสอบได้ถูกต้อง นักเรียนบางคนบอกว่าครูสอนดี มีเทคนิคในการสอน มีสื่อการเรียนที่น่าสนใจ ทำให้มีผลการเรียนดี นักเรียนบางคนบอกว่าการเรียนพิเศษช่วยให้เข้าใจมากขึ้น ได้ทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้ว ทำให้มีผลการเรียนดีขึ้นด้วย มีนักเรียนบางคนบอกว่าได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนและครูช่วยสอนการบ้านในส่วนที่ไม่เข้าใจ นักเรียนบางคนบอกว่าได้รับความช่วยเหลือจากพ่อแม่ ผู้ปกครอง ช่วยสนับสนุนซื้ออุปกรณ์การเรียน ช่วยเหลือในการทำรายงาน และช่วยค้นคว้าหาความรู้ใหม่ๆ ทำให้มีผลการเรียนที่ดีขึ้น ส่วนการสัมภาษณ์ครูที่สอนในหลายๆ วิชาพบว่า นักเรียนที่ผลการเรียนดีเกิดจากความขยันหมั่นเพียร อ่านหนังสือทบทวนอยู่เสมอ มีความพยายามในการเรียน ตั้งใจเรียน มีสมาธิในการเรียน อ่านหนังสือทบทวนเป็นประจำ ทำการบ้านทุกครั้ง มีความสามารถในการจดจำในสิ่งที่ครูสอน และนำความรู้มาตอบคำถามในการทำข้อสอบได้ ครูบางคนบอกว่าการเรียนพิเศษช่วยให้เด็กมีความรู้มากขึ้น ทำให้มีผลการเรียนดีขึ้น ครูบางคนบอกว่าการสอนที่ดีของครู มีสื่อการสอนที่น่าสนใจ อธิบายบทเรียนที่ยาก ทำให้นักเรียนเข้าใจ สามารถนำความรู้ไปใช้ในการทำข้อสอบ การทำรายงาน และศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมได้มากขึ้น ทำให้มีผลการเรียนดีขึ้น ครูบางคนบอกว่า นักเรียนบางคนขาดความพยายามในการเรียน ไม่สนใจในการเรียน ไม่มีสมาธิในขณะที่ครูสอน ไม่จดบันทึกเนื้อหาสำคัญขณะที่ครูสอน ทำให้เขาไม่สามารถจดจำความรู้ที่ครูสอนได้ จึงไม่สามารถทำข้อสอบได้ และส่งผลทำให้ผลการเรียนลดลง

จากทฤษฎีของไวเนอร์ ดังที่กล่าวมา ความสำคัญที่เกิดจากปัจจัยทั้ง 2 ปัจจัย ผู้วิจัยได้นำมาศึกษานักเรียนในระดับช่วงชั้นที่ 3 ตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ว่าปัจจัยในด้านใดบ้างที่สัมพันธ์ และส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยนี้ไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนของครู พัฒนาตัวนักเรียน ปรับเปลี่ยนทัศนคติที่

มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การศึกษาต่อ การเลือกประกอบอาชีพในอนาคต ตลอดจนใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในตัวผู้เรียน และปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
2. เพื่อศึกษาน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

เพื่อจะได้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในตัวผู้เรียน และปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 (ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3) โรงเรียนมาลาสุวรรณพิทยาสรรค์พิทยาสรรค์ จัหวัดนครนายก อันจะเป็นประโยชน์ต่อบุคลากรที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปพิจารณาในการวางแผน แก้ไข ปรับปรุง ให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น ซึ่งจะส่งผลที่ดีในการเลือกแนวทางการศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพที่ประสบความสำเร็จในอนาคต

ขอบเขตของการวิจัย

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 (ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3) ปีการศึกษา 2552 ของโรงเรียนมาลาสุวรรณพิทยาสรรค์พิทยาสรรค์ ตำบลบ้านนา อำเภอบ้านนา จังหวัดนครนายก จำนวน 392 คน เป็นนักเรียนชาย 202 คน นักเรียนหญิง 190 คน ซึ่งใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 1.2.1 ปัจจัยภายในตัวผู้เรียน ความสามารถในการเรียน ความพยายามในการเรียน ความสนใจในการเรียน ความสุขในการเรียน ความรู้พื้นฐาน ในการเรียน
 - 1.2.2 ปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน ความยากง่ายของเรื่องที่เรียน โชคชะตา สอนของครู การเรียนพิเศษ การช่วยเหลือจากบุคคลอื่น
2. ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่3 หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน และประสบการณ์ต่างๆที่เกิดจากการเรียนการสอน ซึ่งพิจารณาจากผลการเรียนเฉลี่ยในทุกรายวิชาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โดยพิจารณาผลการเรียนเฉลี่ยของหนึ่งปีการศึกษาที่ผ่านมา

2. ปัจจัยภายในตัวผู้เรียน หมายถึง ลักษณะภายในตัวนักเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ความสามารถในการเรียน ได้แก่ ความสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกิดจากการที่นักเรียนมีสติปัญญาดี มีความสามารถและมีความถนัดในการเรียน

2.2 ความพยายามในการเรียน ได้แก่ ความสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกิดจากการที่นักเรียนมีความมานะ อุตสาหะ ขยันหมั่นเพียร และมีพฤติกรรม ตั้งใจเรียน ทั้งในเวลาเรียน และนอกเวลาเรียน โดยที่นักเรียนมีการฝึกทักษะและทำกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนเป็นประจำอย่างต่อเนื่อง

2.3 ความสนใจในการเรียน ได้แก่ ความสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกิดจากการที่นักเรียนมีสมาธิที่ดี มีจิตใจจดจ่อกับการเรียน มีความกระตือรือร้นในการเรียน มีการตั้งคำถามกับครูผู้สอนอยู่เสมอ

2.4 ความสุขในการเรียน ได้แก่ ความสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกิดจากการที่นักเรียนมีความสุข สนุกสนานในการเรียน อยากเรียนรู้ ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมกับครูและเพื่อน

2.5 ความรู้พื้นฐานในการเรียน ได้แก่ ความสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกิดจากการที่นักเรียนมีความรู้ที่สะสมจากประสบการณ์ในการเรียนวิชาต่างๆ ทำให้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ได้รวดเร็ว

3. ปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน หมายถึง ลักษณะภายนอกตัวนักเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ความง่ายง่ายของเรื่องที่เรียน ได้แก่ ความสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกิดจากความง่ายของเนื้อหาวิชาที่เรียน ความง่ายของงานหรือการบ้านที่ครูมอบหมาย ความง่ายของแบบฝึกทักษะ และความง่ายของข้อสอบ

3.2 โชคชะตา ได้แก่ ความสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกิดจากการที่นักเรียนมีโชค และมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คอยช่วยเหลือ

3.3 การสอนของครู ได้แก่ ความสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกิดจากการสอนของครูที่สนุกสนาน มีเทคนิคการสอนที่ดี มีกิจกรรมที่หลากหลาย มีสื่อการสอนที่น่าสนใจ

3.4 การเรียนพิเศษ ได้แก่ ความสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกิดจากการเรียนพิเศษ การเรียนพิเศษเป็นการเพิ่มพูนความรู้ให้กับตนเอง เพิ่มความมั่นใจในการเรียน

3.5 การช่วยเหลือจากบุคคลอื่น ได้แก่ ความสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกิดจากการที่นักเรียนได้รับความช่วยเหลือจากพ่อ-แม่ ผู้ปกครอง ครู และเพื่อนคอยให้คำปรึกษา แนะนำเมื่อประสบปัญหาในการเรียน

4. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนมาลาสวรรค์พิทยฯ ตำบลบ้านนา จังหวัดนครนายก

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากกรอบแนวคิดในการวิจัย ได้นำเสนอทฤษฎีการรับรู้สาเหตุของไวเนอร์ (Weiner.1986: 260) โดยศึกษาจากมิติที่มาของสาเหตุ (Locus of Causality) ซึ่งประกอบด้วยสาเหตุที่เกิดจากปัจจัยภายใน หรือลักษณะส่วนตัว (internal or Personal factor) ได้แก่ ความสามารถ (Ability) และความพยายาม (Effort) และสาเหตุที่เกิดจากปัจจัยภายนอกหรือสภาพแวดล้อม (External or Environment factor) ได้แก่ ความยากของงาน (Task Difficulty) และโชค (Luck)

สมมติฐานในการวิจัย

1. ปัจจัยภายในตัวผู้เรียน และปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. มีปัจจัยอย่างน้อยหนึ่งปัจจัย ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อเป็นแนวทาง สำหรับวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.2 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

1.2.1 ทฤษฎีการรับรู้สาเหตุ Attribution theory ของ Frize Heider

1.2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับความเชื่อในอำนาจภายใน-ภายนอก

1.2.3 แนวคิดการรับรู้สาเหตุในการเรียน ของ Weiner

1.3 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.3.1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.3.1.1 ความสามารถในการเรียน

1.3.1.2 ความพยายามในการเรียน

1.3.1.3 ความสุขในการเรียน

1.3.1.4 การสอนของครู

1.3.1.5 การเรียนพิเศษ

1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

4.2 งานวิจัยในประเทศ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความเกี่ยวข้องกับผู้เรียน ได้มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

อารีย์ วชิรवारการ (2442: 143) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นจากการเรียน การสอน การฝึกฝน หรือประสบการณ์ต่างๆทั้งที่โรงเรียน ที่บ้าน และสิ่งแวดล้อมอื่นๆ

สิริวรรณ ตะรุสานนท์ (2542: 8) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถของนักเรียนที่เกิดจากการการเรียนรู้ ซึ่งได้จากการพิจารณาคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้น ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่พึงประสงค์ด้านปัญญา (Cognitive Domain) ซึ่งประกอบด้วย ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

พนิดา จันทรา (2543: 9) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคล ซึ่งเป็นผลมาจากความสามารถทางสมอง หรือทางร่างกายที่ได้จากประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกอบรม ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบทดสอบ หรือการสังเกตพฤติกรรม และความสำเร็จในด้านอื่นๆ

เบญจวรรณ ช่างจตุรัส (2545: 8) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จ หรือความสามารถของบุคคลที่ได้จากประสบการณ์ การเรียนรู้ ซึ่งวัดจากแบบทดสอบ หรือจากการสังเกตพฤติกรรม

ธีรช นามประเทือง (2545: 40) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะความรู้ความสามารถของบุคคล อันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และประสบการณ์

จินตนา ภูขาว (2547: 46) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ และทักษะที่เกิดจากการเรียนของบุคคล ซึ่งเกิดจากการเรียนการสอนและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ประสบการณ์เรียนรู้ ทั้งทางด้านความรู้ที่เป็นทักษะ รวมถึงคุณภาพการจัดการเรียนการสอน

กูด (Good, 1973: 7 อ้างอิงจาก ประพนธ์ จำเริญ. 2544: 53) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การเข้าถึงความรู้ หรือพัฒนาทักษะในการเรียน ซึ่งโดยปกติแล้วจะพิจารณาจากคะแนนสอบ หรือคะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบหมายให้ หรือทั้งสองอย่าง

สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถ ความรู้ ความเข้าใจ ของนักเรียน ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ และเป็นผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่างๆ สามารถประเมินได้จากคะแนนที่สอบ หรือจากการทำงานที่ได้รับมอบหมาย

1.2. ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.2.1 ทฤษฎีการรับรู้สาเหตุ Attribution theory ของ Frize Heider

รัตน์ ประเสริฐสม (2526: 7-8) อ้างอิงจาก ฟรีซ ไฮเดอร์ (Frize Heider, 1985: 287-288) กล่าวถึง “การรับรู้สาเหตุ” (Attribution) เป็นสิ่งที่เกิดจากลักษณะความเป็นนักจิตวิทยา ผู้ไร้เดียงสาของมนุษย์ทุกคน ที่มักใส่ใจต่อเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัว ไม่ว่าเหตุการณ์นั้นจะเป็นผลจากการกระทำของมนุษย์หรือเป็นผลที่เกิดจากสภาพแวดล้อม โดยบุคคลจะพิจารณาเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น และพยายามอธิบายสาเหตุที่ทำให้เหตุการณ์นั้น ต่อมาคำว่า “การรับรู้สาเหตุ” ดังกล่าวได้รับการพัฒนามาสู่การเป็น ทฤษฎีการรับรู้สาเหตุ Attribution theory ซึ่งเป็นจิตวิทยาแบบไร้เดียงสา (Intuitive Psychology) เป็นผลมาจากความพยายามที่จะยกระดับทางวิชาการ เกี่ยวกับความเข้าใจมนุษย์ให้สูงขึ้น

ธีระพร อูวรรณโณ (2528: 2) อ้างอิงจาก ฟรีซ ไฮเดอร์ (Frize Heider, 1985: 287-288) กล่าวถึง Frize Heider เป็นนักจิตวิทยาสังคมคนแรกทีริเริ่มการศึกษาเรื่องนี้ เขาเสนอแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องการรับรู้สาเหตุในหนังสือชื่อ “The Psychology of Interpersonal Relation” ซึ่งตีพิมพ์ในปี ค.ศ.1985 โดย Heider เสนอแนวคิดที่พยายามอธิบายสาเหตุของการกระทำต่างๆ ของมนุษย์และคำอธิบาย ส่วนมากเป็นไปในทางใดทางหนึ่งในสองทาง คือ อธิบายสาเหตุจากภายใน (Internal attribution) ที่เป็นปัจจัยส่วนบุคคล หรืออธิบายด้วยสาเหตุจากภายนอก (External attribution) ที่เป็นปัจจัยจากสภาพแวดล้อม ซึ่งเค้าโครงทฤษฎีการรับรู้สาเหตุของ Heider ถือว่าเป็นทฤษฎีเริ่มแรกเกี่ยวกับการรับรู้สาเหตุ โดยใช้ทฤษฎีว่า “Native Analysis of Action” ทฤษฎีนี้ อธิบายได้ว่า บุคคลอธิบายสาเหตุของเหตุการณ์สำคัญต่างๆ ที่พวกเขาประสบอย่างไร

ไฮเดอร์ ได้เสนอแนวคิดในการอธิบายสาเหตุของการกระทำต่างๆ ของมนุษย์ว่ามาจากปัจจัย 2 ประการ คือ

- 1) การอธิบายสาเหตุจากภายในส่วนบุคคล (Internal Attribution) ได้แก่ ความสามารถ (ability) และความพยายาม (effort)
- 2) การอธิบายสาเหตุจากภายนอกที่เป็นปัจจัยสภาพแวดล้อม (External Attribution) ได้แก่ ความยากของงาน (task difficulty) และ โชค (luck)

1.2.2 ความเชื่อในอำนาจภายใน - ภายนอกตน

ความเชื่ออำนาจในตนเป็นความเชื่อทั่วไปในเรื่องคุณสมบัติส่วนตัวหรือการกระทำกับผลของการกระทำที่เกิดขึ้น ซึ่งจะอธิบายบุคคลตามความเชื่อที่ยึดถือเป็นแบบ “ภายใน” (Internal) โดยดูจากเหตุผลและการควบคุมการกระทำของบุคคล และจะเป็นบุคคลที่คิดว่าผลต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาจากการกระทำของตน ดังนั้นบุคคลที่มีลักษณะเช่นนี้จะพยายามให้ได้มาซึ่งผลของการกระทำนั้น เลฟคอร์ท (Lefcourt. 1990: 413-414) ซึ่งความเชื่ออำนาจในตนเป็นภาวะจิตพื้นฐานที่ส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ซึ่งรอตเตอร์ (Rotter. 1982: 208-210) ได้สรุปพฤติกรรมที่สำคัญของบุคคลที่มีความเชื่ออำนาจในตนไว้ดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นของความเป็นไปของสิ่งแวดล้อมอันจะเป็นประโยชน์ในอนาคต

2. พยายามปรับปรุงสภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามลำดับขั้นตอน
3. เห็นคุณค่าของทักษะหรือผลสัมฤทธิ์จากความพยายามอยู่เสมอ
4. ยากที่จะชวนให้เชื่อตามโดยไม่สมเหตุผล

ซึ่งสอดคล้องกับสตรีคแลนด์ (Strickland.1977: 23) ได้สรุปลักษณะพฤติกรรมของบุคคลที่มีความเชื่ออำนาจในตนไว้ดังนี้

1. การต่อต้านและคล้อยตามพฤติกรรมทางสังคม (Resistance and Conformity of Social Influence) ลักษณะความเชื่อในตนมีความสัมพันธ์กับการคล้อยตามผู้อื่นเพราะพฤติกรรมให้

ความร่วมมืออย่างใกล้ชิด โดยผู้ที่มีอำนาจในตนเองจะมีการตัดสินใจมั่นคงและเด็ดเดี่ยว ถึงแม้ว่าจะอยู่ภายใต้ความกดดันทางสังคม แต่บุคคลที่มีความเชื่ออำนาจภายนอก มักจะยอมแพ้แรงกดดันภายนอก โดยเฉพาะผู้ที่มีอำนาจเหนือตน ซึ่งตรงข้ามกับผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตนเอง นอกจากนี้ยังมีความต้องการที่จะรักษาอำนาจของตนไว้ และปฏิเสธอิทธิพลต่างๆ จากที่อื่น

2. การค้นหาข้อมูลและการทำงาน (Information Seeking and Task Performance) บุคคลที่มีความเชื่ออำนาจภายนอก จะตอบสนองต่อความต้องการของผู้อื่นมากกว่าบุคคลที่มีความเชื่อในตนเอง และมีความรู้สึกไวต่ออิทธิพลของสังคมทุกชนิดและมีการทำงานตามความต้องการของสังคม แต่บุคคลที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนเองจะมุ่งอยู่กับการทำงาน โดยไม่ต้องคำนึงถึงอิทธิพลของสังคม การทำงานเป็นระบบระเบียบใช้กระบวนการแก้ปัญหาในการทำงาน ก่อนที่จะตัดสินใจทำอะไรแต่ละครั้งจะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ และจะแสดงความชื่นชมต่อความสำเร็จในงานที่ยาก และแสดงความไม่พอใจถ้าประสบความล้มเหลวในงานที่ง่าย ๆ มีความตั้งใจในการศึกษาหาความรู้ สามารถค้นหาสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ซึ่งจะนำไปสู่การตัดสินใจที่ดี จะเรียนรู้ข้อมูลที่ได้จากการทำงาน มากกว่าจะเรียนรู้จากบุคคลอื่นหรืออิทธิพลทางสังคมเพื่อช่วยในการตัดสินใจ ดังนั้นผู้ที่มีอำนาจในตนเองสนใจการทำงานมากกว่าสิ่งแวดล้อม

3. พฤติกรรมความสำเร็จและความสามารถ (Achievement and Competence Behavior) บุคคลที่มีความเชื่ออำนาจในตนเองจะมีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับพฤติกรรมความสำเร็จ นอกจากจะเป็นบุคคลที่มีความสนใจในการเรียนแล้วยังได้คะแนนอีกด้วย ซึ่งเป็นรางวัลที่จะกระตุ้นให้ผู้มีความเชื่อในตนเองประสบความสำเร็จในการศึกษา เพราะมีความเชื่อในความสามารถของตนเอง มากกว่าผู้ที่มีความเชื่อภายนอกตน ที่ต้องการความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น

4. พฤติกรรมระหว่างบุคคล (Interpersonal Behavior) บุคคลที่มีความเชื่ออำนาจในตนเองเป็นผู้อารมณ์ดี ไม่โกรธง่าย เป็นบุคคลที่น่าสนใจ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลอื่น เข้ากับบุคคลอื่นได้ดีแม้จะไม่ค่อยคุ้นเคยกันมาก่อน ซึ่งตรงข้ามกับผู้ที่มีความเชื่อภายนอกตน ที่จะรู้สึกลำบากใจเมื่อต้องมีความสัมพันธ์กับบุคคลที่ไม่คุ้นเคยมาก่อน

นอกจากนี้จากการศึกษาของมัวร์ซันด์ (Moursund, 1976: 340-341) ได้ศึกษาพบว่า เด็กที่ประสบความสำเร็จในการเรียน มักเป็นผู้มีความเชื่ออำนาจในตนเอง โดยกล่าวถึงเหตุผล 3 ประการ ดังนี้

1. เด็กที่มีความเชื่ออำนาจในตนเอง จะพยายามอย่างหนัก เพราะเด็กเชื่อว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้น เป็นเพราะความพยายามของตน แต่ในทางตรงกันข้ามผู้ที่มีความเชื่ออำนาจภายนอกตน เชื่อว่าคะแนนที่ตนได้รับนั้นเป็นเพราะโชค ความบังเอิญ เจตคติที่แตกต่างกันทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นแตกต่างกัน

2. ผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตนเอง จะใช้ทักษะและความสามารถของตน พิจารณาดูงานเพื่อจะได้สังเกตเห็นวิธีการทำงานให้สำเร็จ แต่ผู้ที่มีความเชื่อภายนอกตน จะมีความพยายามทำงานให้สำเร็จน้อย เพราะไม่แน่ใจว่าตนเองพยายามทำงานแล้วจะประสบผลสำเร็จหรือไม่ ทำให้ผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตนเองจะแก้ปัญหาได้เร็วกว่าผู้ที่มีความเชื่ออำนาจภายนอกตน

3. รางวัลจากภายนอก เช่น คำชมเชย คะแนน เป็นรางวัลที่ทำให้เด็กมีความสามารถในการนำตนเอง (Self-Direction) และมีแรงจูงใจภายใน (Self-Motivation) การได้รับรางวัลเมื่อทำงานสำเร็จ เป็นองค์ประกอบสำคัญในการเรียนรู้ทั้งในโรงเรียนและสังคมภายนอก เพราะถือเป็นการกระทำของตนเอง (Self-Reward) ผู้ที่ความเชื่ออำนาจในตนเองจะมีสูงกว่าผู้มีความเชื่ออำนาจภายนอกตน

1.2.3 แนวคิดการรับรู้สาเหตุในการเรียน ของ Weiner

ไวเนอร์ (Weiner, 1979: 24-25) ได้นำเสนอทฤษฎีการรับรู้สาเหตุ มีข้อสมมติฐานที่สำคัญ คือ การพยายามค้นหาเพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่เป็นสาเหตุของการกระทำ หัวใจสำคัญของทฤษฎีประกอบด้วย การอ้างมิติของสาเหตุและความสัมพันธ์ของสาเหตุภายใต้มิติที่อ้างต่อพฤติกรรมและผลทางจิตวิทยาที่เกิดขึ้นตามมาภายหลัง ไวเนอร์ (Weiner) ได้แบ่งการรับรู้สาเหตุพฤติกรรมเป็น 4 ประเภท คือ ความสามารถ ความพยายาม ความยากของงาน และโชค และแบ่งมิติของสาเหตุเป็น 3 มิติ ดังนี้

1. มิติที่มาของสาเหตุ (Locus of Causality) ประกอบด้วยสาเหตุที่เกิดจากปัจจัยภายใน หรือลักษณะส่วนตัว (internal or Personal factor) ได้แก่ ความสามารถ (Ability) และความพยายาม (Effort) และสาเหตุที่เกิดจากปัจจัยภายนอกหรือสภาพแวดล้อม (External or Environment factor) ได้แก่ ความยากของงาน (Task Difficulty) และโชค (Luck)

2. ความคงที่ของสาเหตุ (Stability of Causality) ประกอบด้วยสาเหตุที่มีลักษณะคงที่ (stable) ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาและสภาพการณ์ ได้แก่ ความสามารถ (Ability) ความพยายามถาวร ความยากง่ายของงาน และเจตคติต่อครู ส่วนสาเหตุที่มีลักษณะไม่คงที่ (Unstable) เปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลาและสภาพการณ์ ได้แก่ โชค (Luck) อารมณ์ ความพยายามชั่วขณะ และความช่วยเหลือของคนอื่น

3. ความสามารถในการควบคุมสาเหตุ (Controllability of Causality) ประกอบด้วย การรับรู้ของบุคคลว่าตนเองสามารถควบคุมสาเหตุได้ (Controllability) ได้แก่ ความพยายาม เจตคติต่อครู และความช่วยเหลือของคนอื่น และการรับรู้ของบุคคลว่าตนเองไม่สามารถควบคุมสาเหตุได้ (Uncontrollability) ได้แก่ ความสามารถ อารมณ์ โชค และความยากง่ายของงาน

ตาราง 1 แสดงรายละเอียดและตัวอย่างของมิติการรับรู้สาเหตุในทฤษฎีของไวเนอร์

มิติ	ตัวอย่าง
ที่มาของสาเหตุ (Locus of Causality) จำแนกเป็นสาเหตุที่เกิดจากปัจจัยภายใน หรือลักษณะส่วนตัว (internal or Personal factor) และสาเหตุที่เกิดจากปัจจัยภายนอกหรือสภาพแวดล้อม (External or Environment factor)	วิภาวีสอบวิชาคณิตศาสตร์ได้ดี ถ้าเขาคิดว่าผลลัพธ์ที่ได้ดีนั้นเกิดจากความสามารถ และความพยายามของเขาเอง ก็ถือว่าเป็นแหล่งของสาเหตุมาจากภายใน แต่ถ้าเขารับรู้ว่าได้ทำดีเพราะเพื่อนช่วยติว ครูออกข้อสอบง่าย หรือเพราะโชคดีเขาได้ถูกหลายข้อ ก็ถือว่าเป็นแหล่งของสาเหตุมาจากภายนอกตนเอง
ความคงที่ของสาเหตุ (Stability of Causality) ประกอบด้วยสาเหตุที่มีลักษณะคงที่ (stable) และสาเหตุที่มีลักษณะไม่คงที่ (Unstable)	ในการนี้ตัวอย่างของวิภาวีข้างต้น สาเหตุที่รับรู้ว่าเขาทำข้อสอบได้ดี เพราะความสามารถเป็นตัวอย่างของสาเหตุคงที่ เพราะความสามารถเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ยากหรือยังคงอยู่แม้เวลาและสถานที่จะเปลี่ยนแปลงไป ส่วนสาเหตุที่รับรู้ว่าได้ทำดีเพราะโชคนั้น จัดว่าเป็นสาเหตุไม่คงที่ เนื่องจากว่าโชคจะเปลี่ยนแปลงได้เสมอ
ความสามารถในการควบคุมสาเหตุ (Controllability of Causality) ประกอบด้วย การรับรู้ของบุคคลว่าตนเองสามารถควบคุมสาเหตุได้ (Controllability) และการรับรู้ของบุคคลว่าตนเองไม่สามารถควบคุมสาเหตุได้ (Uncontrollability)	การรับรู้สาเหตุว่าทำคณิตศาสตร์ได้ดี เพราะความพยายามเป็นตัวอย่างของสาเหตุที่สามารถควบคุมได้เพราะสามารถจะควบคุมตนเองให้ขยันมากยิ่งขึ้นได้ แต่สาเหตุที่รับรู้ว่าได้ดีเพราะความสามารถก็ดี หรือเพราะอาจารย์ออกข้อสอบง่ายเป็นตัวอย่างของสาเหตุที่ไม่สามารถควบคุมได้

ที่มา: ประสาท อิศรปรีดา.(2547).สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา.หน้า 322.

ไวเนอร์ อธิบายว่าโดยปกติคนส่วนใหญ่จะรับรู้สาเหตุที่เขาประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในหลายๆประการด้วยกัน เช่น สาเหตุด้านความสามารถ (Ability) สาเหตุด้านความพยายาม (Effort) สาเหตุด้านความยากของงาน (Task Difficulty) และสาเหตุจากโชค (Luck) เป็นต้น สาเหตุแต่ละอย่างนี้ จะมีคุณสมบัติอยู่ในมิติต่างๆหลายมิติด้วยกัน

จากการกำหนดมิติของสาเหตุทั้ง 3 มิติ ไวเนอร์ สามารถจำแนกประเภทของสาเหตุออกได้เป็น 8 ด้าน ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 มิติของสาเหตุทั้ง 3 มิติ ของไวเนอร์ จำแนกประเภทของสาเหตุออกเป็น 8 ด้าน

ความสามารถ ในการ ควบคุม สาเหตุ	เหตุภายใน		เหตุภายนอก	
	คงที่	ไม่คงที่	คงที่	ไม่คงที่
ควบคุมได้	ความพยายาม ถาวร	ความพยายาม ชั่วคราว	เจตคติต่อครู	ความช่วยเหลือ ของคนอื่น
ควบคุมไม่ได้	ความสามารถ	อารมณ์	ความยากของงาน	โชค

ที่มา: Weiner.(1979). A theory of motivation for some classroom experience.
Journal of education Psychology. p.7

1.3. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บลูม (Bloom.1976: 52) ได้กล่าวถึง ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในโรงเรียนไว้ว่า ประกอบด้วย

- 1. พฤติกรรมด้านความรู้ ความคิด หมายถึง ความสามารถทั้งหลายของผู้เรียนซึ่งประกอบด้วยความถนัดและพื้นฐานเดิมของผู้เรียน
- 2. คุณลักษณะด้านจิตพิสัย หมายถึงสภาพการณ์หรือแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ได้แก่ ความสนใจ เจตคติที่มีต่อเนื้อหาวิชาที่เรียนในโรงเรียน ระบบการเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพ
- 3. คุณภาพการสอน ได้แก่การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนการเสริมแรงจากครู การแก้ไขข้อผิดพลาด และรู้ว่าตนเองกระทำได้ถูกต้องหรือไม่

คลอสไมเออร์ (Klausmeier.1980: 115)อธิบายถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

- 1. คุณลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ความพร้อมทางสมองและทางสติปัญญาความพร้อมทางด้านร่างกาย และความสามารถทางด้านทักษะของร่างกาย คุณลักษณะทางจิตใจ ซึ่งได้แก่ความสนใจ แรงจูงใจ เจตคติและค่านิยม สุขภาพ ความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง ความเข้าใจในสถานการณ์ อายุ เพศ
- 2. คุณลักษณะของผู้สอน ได้แก่ สติปัญญา ความรู้ในวิชาที่สอน การพัฒนาความรู้ ทักษะทางร่างกาย คุณลักษณะทางจิตใจ สุขภาพ ความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง ความเข้าใจในสถานการณ์ อายุ เพศ

3. พฤติกรรมระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ได้แก่ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน จะต้องมีความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรต่อกัน เข้าใจกัน มีความสัมพันธ์ที่ดี และมีความรู้สึกที่ดีต่อกัน

4. คุณลักษณะของกลุ่มผู้เรียน ได้แก่ โครงสร้างของกลุ่ม ตลอดจนความสัมพันธ์ของกลุ่ม เจตคติ ความสามัคคี และภาวะผู้นำและผู้ตามที่ดีของกลุ่ม

5. คุณลักษณะของพฤติกรรมเฉพาะตัว ได้แก่ การตอบสนองต่อการเรียน การมีเครื่องมือ และอุปกรณ์พร้อมในการเรียน ความสนใจต่อการเรียน

6. แรงผลักดันได้แก่ครอบครัว มีความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัวดี สิ่งแวดล้อมดี และคุณธรรมพื้นฐานดี เช่น ขยันหมั่นเพียร ความประพฤติดี

จากที่กล่าวทั้งหมด พอสรุปได้ว่า องค์ประกอบที่มีผลต่ออิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วย คุณลักษณะของตัวผู้เรียน คุณภาพการสอนของครู และสภาพแวดล้อมต่าง ๆ โดยคุณลักษณะของตัวผู้เรียนมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มากที่สุด คุณภาพการสอนของครู และปัจจัยอื่นๆ มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รองลงมา

1.3.1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.3.1.1 ความสามารถในการเรียน

อนุชิต ห่อหุ้มดี (2551: ออนไลน์) กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นการเพิ่มความสามารถให้กับตัวเอง คนทุกคนต้องมีการเรียนรู้ตั้งแต่เกิดจนตายซึ่งเราสามารถทราบได้ว่าเราได้เริ่มเรียนรู้ด้วยตนเองสิ่งที่สามารถทำให้เราทราบว่าเราได้ได้เริ่มการเรียนรู้ก็คือความสามารถที่เพิ่มขึ้น ซึ่งเรานั้นเป็นผู้ค้นพบมันได้ด้วยตนเอง ตัวอย่างเช่น การเดินซึ่งเมื่อแรกเกิด เราก็ไม่สามารถที่จะก้าวเดินได้ ต้องได้รับการเรียนรู้จากพ่อแม่ โดยการหัดคลานจนมาถึงการเดินได้ในที่สุด ซึ่งเราสามารถรู้ได้ด้วยตนเองเมื่อเราเริ่มที่จะเดิน จากนั้นความสามารถในการเดินก็เพิ่มขึ้น ต่อจากนั้นก็รู้จักการวิ่ง การขี่จักรยาน การขับรถ ซึ่งทุกอย่างนั้นเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ทั้งสิ้น จนทำให้เกิดความสามารถในที่สุด การเรียนก็เช่นเดียวกันก็ต้องมีหลายระดับตั้งแต่อ่อนบาล ประถม มัธยม ไปจนถึงระดับมหาวิทยาลัย เมื่อก่อนนั้นก็ต้องเริ่มต้นจากการท่อง ก ข ค ง ชลฯ ไปจนถึงสามารถนำมาต่อเป็นคำ เป็นประโยคได้ในที่สุด เข้าใจความหมายของแต่ละประโยคได้ หัดฟัง พูด อ่าน เขียน ซึ่งสิ่งต่างๆ ที่กล่าวมานั้นก็คือการเรียนรู้ ที่เราสามารถรับรู้ได้จากความสามารถที่เพิ่มขึ้น การท่องจำตั้งแต่เล็กในชั้นเรียนนั้นก็เป็นการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถ เช่น ก.ไก่ ที่เราท่องกันตั้งแต่เล็กๆ โดยที่ยังไม่ทราบความหมาย ก็ค่อยๆ ทราบได้ในที่สุดว่า ไก่คือสัตว์ที่ออกลูกเป็นไข่ จากนั้นก็ฝึกเป็นตัว ต่อจากนั้นเราก็เรียนรู้ความหมายของคำไปเรื่อยๆ จนสามารถนำคำมาสร้างให้เกิดความหมายต่างๆ ได้เรียนรู้การใช้สระต่างๆ การใช้วรรณยุกต์ จนนำมาร้อยเรียงเป็นประโยคที่คนฟัง คนอ่าน สามารถเข้าใจความหมายของคำที่เราพูดได้ ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ก็คือ ความสามารถของเราที่ได้ปรากฏออกมาอย่างชัดเจน โดยที่เราอาจจะไม่รู้ตัวเลยก็ได้ โดยในตอนแรกอาจคิดว่าเรียนไปทำไมได้อะไร จนในที่สุดก็กลายเป็นความสามารถของเราติดตัวเราไปจนตลอดชีวิต บางคนก็มีการเรียนรู้ในเรื่องการใช้ภาษา

ได้หลายภาษาจนกลายเป็นความสามารถในการใช้ภาษาต่างๆ ได้มากมาย เป็นที่ยอมรับนับถือของคนมากมาย ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้มันก็ได้มาจากการเรียนรู้จนทำให้เกิดความรู้ความสามารถ ดิดตัวเราไปจนตลอดชีวิต เราจึงทราบได้ว่าเราได้เรียนรู้เมื่อมีความสามารถเกิดขึ้น ต่างกับคนที่ไม่ต้องการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ก็จะกลายเป็นคนที่ไม่มีความสามารถไม่มีใครยอมรับ

1.3.1.2 ความพยายามในการเรียน

อนุชิต ห่อหุ้มดี (2551: ออนไลน์) กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นสิ่งที่ทุกคนต้องทำอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การเรียนรู้จะดีขึ้น ถ้าหากบุคคลนั้นมีความใฝ่ฝันหรือแรงบันดาลใจ ซึ่งแรงบันดาลใจของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกัน โดยแรงบันดาลใจนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ยกตัวอย่างเช่น คนที่เรียนหนังสือตั้งแต่เล็กๆ ย่อมมีความใฝ่ฝันแตกต่างกันไป เมื่อเติบโตขึ้นก็ต้องนำความรู้ที่ได้ไปประกอบอาชีพต่างๆ ซึ่งตรงจุดนี้เองความใฝ่ฝันหรือแรงบันดาลใจ ก็เข้ามาเกี่ยวข้องกับทุกคน เด็กที่มีความใฝ่ฝันหรือแรงบันดาลใจที่จะเป็นหมอ เพื่อที่จะรักษาคนป่วยก็ต้องตั้งใจเรียน เพราะหมอเป็นอาชีพที่ต้องใช้ความรู้ความสามารถของตนเอง เพื่อที่จะนำไปช่วยเหลือผู้อื่น หากไม่มีความรู้ความสามารถ ก็ไม่สามารถที่จะไปรักษาใครได้ ต้องเรียนรู้มากกว่าคนทั่วไป ต้องทราบสิ่งต่างๆ ที่อยู่ภายในร่างกาย ว่าตรงส่วนไหนคือ ปอด ตรงไหนคือตับ ไต ลำไส้ ฯลฯ ต้องมีการเรียนรู้มากกว่าปกติ ซึ่งแตกต่างกับคนทั่วไป ดังนั้นคนที่มีความใฝ่ฝันหรือแรงบันดาลใจว่า จะต้องเป็นหมอให้ได้ในอนาคต ก็ต้องมีความพยายามในการเรียนรู้มากกว่าปกติ หรืออีกตัวอย่าง คนที่มีความใฝ่ฝันหรือแรงบันดาลใจอยากเป็นตำรวจ ก็ต้องมีความพยายามเรียนรู้มากกว่าคนทั่วไป ต้องมีการฝึกฝนการต่อสู้ การใช้อาวุธปืน เพื่อไว้ต่อสู้กับโจรผู้ร้าย ซึ่งคนทั่วไปปกติไม่ทำกัน จึงทำให้ต้องมีความพยายามในการเรียนรู้มากกว่าปกติ จึงทำให้การเรียนรู้ดีขึ้น เพราะทุกคนนั้นต่างก็มีความใฝ่ฝันและแรงบันดาลใจ จึงเป็นตัวช่วยกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น ถ้าคนไม่มีความใฝ่ฝันหรือแรงบันดาลใจ ไม่มีความพยายามก็ไม่สามารถทำอะไรให้ประสบความสำเร็จได้ หรือประสบความสำเร็จได้ยาก ความใฝ่ฝันหรือแรงบันดาลใจ จึงเป็นตัวกระตุ้นความสามารถของคน ให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้นหรือมากกว่าปกติทั่วไป จึงกล่าวได้ว่า การเรียนรู้จะดีขึ้นได้ถ้ามีความใฝ่ฝันหรือแรงบันดาลใจ

1.3.1.3 ความสุขในการเรียน

เสาวลักษณ์ รุ่งตะวันเรืองศรี (2551: ออนไลน์) กล่าวว่า ในเรื่องของความจำ ที่เป็นส่วนสำคัญที่นำมาใช้ในการเรียนรู้ของคนเรา ในหนังสือเล่มนี้กล่าวไว้ว่า การที่สมองจะเลือกเก็บข้อมูลไว้เป็นความจำก็ขึ้นอยู่กับอารมณ์ อารมณ์เป็นตัวทำให้สมองหลังสารเคมี ฉะนั้นเรื่องราวที่กระทบความรู้สึกมากโดยเฉพาะถ้ามีความสุข จะยิ่งจดจำได้นาน หรือเรื่องราวที่เราสนใจเราจะจำได้ดีกว่า เรื่องที่ทำให้เราเบื่อหน่าย ซึ่งข้อมูลเหล่านี้มีประโยชน์ในการนำไปใช้ในการปฏิรูปการเรียนรู้ โดยถ้าจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีความสุข มีความสนุก ประทับใจผู้เรียน มีเรื่องอารมณ์ (ด้านบวก) เข้ามาเกี่ยวข้อง เน้นการลงมือกระทำ จะทำให้ผู้เรียนจำได้และสนุกที่จะได้เรียนรู้ หรือผู้เรียนมีความคิดใน

ทางบวกต่อสิ่งที่กำลังเรียนรู้ จะทำให้ผู้เรียนจำได้ และสนุกที่จะได้เรียนรู้มากขึ้น นอกจากนี้ ถ้ามีการสอนแบบเป็นเรื่องราวหรือแบบบูรณาการหรือการทำแผนที่ความคิด โดยการเชื่อมโยงเรื่องราวหรือแนวคิดโดยการใช้อนุกรม วัสดุ วัสดุภาพ ใช้คำหลักหรือใช้การบันทึกย่อให้สมองได้เห็นภาพความเชื่อมโยงของสิ่งที่เรียนรู้ในห้องเรียนกับความเป็นจริงในชีวิต จะทำให้ผู้เรียนจำได้และสนุกที่จะได้เรียนรู้มากขึ้น หรือถ้าจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความสามารถของผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจ และเกิดความรักในสิ่งที่กำลังเรียนรู้ จะทำให้ผู้เรียนมีความสุข และเมื่อมีความสุขก็จะมีพลังหลังสารเคมีในสมอง เช่น โดปามีน นอร์เอพิเนเฟริน ที่ทำให้มีความสุข ซึ่งจะไปเพิ่มกระบวนการเรียนรู้ในสมองนั่นเอง การเรียนรู้อย่างมีความสุข จัดการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจ เกิดความรักในสิ่งที่กำลังเรียนรู้ จัดการเรียนรู้ที่สนุก ประทับใจผู้เรียน มีเรื่องอารมณ์ (ด้านบวก) เข้ามาเกี่ยวข้อง จัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการคิด การลงมือกระทำกิจกรรม จัดการเรียนรู้ที่บูรณาการเชื่อมโยงเรื่องราวและแนวคิดของสิ่งที่เรียนรู้ในห้องเรียนกับความเป็นจริงของชีวิต นำการเรียนรู้ไปเชื่อมโยง การออกกำลังกาย ดนตรี ศิลปะ เข้ามาผสมผสานการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความสุข จะส่งผลให้สมอง หลังสารเคมีที่เกี่ยวข้องกับความสุข เช่น โดปามีน นอร์เอพิเนเฟริน และเอนโดรฟินและสารเคมีที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา และการเรียนรู้ เช่น อะเซทิลโคลีน และเซโรโตนิน ซึ่งมีผลต่ออารมณ์คือ เกิดความสุขในการเรียนรู้ มีผลต่อสติปัญญา คือสมองตื่นตัวที่จะเรียนรู้ และมีผลต่อพฤติกรรมเกิดความอยากรู้ กระตือรือร้น สนใจใฝ่คว้าอยากรู้ สนุกที่จะได้เรียนรู้ เกิดพลังที่จะทำสิ่งต่างๆ เรียนรู้สิ่งต่างๆ จำได้ในสิ่งที่เรียนรู้ซึ่งส่งผลให้ประสิทธิภาพในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

1.3.1.4 การสอนของครู

ทักษะการเรียนการสอน

นพพร ปุกคำ (2544: ออนไลน์) กล่าวถึงเรื่องการเรียนการสอนของครูในระดับมัธยมศึกษา นั้น เป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมากในระดับการศึกษาของไทย เพราะถ้าเด็กไทยไม่เกิดการเรียนรู้ในระดับนี้แล้ว จะเป็นการยากมากที่จะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และเป็นคนดีในอนาคต รวมถึงการที่จะพัฒนาเด็กไทยให้ทัดเทียมกับเด็กต่างชาติได้ ฉะนั้นกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับนี้ จะต้องเป็นไปอย่างมีคุณภาพ นอกจากครูจะมีความรู้ทางด้านวิชาการแล้วครูควรจะมีทักษะพื้นฐานการสอน และเด็กก็ควรจะมีทักษะการเรียนรู้ด้วยการสอนของครูมัธยมควรมีทักษะพื้นฐานดังนี้

1. ทักษะการใช้คำถาม

คำถามที่เกิดขึ้น จากการเรียนการสอน หรือการอธิบายสาธิต ครูผู้สอนจะต้องเอาใจใส่กับคำถามของนักเรียนด้วย เพื่อเป็นข้อมูลย้อนกลับว่าผู้เรียนไม่เข้าใจตรงไหน ซึ่งครูผู้สอนจะละเลยไม่ได้ และจะต้องอธิบายให้นักเรียนเข้าใจจริงก่อนจะสอนเรื่องต่อไป แต่หากผู้เรียนไม่ถาม ครูก็ต้องตั้งคำถามขึ้นเอง เพื่อจะได้ประเมินว่าผู้เรียนเข้าใจบ้างแค่ไหน คำถามที่เกิดขึ้นในการสอนมี

หลายแบบ อาจจะเป็นคำถามความจำพื้นฐาน หรือคำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจ แต่ถึงอย่างไร ผู้สอนควรมีการเตรียมคำถาม ซึ่งควรมีลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการเกิดความรู้ และการแก้ปัญหา เฉพาะหน้าของผู้เรียนดังนี้

- 1) ควรตั้งคำถามสั้นๆ ตรงจุด
- 2) หลีกเลี่ยงการใช้คำถามคลุมเครือ
- 3) ไม่ควรถามคำถามที่ผู้เรียนตอบว่าใช่หรือไม่ใช่
- 4) หลีกเลี่ยงการใช้คำถามสองแง่สองง่าม
- 5) ควรใช้คำถามเป็นช่วงๆ ของการเรียนรู้
- 6) ไม่ควรตั้งคำถามให้ผู้เรียนตอบพร้อมกัน
- 7) ไม่ทำโทษผู้เรียนที่ตอบคำถามผิดพลาด หรือดูต่ำว่ากล่าวผู้เรียนต่อหน้ากลุ่มชน
- 8) ให้พิจารณาความสามารถ และความสำเร็จของผู้เรียนโดยตั้งคำถามที่ยากขึ้น

ตามลำดับเนื้อหาที่ถ่ายทอดทักษะ และความชำนาญในการใช้คำถามขึ้นอยู่กับ สถานการณ์ ความรู้ ความสามารถ ครู ผู้สอนต้องเริ่มฝึกฝนตนเองให้เกิดความชำนาญ และเกิดคุณค่าทางวิชาการในวิชาที่ตนสอน และเกิดประโยชน์ต่อทางการศึกษา

2. ทักษะการใช้วาจากริยาทำทางและสื่อความหมาย

การทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ และยากที่จะเรียนรู้ว่าเป็นเรื่องสำคัญ ครูที่สามารถ ทำให้นักเรียนมีความสนใจตั้งแต่เริ่มสอน จนถึงจบการสอนแล้วยังพอใจที่จะเรียนต่อ นับได้ว่าเป็นผู้ที่ทำหน้าที่ของครูได้อย่างดีเยี่ยม การที่ครูจะปฏิบัติได้ดังกล่าว ต้องประกอบด้วยปัจจัยที่สำคัญ ประการหนึ่งคือ บุคลิกภาพของครู และความสามารถในการสื่อความหมาย "บุคลิกภาพ" นั้น หมายถึงการแสดงออกของครูทั้งในด้านกริยา วาจา ใจ ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจ ความเข้าใจ ความนิยมศรัทธา ตลอดจนสนใจใฝ่อยากเรียน หรือร่วมงานด้วยการใช้วาจากริยาทำทาง ประกอบการสอน และเสริมบุคลิกภาพ มีข้อที่น่าสนใจ ดังนี้

1) การเคลื่อนไหวและเปลี่ยนอิริยาบถที่ดี อาจทำได้หลายวิธีเช่น การเว้นหยุดนิ่งเมื่อนักเรียนคุยกัน การโน้มตัวฟังคำตอบ การเปลี่ยนที่ยืนขณะอธิบาย และการเดินเป็นสิ่งที่แรกที่สุดสุดตา หรือเป็นจุดสนใจของนักเรียน ครูไม่ควรเดินเร็วหรือช้ามากเกินไป ควรเดินทรงตัวอย่างสง่างาม

2) การใช้มือและแขน การใช้มือประกอบท่าทาง ควรอยู่ในระดับสายตา และการใช้มือและแขน ควรใช้มือเป็นข้อความที่พูด ควรมีความหมายสอดคล้องกับความรู้สึกรู้สึกนึกคิด เหมาะสมกับโอกาสเนื้อหาและเรื่องที่พูด ขณะที่ใช้มือไม่ควรเกร็งหรือฝืน ควรปล่อยตามปกติ

3) การแสดงออกทางสีหน้าและสายตาของครูผู้สอน เป็นส่วนหนึ่งของเครื่องมือใช้สื่อความหมายกับนักเรียน ถ้าครูต้องการให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่สอน ไม่ควรทำหน้าที่บ่งชี้ เครื่องขริบเข้ามาในห้องเรียน และวิธีใช้สายตาที่ดี ควรค่อยๆ กวาดสายตาไปยังนักเรียนทั่วห้อง เมื่อสบตากับนักเรียน ครูควรยิ้มแย้มแจ่มใส

4) การวางท่าทางและการทรงตัวขณะที่สอน ครูควรจะต้องไม่วางท่าตามสบายมากเกินไป หรือตึงเครียดมากเกินไป เพราะจะทำให้ประสิทธิภาพในการสอนลดลง

5) การใช้น้ำเสียง เสียงที่สอนควรเป็นเสียงแจ่มใสนุ่มนวลชวนฟัง โดยปกติแล้ว น้ำเสียงสามารถที่จะบอกอารมณ์ และความรู้สึกของครูได้ดี ถ้าครูมีอารมณ์ที่อยากจะสอน น้ำเสียงจะสะท้อนทัศนคติ และความรู้สึกออกมาให้นักเรียนเห็น เสียงที่พูดควรปรับให้เหมาะสมกับโอกาส สถานที่ วัยของผู้เรียน และระดับความสูงต่ำเน้นหนักเบา ควรอยู่ในระดับที่เหมาะสม

6) การแต่งกาย การแต่งกายเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพ ที่จะดึงดูดความสนใจของผู้เรียน ถ้าครูแต่งตัวสวยเกินไป หรือสกปรกยับเยิน จะทำให้นักเรียนสนใจการแต่งกายมากกว่า การแต่งกายยังบอกถึงนิสัยใจคอ ครูต้องแต่งกายให้สุภาพเรียบร้อยตามสมัยนิยม เหมาะสมกับโอกาส และกาลเทศะ และที่สำคัญต้องเป็นคนตรงเวลา

ทักษะพื้นฐานดังกล่าวนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ครูควรจะนำไปปฏิบัติ เพราะการที่จะสอนเด็กให้มีประสิทธิภาพ ครูควรมีประสิทธิภาพก่อน นั่นคือทำตนให้เป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับนักเรียน

ทักษะการเรียนรู้สำหรับเด็กมัธยม

เด็กมัธยมส่วนใหญ่ยังขาดทักษะทางการเรียนรู้อยู่อีกมาก และถ้าเด็กไทยของเรายังขาดทักษะในการเรียน ก็อาจทำให้คุณภาพของเด็กไทยด้อยลง เพราะทักษะทางการเรียนมีความจำเป็นต่อการเรียนรู้ ฉะนั้นเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ควรมีทักษะพื้นฐานดังนี้

1. ทักษะการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญในการแสวงหาความรู้ เพื่อความสำเร็จในการเรียนและการดำเนินชีวิตในสังคม การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ คือ การอ่านอย่างมีความหมายว่า เราต้องการทราบอะไร อ่านทำไม และอ่านอย่างไร เมื่อเราเข้าใจตรงนี้แล้ว เราก็ต้องมีข้อปฏิบัติในการอ่าน เพื่อให้ได้รับความรู้มากที่สุด

- 1.1 อ่านอย่างมีสมาธิ
- 1.2 มีความตั้งใจในการอ่าน
- 1.3 มีเจตคติที่ดีต่อการอ่าน
- 1.4 มุ่งที่จะจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน
- 1.5 ควรหลีกเลี่ยงสถานที่ที่มีเสียงดังรบกวนในการอ่าน
- 1.6 ไม่ควรอ่านหนังสือในที่ๆ คับแคบอึดอัด
- 1.7 ควรเลือกอ่านในที่ๆ มีอากาศสบายๆ

การฝึกทักษะในการอ่าน

1. ในการอ่านหนังสือไม่ว่าหนังสืออะไรก็ตาม เรามักจะเจอคำศัพท์ยากๆ ถ้าเราไม่รู้คำศัพท์ หรือแปลไม่ได้ ก็จะทำให้ประสิทธิภาพในการรับรู้จากเรื่องที่อ่านน้อยลง ฉะนั้นเมื่อเราไม่รู้เราก็ขีดเส้นใต้ไว้ แล้วเราก็ไปหาความหมายมาจากพจนานุกรม ถามเพื่อนหรือคนที่รู้

2. การอ่านแบบตีความ เมื่อเราอ่านหนังสือทุกประเภท เราต้องอ่านแบบมี วิจารณ์ญาณ คือ อ่านแล้วคิดใคร่ครวญเปรียบเทียบเรื่องราว ความรู้สึก จบใจความใจสำคัญ และสรุปความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่เราอ่านจะทำให้เราได้รับความรู้ และเข้าใจจากเรื่องที่เราอ่านมากขึ้น

3. การสร้างความสัมพันธ์กับเรื่องที่เราอ่าน การอ่านหนังสือ ต้องมีการจัดลำดับขั้นตอนของเรื่องที่เราอ่านให้สัมพันธ์กัน สรุปเหตุและผลของเรื่องที่เราอ่านได้ แล้วนำเอาความรู้ ความเข้าใจ ที่ได้จากการอ่านมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ และควรอ่านหนังสือให้ได้หลายประเภท จากแหล่งวิชาการต่างๆ เพื่อจะได้ความรู้มากๆ

2. ทักษะการฟัง

การฟังยังเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากสำหรับการเรียนรู้ เพราะถ้าเราได้รับฟังสิ่งต่างๆ เราก็จะได้รับสิ่งนั้นแต่ก็ขึ้นอยู่กับว่า จะได้รับมามากน้อยแค่ไหน แล้วแต่ตัวเราจะมีทักษะในการฟังอย่างไร ให้ได้รับความรู้จากการฟังมากที่สุด ทักษะที่ควรปฏิบัติในการฟัง

- 2.1 มีสมาธิในการฟัง
- 2.2 ตั้งใจฟังจากผู้พูดตั้งแต่ต้นจนจบ
- 2.3 มุ่งที่จะจับประเด็นจากเรื่องที่ผู้พูดให้ได้
- 2.4 ไม่ส่งเสียงดังหรือพูดคุยกันในเวลาฟัง
- 2.5 ไม่หลับในเวลาฟัง
- 2.6 ไม่มีอคติกับผู้พูด
- 2.7 ไม่ควรอยู่ไกล ควรเลือกฟังที่ๆได้ยินชัดเจน
- 2.8 นั่งสบายๆ ในการฟัง ไม่เกร็ง

การเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ ยังมีอีกหลายวิธี ที่จะทำให้ผู้เรียนได้รับรู้ และก็ขึ้นอยู่กับผู้เรียนว่าจะมีความตั้งใจที่จะเฝ้าหาความรู้ใส่ตัวหรือไม่ เพื่ออนาคตข้างหน้าที่ยาวไกล และยังคงเจออุปสรรคมากมาย ซึ่งน้องๆที่เรียนอยู่ควรจำไว้ว่าคนข้างหลังของเรา ยังหวังที่จะเห็นความสำเร็จของเราอยู่ อย่าทำให้พ่อแม่ หรือครูบาอาจารย์ผิดหวัง

สอนอย่างไรให้เกิดการเรียนรู้

ยุทธพงษ์ ไกยวรรณ (2541: ออนไลน์) กล่าวถึงการสอนของครูไว้ดังนี้ การเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ คือ การสอนที่พบว่าหลังจากเด็กได้รับความรู้ หรือมีพัฒนาการในด้านต่างๆ เพิ่มขึ้น ตามวัตถุประสงค์ที่ครูตั้งไว้ ซึ่งครูอาจมีวิธีการมากมาย ที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ แต่ไม่ได้หมายความว่า ครูเลือกใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่งแล้วประสบความสำเร็จ จึงใช้วิธีการเดียวกันนี้สำหรับสอนเด็กทุกคน เพื่อให้เด็กเหล่านี้พัฒนาขึ้นเท่าเทียมกัน ทั้งนี้เพราะว่าเด็กมีพื้นฐานต่างกัน ความรู้ความสามารถของเด็กแต่ละคนก็ไม่เท่ากัน

“การเรียนรู้” หมายถึง กระบวนการที่ร่างกายของบุคคล มีการตอบสนองหรือแสดงออก หรือสรรค์สร้างกิจกรรมขึ้นมา หรือเปลี่ยนแปลงกิจกรรมที่ร่างกายมีอยู่ให้เป็นไป หรืออยู่ในรูปลักษณะอื่น โดยการสร้างและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของร่างกายนี้ เกิดจากการที่ร่างกายได้รับการสัมผัส สัมพันธ์ และมีส่วนเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม ทั้งด้วยการตั้งใจให้เกิดขึ้น หรือเป็นไปตามภาวะการณ์ และประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมก็ตาม

หลักการสอนที่ดี

การสอน เป็นหนึ่งในกระบวนการที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามความหมายของการศึกษา คือ การส่งเสริมให้บุคคลเจริญเติบโตและมีความเจริญงอกงามทางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาและพัฒนาขึ้นไปสู่ความเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม การสอนมีความหมายที่หลากหลายขึ้นอยู่กับปรัชญาหรืออุดมการณ์ที่เราต้องการให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน

ความหมายของการสอน

ความหมายที่เป็นศิลป์ เป็นความหมายที่เป็นพฤติกรรมการถ่ายทอดของครูในยุคดั้งเดิมที่ถ่ายทอดประสบการณ์ให้แก่ผู้ที่มีประสบการณ์น้อยกว่า ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนขึ้นอยู่กับอารมณ์และความพอใจของผู้สอน การสอนถือว่าเป็นความสามารถหรือ ศิลป์เฉพาะตัวของผู้สอน ที่ถ่ายทอดหรือสอน เพราะผู้สอนจะมีลีลาหรือเล่ห์เหลี่ยมการสอนที่แตกต่างกันออกไปตามความรู้ความสามารถและทักษะของแต่ละคน

ความหมายที่เป็นศาสตร์ เป็นการสอน (Teaching) ที่มีระบบระเบียบมากขึ้น มีขั้นตอนที่ชัดเจน มีการแสดงให้เห็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน มีการศึกษาค้นคว้าทดลองเกี่ยวกับ จิตวิทยา การเรียนรู้ของผู้เรียน ในช่วงต้นๆครูเป็นศูนย์กลางในการจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน ตามสถานการณ์และความพอใจของครู

ความหมายที่เป็นศาสตร์และศิลป์ เป็นการปรับเปลี่ยนจากการสอน (Teaching) มาสู่การเรียนการสอน (Instruction) ครูต้องใช้ความรู้ในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่กำหนด โดยอาศัยสื่อและวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เข้ามาช่วยปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียนขยายวงกว้างออกไป รวมไปถึงปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ ด้วย

ความหมายของการสอน จำแนกตามความมุ่งหมาย

การสอน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้

การสอน หมายถึง การจัดให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

การสอน หมายถึง การฝึกให้ผู้เรียนคิดแก้ปัญหาต่าง ๆ

การสอน หมายถึง การแนะแนวทางแก่ผู้เรียนเพื่อให้ศึกษาหาความรู้

การสอน หมายถึง การสร้างหรือการจัดสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

การสอน หมายถึง กระบวนการที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เกิดความคิดที่จะนำความรู้ไปใช้เกิดทักษะหรือความชำนาญที่จะแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม

การสอน หมายถึง การจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมให้นักเรียนได้ปะทะเพื่อที่จะให้

เกิดการเรียนรู้หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น การสอนจึงเป็นกระบวนการสำคัญที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ของงาม

องค์ประกอบของการเรียนการสอน

การเรียนการสอน มีองค์ประกอบที่เป็นตัวป้อน กระบวนการ และ ผลผลิต

1. ตัวป้อน ได้แก่ ครู หรือ ผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตร สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ วัสดุอุปกรณ์
2. กระบวนการ ได้แก่ การดำเนินการสอน การตรวจสอบความรู้พื้นฐาน การสร้างความพร้อมในการเรียน การใช้เทคนิคการสอนต่าง ๆ
3. ผลผลิต ได้แก่ ผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน ตามจุดประสงค์การเรียนการสอนที่กำหนด

จุดประสงค์การเรียนการสอน

จุดประสงค์การเรียนการสอน หมายถึง ข้อความที่ระบุคุณลักษณะการเรียนรู้และความสามารถที่ครูต้องการให้เกิดขึ้นกับนักเรียน หลังจากที่นักเรียนได้ผ่านกิจกรรมการเรียนการสอนในบทหนึ่ง ๆ แล้ว ความสำคัญของจุดประสงค์การเรียนการสอนแบ่งได้เป็น 2 ระดับ คือ

1. จุดประสงค์ทั่วไป เป็นจุดประสงค์ที่มีความหมายกว้างไม่เฉพาะเจาะจง และเป็นจุดประสงค์ที่ตั้งขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน เช่น เพื่อให้มีนิสัยใฝ่หาความรู้ เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจ และเห็นคุณค่าในศิลปวัฒนธรรมไทย
2. จุดประสงค์เฉพาะ เป็นจุดประสงค์ที่มีเฉพาะเจาะจง และเป็นจุดที่ตั้งขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน เช่น นักเรียนสามารถเขียนแผนภูมิแท่งได้ นักเรียนสามารถวาดภาพได้จุดประสงค์เฉพาะจะชี้ให้เห็นสิ่งที่ต้องการจากการศึกษาอย่างเจาะจงและเกี่ยวข้องกับเนื้อหาโดยตรง นอกจากนี้จุดประสงค์ยังอาจแบ่งได้ตามลักษณะการเรียนรู้ได้เป็น 3 ด้าน ดังนี้
 - 2.1 ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) หรือด้านสติปัญญา หรือด้านความรู้และการคิด ประกอบด้วยความรู้ความจำเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ การนำเอาสิ่งที่เป็นความรู้ความจำไปทำความเข้าใจ นำไปใช้ การใช้ความคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่า
 - 2.2 ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) หรือด้านทักษะทางกาย หรือด้านการปฏิบัติ ประกอบด้วยทักษะการเคลื่อนไหว และการใช้อวัยวะต่างๆ ของร่างกาย เช่น การเลียนแบบ การทำตามคำบอก การทำอย่างถูกต้องเหมาะสม การทำได้ถูกต้องหลายรูปแบบ การทำได้อย่างเป็นธรรมชาติ
 - 2.3 ด้านจิตพิสัย (Effective Domain) หรือด้านอารมณ์ – จิตใจ ความสนใจ เจตคติค่านิยม และคุณธรรม เช่น การเห็นคุณค่า การรับรู้ การตอบสนอง และการสร้างคุณค่าในเรื่องที่ตนรับรู้ นั่น แล้วนำเอาสิ่งที่มีคุณค่านั้นมาจัดระบบและสร้างเป็นลักษณะนิสัย

รูปแบบการสอน

การสอนมีอยู่มากมายหลายวิธี แต่ละวิธีก็จะมีข้อเด่นข้อด้อยในตัวเอง เราไม่สามารถกล่าวได้ว่า วิธีใดเป็นวิธีสอนที่ดีที่สุด เพราะการเรียนการสอนต้องขึ้นกับองค์ประกอบหลายประการ ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องตัดสินใจเลือกวิธีสอนตามความเหมาะสมของสภาพที่เป็นอยู่ ควรนำเทคนิคต่าง ๆ มากระตุ้นและเร้าความสนใจของผู้เรียน โดยพิจารณาให้เหมาะสมกับเนื้อหา และเวลาที่กำหนดให้

การเลือกวิธีสอน มีแนวคิด ดังนี้

1. สอดคล้องกับจุดประสงค์ของบทเรียน เป็นวิธีที่มั่นใจว่าจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

2. สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่จะสอน

3. เหมาะสมกับเวลา สถานที่ และจำนวนผู้เรียน

ลักษณะการสอนที่ดี การสอนที่ดีต้องมีองค์ประกอบร่วมกันหลายประการ ที่เหมาะสม สอดคล้องกัน แยกลักษณะ ได้ดังนี้

อาจารย์ผู้สอน

1. มีจรรยาบรรณต่อวิชาชีพครู

1.1 อุทิศเวลาและเสียสละให้กับงานสอนด้วยความรับผิดชอบ

1.2 สอนอย่างเต็มความสามารถด้วยความบริสุทธิ์ใจ

1.3 ช่วยเหลือและปฏิบัติต่อศิษย์อย่างเป็นธรรม

1.4 เป็นตัวอย่างที่ดีของศิษย์

1.5 หมั่นศึกษาค้นคว้าติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการของตนให้ทันต่อ

เหตุการณ์เสมอ

2. มีทัศนคติที่ดีต่อการเป็นครู และ ตั้งใจสอน

3. ลักษณะอาจารย์ อาจารย์ควรมีลักษณะท่าทางที่จริงใจ มีเมตตา สนใจต่อผู้เรียน

ให้ความเป็นกันเอง

4. ไม่ควรยึดมั่นในวิธีสอนวิธีใดวิธีหนึ่งเพียงวิธีเดียว ควรแสหาวิธีที่เหมาะสมกับการสอนแต่ละเนื้อหา

5. ถ่ายทอดความรู้ได้อย่างชัดเจน เข้าใจง่าย

วิธีการสอน

1. ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน ในด้านวัย ประสบการณ์เดิมและความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นหลัก

2. ส่งเสริมให้นักเรียนได้มีการเรียนด้วยการกระทำ (Learning by Doing) ให้มากที่สุด เพื่อ จะได้เกิดการเรียนรู้ที่ดี และจำได้นาน

3. ส่งเสริมนักเรียนให้เรียนด้วยการทำงานเป็นกลุ่ม ได้แสดงความคิดเห็น ยอมรับความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

4. มีการตอบสนองความต้องการของนักเรียน เรียนด้วยความสุข ความสนใจ กระตือรือร้น ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ

5. การจัดเตรียมกระบวนการเรียนการสอน การจัดห้องเรียน การเตรียมความรู้ ใช้ตำราประกอบการเรียน มีทักษะในการสอนแบบต่าง ๆ ได้เหมาะสมกับเนื้อหา

6. มีกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อสร้างความสนใจ ผู้เรียนสนุกสนาน ได้ลงมือปฏิบัติจริง และดูผลการปฏิบัติของตนเอง

7. มีการส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ความคิดอยู่เสมอ ด้วยการซักถาม หรือให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ คิดหาเหตุผลเปรียบเทียบ และพิจารณาความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ

8. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิดค้นหาเหตุผลความเป็นไปของสิ่งที่เรียน ไม่ใช่ข้อเท็จจริงจากตำรา หรือคำบอกเล่าอย่างเดียว

9. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผน การดำเนินกิจกรรม และการประเมินผลการเรียนการสอน

10. มีการส่งเสริมความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ ส่งเสริมการคิดทำสิ่งใหม่ ๆ ที่ดีมีประโยชน์ ไม่เลียนแบบใคร ส่งเสริม กิจกรรมสุนทรียภาพ ร้อยกรอง วาดภาพ และแสดงละคร

11. มีการใช้การจูงใจ ในระหว่างเรียน เช่น รางวัล การชมเชย คะแนนแข่งขัน การลงโทษ ซึ่งจะช่วยให้เกิดความสนใจ ตั้งใจ ขยันหมั่นเพียรในการเรียนและทำกิจกรรม

เนื้อหาวิชา

1. มีความสัมพันธ์กันระหว่างวิชาที่เรียนกับวิชาอื่น ๆ ในหลักสูตรเป็นอย่างดี (การสอนบูรณาการ)

สื่อการสอน

1. อุปกรณ์การสอนและการเรียน รวมถึงห้องปฏิบัติการ การใช้เครื่องมือต่าง ๆ มีห้องสมุดที่สมบูรณ์ และตำราที่เป็นภาษาของตนเอง

2. มีการใช้สื่อการสอน จำพวกโสตทัศนวัสดุ เพื่อสร้างความสนใจ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้น

สิ่งแวดล้อม

1. สร้างบรรยากาศให้เหมาะแก่การเรียนรู้ ทั้งในด้านสิ่งแวดล้อมและอารมณ์ของผู้เรียน
2. มีการส่งเสริมการดำเนินชีวิตตามแบบประชาธิปไตย เปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็น มีการรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เคารพความคิดเห็นของผู้อื่น ยกย่องความคิดเห็นที่ดี นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนร่วมกับครู

การประเมินผล

1. ควรมีการประเมินผลตลอดเวลา โดยวิธีการต่าง ๆ เช่น การสังเกต การซักถาม การทดสอบ เพื่อให้แน่ใจว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน บรรลุตามวัตถุประสงค์ของครู ตรงตามจุดประสงค์มากที่สุด
2. การวัดผล มีการย้อนกลับ และการเสริม ใช้การวัดผลเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน รู้จักออกข้อสอบที่ดี ให้คะแนนยุติธรรม
3. มีการวัดผลการเรียนการสอน โดยจะทำการวัดผลเป็นระยะ ๆ ให้ติดต่อกัน ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความสนใจ ตั้งใจเรียนและยังเป็นการวัดความเข้าใจของนักเรียนด้วย

สรุปหลักการสอนที่ดี คือ ผู้สอน วิธีการสอน และการเรียนรู้ บรรยากาศ สิ่งแวดล้อม ต้องมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน ผู้สอนจะต้องมีจรรยาบรรณแห่งความเป็นครู วิธีการสอนคือกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ผู้สอนกับผู้เรียนจะต้องสอดคล้องเหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ มุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี เพื่อให้การสอนบรรลุตามเป้าหมาย ผู้สอนต้องเตรียมการสอนมาอย่างดี ทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทุกด้าน จัดการสอนอย่างมีกระบวนการ และให้ครบองค์ประกอบการสอน ได้แก่ การตั้งจุดประสงค์การสอน การกำหนดเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน และการวัดผลประเมินผล ต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร นอกจากนี้ผู้สอนควรได้คำนึงถึงหลักพื้นฐานในการสอน ลักษณะการสอนที่ดี และปัจจัยส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดจนรู้จักใช้หลักการสอนให้สอดคล้องกับหลักการเรียนรู้ หลักจิตวิทยา บรรยากาศเป็นประชาธิปไตย ก็จะช่วยทำให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จได้ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

เทคนิคการสอน มีหลายรูปแบบ ดังนี้

วิลาสินี มากนาคา (2551: ออนไลน์) กล่าวถึงการสอนที่หลายรูปแบบดังนี้

1. การสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) คือ เทคนิคการสอนที่ผู้เรียนแสดงบทบาทในสถานการณ์ที่สมมติขึ้น นั่นคือ แสดงบทบาทที่กำหนดให้ การแสดงบทบาทสมมติมี 2 ประเภท ประเภทแรก ผู้แสดงบทบาทสมมติจะต้องแสดงบทบาทของคนอื่น โดยละทิ้งแบบแผนพฤติกรรมของตนเอง บทบาทของบุคคลอื่นอาจเป็นบุคคลจริง เช่น คนที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ เพื่อนร่วมห้อง หรือการเปลี่ยนบทบาทซึ่งกันและกัน กับเพื่อน หรือเป็นบุคคลสมมติ เช่น สมมติว่าเป็นครูใหญ่ สมมติว่าเป็นชาวนา เป็นต้น ผู้แสดงบทบาทสมมติจะพูด คิด ประพฤติ หรือมีความรู้สึก

เหมือนกับบุคคลที่ตนสวมบทบาท ประเภทที่สอง ผู้แสดงบทบาทจะยังคงรักษาบทบาทและแบบแผนพฤติกรรมของตนเอง แต่ปฏิบัติอยู่ในสถานการณ์ที่อาจพบในอนาคต เช่น การสมัครงาน สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ผู้แนะแนวให้คำปรึกษาแก่นักเรียน บทบาทสมมติประเภทนี้ เป็นประโยชน์ต่อการฝึกฝนทักษะเฉพาะ เช่น การแนะแนว การสัมภาษณ์ การสอน การจูงใจ การควบคุมความขัดแย้ง เป็นต้น

2. การสอนโดยใช้เกมจำลองสถานการณ์ (Simulation Gaming) เป็นวิธีสอนที่พัฒนามาจากการแสดงบทบาทสมมติ การเล่นเกม และการจำลองสถานการณ์ เกมจำลองสถานการณ์ คือ วิธีสอนที่ผู้สอนนำเอาสถานการณ์จริงมาจำลองไว้ในห้องเรียน พยายามให้มีสภาพเหมือนจริงมากที่สุด และกำหนดกติกา กฎ หรือเงื่อนไขสำหรับเกมนั้น แล้วแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มๆ เข้าไปแข่งขันหรือเล่นในสถานการณ์จำลองนั้น ผู้เรียนจะต้องเผชิญกับปัญหา และต้องแข่งขันกับฝ่ายตรงข้าม จึงต้องมีการตัดสินใจของกลุ่ม เพื่อมุ่งเอาชนะกัน

3. การสอนโดยใช้การระดมความคิด (Brainstorming) คือ การให้ผู้เรียนทุกคนได้แสดงความคิดเห็นให้ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหามากที่สุดเท่าที่จะทำได้โดยมีการวิพากษ์วิจารณ์ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะที่ผู้เรียนเสนอมานั้น มีการบันทึกความคิดหรือข้อเสนอแนะทั้งหมด

4. การสอนแบบค้นพบความรู้ (Discovery) คือ วิธีสอนที่ผู้เรียนค้นพบคำตอบ หรือความรู้ด้วยตนเอง คำว่าค้นพบความรู้ ไม่ได้หมายความว่า ผู้เรียนเป็นคนค้นพบความรู้หรือคำตอบนั้นเป็นคนแรก สิ่งที่ค้นพบนั้นจะมีผู้ค้นพบมาก่อนแล้ว และผู้เรียนก็ค้นพบความรู้หรือคำตอบนั้นด้วยตนเอง ไม่ใช่ทราบจากการบอกเล่าของคนอื่นหรือจากการอ่านคำตอบ ที่มีผู้เขียนไว้ ในการใช้วิธีสอนแบบนี้ ผู้สอนจะสร้างสถานการณ์ในรูปที่ผู้เรียน จะเผชิญกับปัญหาในการแก้ปัญหา นั้น ผู้เรียนจะใช้ข้อมูลและปฏิบัติ ในลักษณะตรงกับธรรมชาติของวิชาและปัญหานั้น นั่นคือ ผู้เรียนจะศึกษาประวัติศาสตร์ในวิธีเดียวกับที่นักประวัติศาสตร์กระทำ ศึกษาชีววิทยา ในวิธีเดียวกันกับที่นักชีววิทยาศึกษา เป็นวิธีสอนที่เน้นกระบวนการ ซึ่งเหมาะสมสำหรับวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ แต่ก็สามารถใช้ได้กับวิชาอื่นๆ

5. การสอนแบบแก้ปัญหา (Problem Solving) คือ วิธีสอนที่ใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้ทั้งการแก้ปัญหาของจอห์น ดิวอี้ (John Dewey) อันได้แก่ 1. ให้นิยามปัญหา 2. ตั้งสมมติฐาน 3. รวบรวม ประเมิน จัดระบบและตีความหมายข้อมูล 4. สรุปผล และ 5. ตรวจสอบผลสรุป

6. การสอนแบบปฏิบัติการ (Laboratory) คือ การสอนที่ให้ผู้เรียนกระทำกิจกรรมการเรียนรู้ ภายใต้การแนะนำช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด โดยทำการทดลองปฏิบัติฝึกการใช้ทฤษฎี โดยผ่านการสังเกต การทดลอง ภายใต้สภาพที่ควบคุม

7. การสอนโดยใช้สื่อทัศนูปกรณ์ (Audio – visual Media) หมายถึง การสอนโดยใช้อุปกรณ์การสอนต่างๆ เช่น รูปภาพ สไลด์ ภาพยนตร์ วิดิทัศน์ หุ่นจำลอง เทปบันทึกเสียง เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ เป็นต้น เนื่องจากสื่อทัศนูปกรณ์แต่ละชนิด ต่างก็มีจุดเด่น ข้อจำกัดเฉพาะตัว จึงไม่ขอกล่าวถึงจุดเด่นและข้อจำกัดโดยรวมๆ ในการพัฒนาการใช้สื่อต่างๆ

8. การสอนแบบให้ผู้เรียนเสนอรายงานในชั้นเรียน คือ เทคนิคการสอนที่มอบหมายให้ผู้เรียนไปศึกษาค้นคว้าสาระความรู้ เรื่องราว ฯลฯ แล้วนำมาเสนอรายงานในชั้น โดยทั่วไปจะเสนอด้วยวาจา ผู้สอนอาจมอบหมายให้ผู้เรียนไปศึกษาค้นคว้าเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มก็ได้

9. การสอนโดยใช้คำถาม เป็นการสอนที่ผู้สอนป้อนคำถามให้ผู้เรียนตอบ อาจตอบเป็นรายบุคคลหรือตอบเป็นกลุ่มย่อย หรือตอบทั้งชั้น การตอบใช้วิธีพูดตอบ ผู้สอนจะพิจารณาคำตอบแล้วให้ข้อมูลสะท้อนกลับ หรือถามคนอื่น หรือกลุ่มอื่นจนกว่าจะได้คำตอบที่ถูกต้องเหมาะสม

เทคนิคการสอนหลากหลายวิธีดังกล่าวมาแล้ว เป็นเพียงแนวทางการสอนที่มีผู้ค้นคิดขึ้น ซึ่งผู้สอนเองจะต้องทำความเข้าใจ และเลือกใช้ ประยุกต์ใช้ ปรับปรุงและพัฒนาให้เหมาะสมกับเนื้อหาสาระของการสอน ผู้เรียน วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เวลา เครื่องมือ บรรยากาศ สถานที่ และข้อจำกัดต่าง ๆ รวมถึงความถนัดของผู้สอน แต่ทั้งนี้ในการเลือกใช้ที่ดีควรจะผสมผสานหลายเทคนิคที่เหมาะสมเข้าด้วยกัน จะก่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดได้

1.3.1.5 การเรียนพิเศษ

ชนิดา รักษ์พลเมือง (2542: 25) กล่าวถึงเรื่องการเรียนพิเศษไว้ว่า ในปัจจุบันไม่อาจปฏิเสธได้ว่า การเรียนพิเศษและการเรียนกิจกรรมเสริมทักษะพิเศษต่าง ๆ เช่น วายน้ำ วาดรูป คอมพิวเตอร์ เป็นต้นนั้น เป็นกิจกรรมที่ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินชีวิตของเด็กนักเรียนในยุคปัจจุบัน เพื่อที่จะได้เป็นคนเก่งทางเนื้อหาวิชาการและเก่งทางสังคมควบคู่ไปด้วยกันรูปแบบการเรียนพิเศษ ที่เราพบเห็นกันทั่วไปตามเมืองใหญ่ ๆ คือการเรียนในโรงเรียนสอนกวดวิชา เช่น คณิต คิดเร็ว หากจะเรียนภาษาอังกฤษก็เรียนกับสถาบันที่มีชื่อเสียง เช่น YMCA, AUA หรือให้ครูมาสอนที่บ้าน ซึ่งเป็นส่วนน้อยมากเพราะต้องจ้างในราคาที่สูง อีกวิธีหนึ่งก็คือเรียนกับครูที่สอนในโรงเรียน มีนักเรียนจำนวนมากที่นิยมเรียนพิเศษ โดยเฉพาะในประเทศญี่ปุ่น เด็กนิยมไปโรงเรียนกวดวิชาหรือที่เรียกว่า JUKO และนิยมติวกันหลังเลิกเรียน

กล่าวได้ว่าประเทศไทยและต่างประเทศต่างก็ตื่นตัว และให้ความสำคัญกับการศึกษาของเยาวชนในประเทศมีการส่งเสริม สนับสนุน โดยจัดให้มีโครงการต่าง ๆ และการติว การกวดวิชาให้นักเรียน ได้ย่ำซ้ำทวนความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วจากโรงเรียน เพื่อให้มีความจำและเข้าใจมากขึ้น เพื่อที่จะสามารถสอบแข่งขันเข้าเรียนในระดับที่สูงขึ้นไป หากตราบใดที่ยังใช้ระบบการสอบแข่งขันกันอยู่การเรียนพิเศษ การกวดวิชาก็ยังคงมีอยู่ต่อไปและมีการพัฒนา เทคนิค วิธีการที่ดีมีประสิทธิภาพ เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถมากขึ้น เพื่อต่อไปจะเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ มีความสามารถรอบด้าน เพื่อให้ก้าวทันกับการเปลี่ยนแปลงของโลกอย่างไม่หยุดยั้ง

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียน มีดังนี้

กริฟฟิน และ คณะ (Griffen ;& others. 1984: 1120) เขาได้ศึกษาการรับรู้ สาเหตุของความสำเร็จ และการแสดงออกในวิทยาลัย ใช้กลุ่มนักศึกษาจำนวน 114 คน ให้รับรู้สาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวสี่ลักษณะ คือ ความสามารถ ความพยายาม โชค และความง่ายของงาน พบว่าผู้ที่มีการรับรู้ที่เกี่ยวกับความพยายามสูง จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ในขณะที่การรับรู้สาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นเพราะโชค ไม่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนการศึกษาของ ไฮกุชิ และคณะ (Higuchi ;& others. 1984: 1712) ได้สร้างแบบวัดการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวเป็น 4 ลักษณะได้แก่ ความสามารถ ความพยายาม โชค ความง่ายของงาน ไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า การรับรู้สาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นเพราะ ความพยายาม ความสามารถ และการรับรู้สาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะ ขาดความสามารถนั้น อธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดี จะเห็นว่า การรับรู้สาเหตุที่เป็นองค์ประกอบภายในตน มีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าองค์ประกอบภายนอก

มาร์ช และคนอื่นๆ (Marsh ;& others.1984: 1291-1308) การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สาเหตุผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ทำวิจัยในประเทศออสเตรเลีย พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นเพราะความสามารถ และความพยายาม แต่ไม่พบว่ามีสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์กับการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นเพราะ โชคดี และงานง่าย

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์สูง เมื่อประสบความสำเร็จ ย่อมเชื่อในความสามารถ และความพยายามสูงด้วย ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำ เมื่อประสบความสำเร็จ ย่อมเชื่อในความสามารถ และความพยายามของตนเองต่ำ ด้วยผลที่พบนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของรุ่งนภา ทีมะะ (รุ่งนภา ทีมะะ: 2521: 54) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่ออำนาจในตน (ความสามารถ และความพยายาม)

ในกรณีที่ประสบความสำเร็จพบว่าผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้สาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะ ขาดความพยายาม แต่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการรับรู้ความล้มเหลวว่าเป็นเพราะ โชคไม่ดี ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์กับการรับรู้ความล้มเหลวเพราะ ขาดความสามารถ และงานยาก ไม่พบว่ามีสัมพันธ์กัน

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เมื่อประสบความสำเร็จเชื่อว่า ตนขาดความพยายามสูง แต่เชื่อว่า ตนเองโชคไม่ดีในระดับต่ำ และในทางตรงกันข้ามนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ต่ำ เมื่อประสบความสำเร็จย่อมเชื่อว่าตนเองขาดความพยายามในระดับสูง แต่เชื่อว่า

ตนเองโชคไม่ดีในระดับต่ำ ผลวิจัยนี้สอดคล้องกับ รุ่งนภา ทีมะ (รุ่งนภา ทีมะ: 2521: 55) ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบกับความเชื่ออำนาจของตน (โชค และงานยาก)

จากงานวิจัยเหล่านี้พบว่า การรับรู้สาเหตุมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน โดยการรับรู้ความสำเร็จว่าเป็นเพราะความสามารถ และความพยายามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะมีความสัมพันธ์ทางบวก ส่วนความล้มเหลวจะมีความสัมพันธ์ทางลบกับการรับรู้สาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะขาดความสามารถและขาดความพยายาม

สทิเพ็คและแกรลินสกี (Stipek;& Gralinski.1991: 361-371) ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศกับการตอบสนองทางความเชื่อทางด้านอารมณ์ ที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์เมื่อประสบความสำเร็จและประสบความสำเร็จในความล้มเหลวในวิชาคณิตศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 3 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3) ที่มีอายุเฉลี่ย 8-9 ปี จำนวน 194 คน จำแนกเป็นนักเรียนชาย จำนวน 100 คน นักเรียนหญิง จำนวน 94 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีอายุเฉลี่ย 13-14 ปี จำนวน 279 คน จำแนกเป็นนักเรียนชาย 136 คน นักเรียนหญิง จำนวน 143 คน โดยให้นักเรียนตอบแบบสอบถามวัดความเชื่อเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อน และหลังทำแบบทดสอบวิชาคณิตศาสตร์ พบว่า นักเรียนหญิงประเมินความสามารถของตนเองต่ำ คาดหวังการทำแบบทดสอบได้น้อย มีการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นเพราะความสามารถ และรับรู้สาเหตุความล้มเหลวว่าเป็นเพราะ โชคน้อยกว่านักเรียนชาย และรับรู้สาเหตุของความล้มเหลวว่า เป็นเพราะไม่มีความสามารถมากกว่านักเรียนชาย และจากงานวิจัย ยังพบว่านักเรียนหญิงมีความภูมิใจน้อย เมื่อประสบความสำเร็จ และต้องการที่จะซ่อนผลสอบหลังประสบความสำเร็จในการสอบมากกว่านักเรียนชาย และยังไม่เชื่อว่าการประสบความสำเร็จจะเกิดขึ้นได้ ถ้ามีความพยายาม

ไวท์ (White. 1993: 1261) ได้ศึกษางานบริการนักเรียนและงานบริการทางการสอนร่วมกันที่ทำให้ผู้เรียนมีความคงทนในการจำในสิ่งที่เรียน ผลการศึกษาพบว่า การประเมินผลและการจัดหลักสูตร ความช่วยเหลือทางการเงิน การสอนพิเศษ การแนะแนวอาชีพ และการเสนอแนะต่อนักเรียน ล้วนมีผลต่อความสามารถในการจำของนักเรียน นอกจากนี้มีข้อเสนอแนะว่าความพยายามร่วมกันระหว่างงานบริการทางการสอนและงานบริการนักเรียนเป็นสิ่งที่จำเป็นจะต้องสอดคล้องกับความต้องการที่หลากหลายของนักเรียน

แชลล์ (Shell.1995: 386-398) ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างของระดับชั้นในการรับรู้สาเหตุของผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนจำนวน 364 คน ประกอบด้วยนักเรียนเกรด 4 จำนวน 105 คน เกรด 7 จำนวน 111 คน และเกรด 10 จำนวน 148 คน พบว่า นักเรียนในระดับชั้นเรียนที่สูงขึ้น มีความเชื่อว่า การได้คะแนนอ่านสูง เกิดจากความทักษะเข้าใจ และการได้คะแนนการเขียนสูง เกิดจากทักษะการสื่อสาร

ซังค์และกัน (Schunk;& Gunn.1986: 238-244) ได้ศึกษาอิทธิพลของการมียุทธวิธีในการทำงาน และการอ้างสาเหตุของความสำเร็จของผลการทำงาน ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและทักษะในการทำงานที่เกิดขึ้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีอายุเฉลี่ย 10 ปี จำนวน 50 คน จำแนกเป็นเพศชาย 28 คน และเพศหญิง 22 คน พบว่า การอ้างสาเหตุ

ของความสำเร็จไปที่ความสามารถของตนเองและความง่ายของงาน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05 การอ้างสาเหตุความสำเร็จจากโชคมีความสัมพันธ์ทางลบกับการรับรู้ความสามารถของตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความสัมพันธ์กันระหว่างการอ้างสาเหตุของความสำเร็จจากความพยายามกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ผลจากการวิเคราะห์อิทธิพลของการอ้างสาเหตุความสำเร็จที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง พบว่า การอ้างสาเหตุของความสำเร็จจากความสามารถมีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับสูงสุด รองลงมา คือ การอ้างสาเหตุของความสำเร็จจากโชค ความพยายาม และความง่ายของงาน ตามลำดับ โดยการอ้างสาเหตุของความสำเร็จจากทุกตัวมีอิทธิพลในเชิงลบ ยกเว้นความสามารถมีอิทธิพลในเชิงบวก

ฟิลโซฟ แอลเบอร์ติน และโจนส์ (Filozof, Albertin; & Jones. 1998: 872) พบว่าวัยรุ่นที่ประสบความสำเร็จจะต้องเป็นผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตนเอง และมีความวิตกกังวลต่ำ

เชส (Chase. 2001: 47-52) ได้ศึกษาความแตกต่างของการรับรู้ความสามารถของตนเอง อายุ และเพศของนักเรียน ที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ความสามารถของตนเองในอนาคต และการอ้างสาเหตุของความล้มเหลว กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 8-14 ปี จำนวน 289 คน พบว่า นักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง จะอ้างสาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นการขาดความพยายาม ในขณะที่นักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ มีการอ้างสาเหตุความล้มเหลวว่าเป็นเพราะขาดความสามารถ

จอห์นและคาทีเรียน (John; & Catherine, 2001: Online) ได้ศึกษาลักษณะของครอบครัวที่ทำให้วัยรุ่นประสบความสำเร็จ โดยแบ่งลักษณะครอบครัวเป็น 2 ลักษณะ คือ ครอบวนการของครอบครัว คือ วิธีการจัดการภายในครอบครัว เช่นการจัดการอารมณ์ภายในครอบครัว กฎระเบียบที่พ่อแม่ใช้ภายในบ้าน และยุทธวิธีการจัดการของครอบครัว คือวิธีการที่พ่อแม่ใช้กับลูก เมื่อลูกอยู่ในสภาพแวดล้อมนอกบ้าน เช่น การเลือกโรงเรียนเอกชน กฎระเบียบที่พ่อแม่ใช้เมื่อลูกอยู่ภายนอกบ้านซึ่งความสำเร็จตามการศึกษาของจอห์นและคาทีเรียนแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะคือ ความสามารถทางการเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน สุขภาพจิต และพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ผลการศึกษาพบว่า 1) ครอบวนการของครอบครัวที่แตกต่างกันจะทำให้เด็กมีการปรับตัวที่แตกต่างกัน 2) ยุทธวิธีการจัดการของครอบครัวที่แตกต่างกัน ทำให้เด็กมีการเข้าร่วมกิจกรรมและความสามารถทางการศึกษาที่แตกต่างกัน แต่ไม่มีความแตกต่างกันด้านการปรับตัว ความสามารถของเด็ก และพฤติกรรมที่เป็นปัญหา 3)ครอบครัวที่มีคะแนนกระบวนการของครอบครัวและยุทธวิธีการจัดการของครอบครัวที่สูง จะมีลูกที่ประสบความสำเร็จ 4) ครอบครัวที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เสี่ยงน้อย แต่มีคะแนนกระบวนการของครอบครัวสูง จะมีลูกที่ประสบความสำเร็จ

เคลม และ คอนเนล (Klem ;& Connell.2004: 11-14) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนของครูที่มีความสนใจและความสำเร็จทางการเรียนของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า ครูที่ให้การสนับสนุนกับนักเรียนจะทำให้นักเรียนมีความสนใจ มีความสำเร็จทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ครูไม่ให้การสนับสนุน

เซีย (Hsieh.2004: 3691) ได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ของการอ้างสาเหตุ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเชื่อมั่น และความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนจำนวน 500 คน ที่ลงทะเบียนในรายวิชาภาษาสเปน เยอรมัน และภาษาฝรั่งเศส พบว่าการรับรู้ความสามารถของตน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้สาเหตุภายใน คือความสามารถและความพยายาม และพบว่าการรับรู้ความสำเร็จมีความสัมพันธ์ทางลบกับการอ้างสาเหตุภายนอก ตน คือโชค และเจตคติต่อครู โดยนักเรียนที่อ้างสาเหตุของความสำเร็จมาจากภายใน จะมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงกว่านักเรียนที่อ้างสาเหตุของความสำเร็จมาจากภายนอกตนเอง และนักเรียนที่อ้างสาเหตุของความล้มเหลวมาจากภายในตนเอง จะมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงกว่านักเรียนที่อ้างสาเหตุของความล้มเหลวมาจากภายนอกตนเอง

4.2 งานวิจัยในประเทศ

กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ (2535: 19--20) ได้ศึกษาการรับรู้สาเหตุความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 3, 4, 5, และ 6 จำนวน 1,200 คน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจำนวน 600 คน ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจำนวน 600 คน จากโรงเรียน 30 โรงเรียนในส่วนภูมิภาค รวม 10 จังหวัด

1.1 นักเรียนระดับประถมศึกษามีการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการเรียน ดังนี้

1.1.1 การรับรู้สาเหตุของความสำเร็จการเรียน

1) ความสำเร็จในการเรียนจากแหล่งภายในตน (SI) เกิดจาก

- 1.1) เรียนสนุก เรียนเข้าใจง่าย
- 1.2) ได้ความรู้ นำไปใช้ประโยชน์ได้
- 1.3) ตั้งใจเรียน อ่านหนังสือเป็นประจำ
- 1.4) ชอบวิชานั้น

2) ความสำเร็จในการเรียนจากแหล่งภายนอกตน (SE) เกิดจาก

- 2.1) ครูสอนดี
- 2.2) ครูใจดี
- 2.3) เนื้อหาดี
- 2.4) ผู้ปกครองสนับสนุน

1.1.2 การรับรู้ความล้มเหลวในการเรียน

1) ความล้มเหลวในการเรียนจากแหล่งภายในตนเอง (FI) เกิดจาก

- 1.1) เรียนเข้าใจยาก เครียด
- 1.2) ไม่สนใจเรียน ไม่ได้ อ่านหนังสือ

1.3) จำไม่ได้ ความรู้น้อย

1.4) อ่านหนังสือไม่ออก ความรู้พื้นฐานไม่พอ

2) ความสำเร็จในการเรียนจากแหล่งภายนอกตน (FE) เกิดจาก

2.1) ครูสอนไม่เข้าใจ

2.2) ครูดุ

2.3) เนื้อหายาก

2.4) ข้อสอบยาก

1.2 นักเรียนระดับประถมศึกษารับรู้สาเหตุของความสำเร็จ ว่าเกิดจากแหล่งภายนอกตน มากกว่าภายในตน และความล้มเหลวเกิดจากแหล่งภายในตน มากกว่าแหล่งภายนอกตน

1.3 นักเรียนระดับประถมศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง (H) รับรู้สาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียน อันดับแรกไม่ต่างจากกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (L) ยกเว้น สาเหตุของความล้มเหลวจากแหล่งภายนอกตน (FE) นักเรียนกลุ่ม H รับรู้สาเหตุเกิดจากครูสอนไม่เข้าใจ แต่กลุ่ม L รับรู้เกิดจากครูดุ

1.4 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 4, 5 และ 6 รับรู้สาเหตุของความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการเรียนอันดับแรกไม่ต่างกัน ยกเว้นการรับรู้สาเหตุของความล้มเหลวจากแหล่งภายนอกตน (FE) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 4, 5 และ 6 รับรู้เกิดจาก ครูสอนไม่เข้าใจ แต่ประถมศึกษาปีที่ 5 รับรู้เกิดจากครูดุ

1.5 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 4, 5 และ 6 รับรู้สาเหตุของความสำเร็จว่าเกิดจากภายนอกตนเอง (SE) มากกว่าเกิดจากภายในตนเอง (SI) ยกเว้นนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5 ที่รับรู้เกิดจากภายในตนเอง (SI) มากกว่าเกิดจากภายนอกตนเอง (SE)

1.6 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 4, 5 และ 6 รับรู้สาเหตุของความล้มเหลวว่าเกิดจากภายในตนเอง (FE) มากกว่าเกิดจากภายนอกตนเอง (FE) ทั้งสิ้น

1.7 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 4, 5 และ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง (H) รับรู้สาเหตุของความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการเรียนไม่ต่างกับกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (L) ยกเว้นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่กลุ่ม H รับรู้ ว่า ความล้มเหลวจากแหล่งภายนอกตน (FE) เกิดจากครูสอนไม่เข้าใจ แต่กลุ่ม (L) รับรู้เกิดจากเนื้อหายาก

กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ (2535 :6) ศึกษาเรื่องรักของเด็กไทย พบว่านักเรียนรักครูประจำชั้นเพราะสอนดี (ร้อยละ 40.00) ครูใจดี (ร้อยละ 32.00) และครุมีความรู้ (ร้อยละ 15.00) และครูที่นักเรียนรักมากที่สุดคือ ครูสอนคณิตศาสตร์ (ร้อยละ 29.00) ครูภาษาไทย (ร้อยละ 24.00) และครูสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต (ร้อยละ 19.00) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องในฝันของเด็กไทย ของกรมวิชาการ (2535 :6) ที่กล่าวถึงครูในฝันของเด็กไทยคือ ครูใจดี ครูสอนเก่ง และครูเป็นคนดี

กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ (2536:8) ศึกษาเรื่อง ชีวิตของเด็กไทย พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่สนใจเรียน ร้อยละ 87.8 ชอบเรียนคณิตศาสตร์เพราะได้ความรู้ คิดได้เร็ว ไม่ยาก สนุก และครูสอนดี สำหรับนักเรียนกลุ่มที่ไม่สนใจเรียนร้อยละ 74.4 ชอบคณิตศาสตร์เพราะได้ความรู้ คิดได้เร็ว ไม่ยาก และสนุก นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มที่สนใจเรียน ร้อยละ 93.2 ชอบคณิตศาสตร์เพราะคิดได้เร็ว ได้ความรู้ สนุก และไม่ยาก สำหรับกลุ่มที่ไม่สนใจเรียน ร้อยละ 81.1 ชอบคณิตศาสตร์เพราะไม่ยาก ได้ความรู้ และสนุก นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มที่สนใจเรียน ร้อยละ 97.7 ชอบคณิตศาสตร์เพราะคิดได้เร็ว ไม่ยาก ได้ความรู้ ครูสอนดี และสนุก สำหรับกลุ่มที่ไม่สนใจร้อยละ 81.4 ชอบเรียนคณิตศาสตร์เพราะคิดได้เร็ว ครูสอนดี สนุก และได้ความรู้

ประทีป แสงเปี่ยมสุข (2535:10) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจการอ่านและทัศนคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีสอนความเข้าใจการอ่าน 4 วิธี พบว่า สื่อที่นักเรียนมากที่สุดคือ บทเรียนสนุก เรียนสนุก ได้ฝึกคิด และได้ร่วมอภิปราย สามารถนำความรู้ และคติสอนใจไปใช้ในชีวิตประจำวัน

กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ (2535:7) กองวิจัยพบว่านักเรียนระดับประถมศึกษา ระบุว่าสาเหตุที่ทำให้ตนเรียนประสบความสำเร็จ คือ เรียนสนุก เข้าใจง่าย และครูสอนดี สอดคล้องกับกองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ (2536; อ้างอิงจาก วิชาการ: 7) นั้นพบว่านักเรียนมีความพอใจและสามารถเรียนได้ดีในวิชาที่ครูสอนดี สอนเข้าใจง่าย สอนสนุก และใช้สื่อประกอบการสอน

สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพะเยา (2531: 7) ได้ศึกษาอุปสรรคต่อการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพะเยา พบว่า อุปสรรคต่อการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ มีสาเหตุมาจากเวลาในการเรียนของนักเรียนมีน้อย ครูจึงสอนเน้นเนื้อหาและให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด นอกจากนี้ เนื้อหาที่กำหนดไว้บางบท ยากเกินไปสำหรับเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับ รายงานจากกรมวิชาการ (2532: 7) ที่พบว่า กลุ่มทักษะคณิตศาสตร์มีเนื้อหา กิจกรรมมาก และยากเกินไป ไม่เหมาะสมกับอัตราเวลาเรียน วัย และวุฒิภาวะของนักเรียน ไม่สะดวกต่อการจัดกิจกรรม และกิจกรรมที่นักเรียนชอบและสนใจในกลุ่มทักษะคือ ภาษาไทย การทำงานกลุ่ม เล่นเกม การแข่งขัน การแสดงบทบาทสมมติ

นอกจากสาเหตุจากตัวครู ที่ทำให้นักเรียนชอบหรือไม่ชอบเรียนในวิชาที่เรียนแล้ว ยังพบว่า ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ยังเป็นสิ่งที่มิมีเหตุผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับประถมศึกษาเช่นกัน ดังที่กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ (2535: 7) พบว่า สาเหตุที่ทำให้การเรียนล้มเหลวเกิดจากแหล่งภายในตนเอง (Fail Internal Control) เกิดจากการเรียนเข้าใจยาก เครียด และครูสอนไม่เข้าใจ ไม่สนใจเรียน ไม่ได้อ่านหนังสือ จำไม่ค่อยได้ ความรู้ที่น้อย อ่านหนังสือไม่ออก และความรู้พื้นฐานไม่เพียงพอ ส่วนความล้มเหลวในการเรียนจากแหล่งภายนอก (Fail External Control) เกิดจากครูสอนไม่เข้าใจ ครูดู เนื้อหายาก และข้อสอบยาก

จากผลการวิจัยดังกล่าว จะเห็นได้ว่านักเรียนรับรู้ถึงสาเหตุที่มีผลต่อการเรียนทั้งความสำเร็จและความล้มเหลวนั้นเกิดจากตนเอง ครูผู้สอน วิธีการสอนของครู ตลอดจนเนื้อหาวิชาที่เรียน

จรัส อุ่นจิตวิวัฒน์ (2532: 79) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์กับการรับรู้ของความสำเร็จและความล้มเหลวพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นเพราะความสามารถ และความพยายาม และการรับรู้ความล้มเหลวว่าเป็นเพราะขาดความสามารถ แต่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการรับรู้สาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะโชคไม่ดี

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นเพราะความสามารถ และความพยายาม แต่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นเพราะโชคดี การรับรู้สาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะขาดความสามารถ โชคไม่ดี และงานยาก

รายงานจากกรมวิชาการ (2535: 19-20) ได้รายงานผลวิจัยการรับรู้ความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนที่ผลสัมฤทธิ์ต่างกัน พบว่า

1. นักเรียนระดับประถมศึกษารับรู้สาเหตุที่ทำให้ตนเรียนประสบความสำเร็จ ก็คือเรียนสนุก เรียนเข้าใจง่าย และครูสอนดี ส่วนสาเหตุที่ทำให้ตนเรียนล้มเหลวเกิดจากเรียนเข้าใจยาก เครียด และครูสอนไม่เข้าใจ

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 4, 5 และ 6 รับรู้สาเหตุความสำเร็จ หรือ ความล้มเหลวในการเรียนไม่ต่างกัน ยกเว้น การรับรู้สาเหตุของความล้มเหลวจากแหล่งภายนอกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่รับรู้เกิดจาก ครูดู ขณะที่นักเรียนรับรู้เกิดจากครูสอนไม่เข้าใจ

3. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง กับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 4, 5 และ 6 รับรู้สาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนไม่แตกต่างกัน ยกเว้นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำรับรู้ที่ประสบความสำเร็จเนื่องจากเนื้อหาที่ยาก ส่วนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงรับรู้เกิดจากครูสอนไม่เข้าใจ

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นเพราะปัจจัยภายในตัวบุคคล เช่น ความสามารถในการเรียน ความพยายามในการเรียน ความสนใจในการเรียน ความสุขในการเรียน ความรู้พื้นฐานในการเรียน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีการรับรู้ความสำเร็จในการเรียนว่า เป็นเพราะปัจจัยภายนอกตัวบุคคล เช่น ความยากง่ายของเรื่องที่เรียน โชคชะตา การสอนของครู การเรียนพิเศษ และการช่วยเหลือจากบุคคลอื่น

สว่าง มโนใจ (2551: ออนไลน์) รายงานผลประเมินด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนบ้านจัน (เชียงใหม่ประชานุสาสน์) ผลการประเมินด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของโรงเรียนที่ทางสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานและสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 3 ได้ดำเนินการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O- NET) ช่วงชั้นที่ 2 (ประถมศึกษาปีที่ 6) การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และประเมิน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับประเทศ (NT) ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3) ช่วงชั้นที่ 3 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3) ของนักเรียนทุกคน ในปีการศึกษา 2550 โดยรวมอยู่ในระดับพอใช้

อาจเนื่องมาจากปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ดังนี้

1. ด้านนักเรียน เกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนรู้ สติปัญญาของนักเรียน ความถนัดทางการเรียน เจตคติต่อการเรียน เจตคติต่อครูผู้สอน ความรู้พื้นฐานเดิม ความสนใจในการเรียน
2. ด้านครู เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล บรรยากาศในการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน เทคนิคการสอนของครู ประสิทธิภาพการสอนของครู
3. ด้านผู้บริหาร เกี่ยวกับกระบวนการกำกับ นิเทศและติดตาม การส่งเสริมด้านวิชาการ
4. ด้านโรงเรียน เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางกายภาพ บรรยากาศทางวิชาการของโรงเรียน สื่อเทคโนโลยี
5. ด้านผู้ปกครอง เกี่ยวกับการส่งเสริมการเรียน อาชีพผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ความสัมพันธ์ในครอบครัว

พิชญานันท์ คงทน (2538: ออนไลน์) ได้ทำการศึกษาปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานสังกัด สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน คือ ปัจจัยด้านนักเรียน ได้แก่ ระดับผลการเรียนเดิมของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศนักเรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน ได้แก่ การสอนตรงตามวิชาเอก ปัจจัยด้านผู้ปกครองนักเรียน ได้แก่ สถานภาพบิดา-มารดานักเรียน

กัลยา สุทธุ (สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตการศึกษา 7 2541:ออนไลน์) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา ระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตการศึกษา 7 ผลการวิจัย พบว่า 1) ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คือ ปัจจัยด้านการบริหารโรงเรียน ได้แก่ การประกันคุณภาพของโรงเรียน จำนวนเงินอุดหนุนจากรัฐบาล ค่าธรรมเนียมการเรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน ได้แก่ การสอนตรงตามวิชาเอก ปัจจัยด้านผู้ปกครอง ได้แก่ รายได้ของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ สถานที่ตั้งของโรงเรียน 2) ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในรายวิชาคณิตศาสตร์ คือ ปัจจัยด้านการบริหารโรงเรียน ได้แก่ จำนวนเงินอุดหนุนจากรัฐบาล ปัจจัยด้านครูผู้สอน ได้แก่ การสอนตรงตามวิชาเอก ปัจจัยด้านนักเรียน ได้แก่ ระดับผลการเรียนเดิมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มทักษะ 3) ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในรายวิชาภาษาไทย คือ ปัจจัยด้านการบริหารโรงเรียน ได้แก่ การประกันคุณภาพของโรงเรียน จำนวนเงินอุดหนุนจากรัฐบาล ปัจจัยด้านครูผู้สอน ได้แก่ การสอนตรงตามวิชาเอก ปัจจัยด้านนักเรียน ได้แก่ ระดับผลการเรียนเดิมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มทักษะ และปัจจัยด้านผู้ปกครอง ได้แก่ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง 4) ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนของนักเรียนในรายวิชาสังคมศึกษา ปัจจัยด้าน ครูผู้สอน ได้แก่ ประสพการณ์สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และปัจจัยด้านนักเรียน ได้แก่ ระดับผลการเรียนเดิมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสร้างเสริมประสพการณ์ชีวิต 5) ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในรายวิชาวิทยาศาสตร์ คือ ปัจจัยด้านการบริหารโรงเรียน ได้แก่ การประกันคุณภาพของโรงเรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน ได้แก่ การสอนตรงตามรายวิชาเอก และปัจจัยด้านนักเรียน ได้แก่ ระดับผลการเรียนเดิมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสร้างเสริมประสพการณ์ชีวิต 6) ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในรายวิชาอังกฤษ คือ ปัจจัยด้าน ครูผู้สอน ได้แก่ ประสพการณ์ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น การสอนตรงตามรายวิชาเอก และปัจจัยด้านนักเรียน ได้แก่ ระดับผลการเรียนเดิมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสร้างเสริมประสพการณ์พิเศษภาษาอังกฤษ 7) ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยทุกรายวิชาใน 6 ภาคเรียนคือ ปัจจัยด้านการบริหารโรงเรียน ได้แก่ การประกันคุณภาพของโรงเรียน จำนวนเงินอุดหนุนจากรัฐบาล ค่าธรรมเนียมการเรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน ได้แก่ ประสพการณ์การสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น การสอนตรงตามวิชาเอก และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ สถานที่ตั้งของโรงเรียน

ทัศนีย์ ประสงค์สุข (2546: 64) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ คุณภาพการสอน ความถนัดทางภาษา การส่งเสริมของผู้ปกครอง

ประยูร ไชยวรรณ (2548: 78) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอำนาจเจริญ ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ได้แก่ เพศ บิดาอาชีพรับราชการ บิดาอาชีพค้าขาย บิดาอาชีพรับจ้างทั่วไป มารดาอาชีพรับราชการ มารดาอาชีพค้าขาย มารดาอาชีพรับจ้างทั่วไป บิดาจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา บิดาจบการศึกษาระดับปริญญาตรี มารดาจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มารดาจบการศึกษาระดับปริญญาตรี เจตคติที่มีต่อกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครอง และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

สุพัชรินทร์ ทับทิมทอง (2545: 98) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพศ และเจตคติต่อคอมพิวเตอร์

พรรณภา แก้วคง (2548: ออนไลน์) ได้ทำการศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดยะลา ผลการวิจัยพบว่า ความรู้พื้นฐาน เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ ความสามารถด้านภาษา

ความสามารถด้านจำนวน อาชีพผู้ปกครอง ความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คุณภาพการสอน รายได้ของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ และความสามารถด้านเหตุผล มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา คณิตศาสตร์

ชนะ ภูมิลี (2549: 47) ได้ทำการศึกษาตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 4 ผลการวิจัย พบว่า ตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ 9 ตัว ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ ความวิตกกังวลในการเรียน มโนภาพเกี่ยวกับตนเอง พฤติกรรมการ เรียน พฤติกรรมการสอน บรรยากาศในชั้นเรียน ความถนัดทางการเรียน และความรู้พื้นฐานเดิม

ปราณี จำนงเจริญ (2540: ออนไลน์:) ได้ทำการศึกษาการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ตัว แปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา 11 ที่ ได้จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณและการวิเคราะห์ห้พหุระดับ ผลการวิจัยพบว่า ระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ตัวแปรอายุของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม ความคาดหวังในการศึกษาต่อ ปริมาณการให้การบ้าน บรรยากาศในชั้นเรียน ระดับการ ศึกษาของผู้บริหารโรงเรียน ประสพการณ์ ในการเป็นผู้บริหารโรงเรียน ประสพการณ์ ในการเป็นผู้บริหารโรงเรียน ความเป็นผู้นำทางวิชาการ ของผู้บริหารโรงเรียนและ ขนาดของโรงเรียน มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

เขตพื้นที่การศึกษาระงั่ว เขต 1 (2550: ออนไลน์) ได้ทำการศึกษาแนวทางการนำผล การประเมินคุณภาพการศึกษา ปีการศึกษา 2550 ไปใช้สู่การพัฒนาโรงเรียนของเขตพื้นที่การศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาระงั่ว เขต 1 ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยองค์ประกอบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์แต่ละ สารการเรียนรู้อยู่ของเขตพื้นที่การศึกษา ดังนี้ 1.องค์ประกอบด้านครู ได้แก่ ประสพการณ์ในการสอน เจตคติต่อนักเรียน การใช้เวลาของครู เทคนิคการสอน/คุณภาพการสอน มีภาระงานอื่น นอกเหนือจากงานสอน สอนไม่ตรงกับสาขาที่เรียน บุคลิกภาพ /สุขภาพ ขวัญกำลังใจในการทำงาน ภาวะผู้นำทางวิชาการ 2. องค์ประกอบด้านนักเรียน ได้แก่ ความรู้พื้นฐานของนักเรียนในแต่ละวิชา การมาเรียน / หนีเรียน ความพร้อมของครอบครัว เช่น ฐานะทางสังคม ความสนใจในการเรียน ปัญหาด้านสุขภาพ นักเรียนอยู่กับผู้ปกครอง เช่น ตายาย ซึ่งไม่รู้หนังสือ หรือไม่ได้เอาใจใส่ในการ เรียน นักเรียนติดเกม นักเรียนให้ความสำคัญกับเพื่อนมากกว่าเรื่องอื่น 3. องค์ประกอบด้าน ผู้บริหาร ได้แก่ ผู้บริหารไม่เห็นความสำคัญของงานวิชาการ ผู้บริหารไม่มีนิเทศภายในโรงเรียน ขาด การสร้างขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน 4. องค์ประกอบด้านสภาพของโรงเรียน ได้แก่ ขนาด โรงเรียน จำนวนนักเรียนต่อครู จำนวนครูต่อห้องเรียน ขาดสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัย /อุปกรณ์ / ห้อง พิเศษ / แหล่งเรียนรู้ภายในโรงเรียน ระยะจากบ้านถึงโรงเรียน 5. องค์ประกอบด้านผู้ปกครอง ได้แก่ อาชีพ เจตคติต่อการศึกษา / อนาคตของลูก สภาพเศรษฐกิจ ความอบอุ่นในครอบครัว 6. องค์ประกอบด้านชุมชน ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน ระบบสาธารณสุข

ดังนั้นทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องควรพิจารณา รายละเอียด ข้อมูลสารสนเทศของผลการทดสอบทุกช่วงชั้น เพื่อนำมาใช้ในการวางแผนดำรงคุณภาพในส่วนที่อยู่ในเกณฑ์ระดับคุณภาพที่สูงแล้วและปรับปรุงพัฒนาในส่วนที่ยังอยู่ในเกณฑ์ระดับคุณภาพที่ต่ำต่อไป

เมธี ธรรมวัฒนา (2551: ออนไลน์) ได้นำเสนองานวิจัยปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา โปรแกรมวิชาเทคโนโลยีสถาปัตยกรรม สถาบันราชภัฏผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา โปรแกรมวิชาเทคโนโลยีสถาปัตยกรรม สถาบันราชภัฏ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม พฤติกรรมทางการเรียนของนักศึกษาและความถนัดทางการเรียน

1.1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาภาคปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ พื้นความรู้เดิมและความถนัดทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

1.2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาภาคกศ.บป. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม ความถนัดทางการเรียนและพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอน

1.3 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาภาคสมทบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม และพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา โปรแกรมวิชาเทคโนโลยีสถาปัตยกรรม สถาบันราชภัฏ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ พื้นความรู้เดิม (X1) พฤติกรรมทางการเรียนของนักศึกษา (X6) ความถนัดทางการเรียน (X4) โดยสามารถพยากรณ์ได้ร้อยละ 21.40 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ $YI = .723 + .404 (X1) + .169 (X6) + .004 (X4)$ สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน $ZI = .374(Z1) + .214(Z6) + .142(Z4)$

2.1 ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาภาคปกติ ได้แก่ พื้นความรู้เดิม (X1) และความถนัดทางการเรียน (X4) โดยสามารถพยากรณ์ได้ร้อยละ 22.30 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ $YI = 1.044 + .347 (X1) + .008 (X4)$ สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน $ZI = .336(Z1) + .302(Z4)$

2.2 ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาภาค กศ.บป. ได้แก่ พื้นความรู้เดิม (X1) ความถนัดทางการเรียน (X4) และพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอน (X7) โดยสามารถพยากรณ์ได้ร้อยละ 25.50 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ $YI = .224 + .335 (X1) + .013 (X4) + .165 (X7)$ สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน $ZI = .328 (Z1) + .251 (Z4) + .241 (Z7)$ 2.3 ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาภาคสมทบ ได้แก่ พื้นความรู้เดิม (X1) และพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา (X6) โดยสามารถพยากรณ์ได้ร้อยละ

35.50 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ $YI = .269 + .571 (X1) + .258 (X6)$ สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน $ZI = .477 (Z1) + .356 (Z6)$

เกษมา จงสูงเนิน (2551 : ออนไลน์) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการใช้กับไม่ใช้หนังสือการ์ตูนประกอบการเรียนในการสอนตามคู่มือครูของ สสวท.1. นักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กับไม่ใช้หนังสือการ์ตูนประกอบบทเรียนในการสอน ตามคู่มือครูของ สสวท. ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กับไม่ใช้หนังสือการ์ตูนประกอบบทเรียนในการสอน ตามคู่มือครูของ สสวท. มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่เรียนด้วยการใช้หนังสือการ์ตูนประกอบบทเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า

2. นักเรียนที่มีระดับความสามารถต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา คณิตศาสตร์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถสูงและปานกลางมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่า นักเรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนนักเรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่า นักเรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. การเรียนด้วยการใช้กับไม่ใช้หนังสือการ์ตูนประกอบบทเรียนในการสอนตาม คู่มือครูของ สสวท. กับระดับความสามารถสูง ปานกลาง และต่ำ ไม่มีปฏิสัมพันธ์กัน ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า การใช้กับไม่ใช้การ์ตูนประกอบบทเรียน ในการสอนตามคู่มือครูของสสวท. กับระดับความสามารถสูง ปานกลาง และ ต่ำ ไม่มีผลร่วมกันที่จะทำให้ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์แตกต่างกัน

4. นักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กับไม่ใช้หนังสือการ์ตูน ประกอบบทเรียนในการสอนตามคู่มือครูของ สสวท. มีความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่เรียนด้วยการใช้หนังสือการ์ตูนประกอบบทเรียนมีความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่า

5. นักเรียนที่มีระดับความสามารถต่างกัน มีความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 01 โดยนักเรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถสูงมีความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่า นักเรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถสูงมีความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่า นักเรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถปานกลางมีความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่า นักเรียนกลุ่มที่มีระดับความสามารถต่ำ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. การเรียนด้วยการใช้กับไม้ใช้หนังสือการ์ตูนประกอบบทเรียนในการสอน ตามคู่มือครูของ สสวท. กับระดับความสามารถสูง ปานกลาง และต่ำ ไม่มีปฏิสัมพันธ์กัน ต่อความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า การเรียนด้วยการใช้กับไม้ใช้หนังสือการ์ตูนประกอบการเรียน ในการสอนตามคู่มือครูของ สสวท.กับระดับความสามารถสูง ปานกลาง และต่ำ ไม่มีผลรวมกันที่จะทำให้ให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์แตกต่างกัน

มารุต พัฒนะผล (2551: ออนไลน์) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความสุขในการเรียนรู้ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสุพรรณบุรี

1. ผลการวิเคราะห์ระดับผู้เรียน พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรอิสระระดับผู้เรียนทุกตัวแปรกับความสุขในการเรียนรู้ มีค่าเท่ากับ 0.616 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าตัวแปรอิสระระดับผู้เรียน ได้แก่ ความภาคภูมิใจในตนเอง ความสามารถในการปรับตัว และเจตคติต่อครูผู้สอน ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความสุขในการเรียนรู้ ได้ร้อยละ 37.90 (= 0.379) และตัวแปรอิสระระดับผู้เรียนทุกตัวแปร ได้แก่ ความภาคภูมิใจในตนเอง ความสามารถในการปรับตัว และเจตคติต่อครูผู้สอน ส่งผลทางบวกต่อความสุขในการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการวิเคราะห์ระดับห้องเรียน พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรอิสระระดับห้องเรียนทุกตัวแปรกับความสุขในการเรียนรู้ มีค่าเท่ากับ 0.602 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าตัวแปรอิสระระดับห้องเรียน ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และคุณลักษณะของครูผู้สอน สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความสุขในการเรียนรู้ ได้ร้อยละ 36.20 (= 0.362) และตัวแปรอิสระระดับห้องเรียน ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ส่งผลทางบวกต่อความสุขในการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคุณลักษณะของครูผู้สอน ส่งผลทางบวกต่อความสุขในการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ ตัวแปรการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ยังส่งผลทางบวกต่อค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของ เจตคติต่อครูผู้สอน ที่ส่งผลต่อความสุขในการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ส่งผลทางลบต่อค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของการปรับตัวที่ส่งผลต่อความสุขในการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

สาลินี วงษ์เส็จ (2546: 78-79) ได้ศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 12 ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยทางด้านตัวนักเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในด้านเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความคาดหวังในการศึกษาต่อ และการทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน อยู่ในระดับมาก ด้านความคาดหวังในการศึกษาต่อมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.92 รองลงมาคือ ด้านเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ย 3.85 ส่วนด้านการทำการบ้านภาษาอังกฤษของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดเท่ากับ 3.55 เมื่อพิจารณามาตรฐานของปัจจัยด้านตัว

นักเรียนทั้ง 4 ด้าน โดยด้านการทำการบ้านภาษาอังกฤษ มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานมากที่สุด เท่ากับ .58 รองลงมา คือด้านความคาดหวังในการศึกษาการศึกษาต่อ เท่ากับ .55 ส่วนด้านเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยที่สุด เท่ากับ .46 และพินความรู้เดิม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.35 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .96

2. ปัจจัยด้านโรงเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในด้านขนาดโรงเรียน มีค่าเฉลี่ยของขนาดโรงเรียนเท่ากับ 2.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ.46 โดยมีโรงเรียนขนาดเล็กร้อยละ 1.9 ขนาดกลางร้อยละ 19.0 และขนาดใหญ่ร้อยละ 7.91 คุณภาพการสอนของครู ความเป็นผู้นำด้านวิชาการของผู้บริหาร และความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน อยู่ในระดับดีมาก ด้านคุณภาพการสอนของครู มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.10 และด้านความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.87 เมื่อพิจารณาความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านโรงเรียนทั้ง 3 ด้าน โดยด้านความเป็นผู้นำวิชาการของผู้บริหาร มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมากที่สุด เท่ากับ .57 และด้านคุณภาพการสอนของครู มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยที่สุดเท่ากับ .51

นวรินทร์ ดาก้อนทอง (2549 : 104-106) ได้การศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาของนักเรียนระดับการรับรู้ความสามารถในการเรียนแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการศึกษาการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนโดยภาพรวมพบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จในการเรียน ด้านเจตคติที่ดีต่อครูผู้สอน สูงที่สุด รองมาคือ ด้านการได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่น ด้านอารมณ์ดี ด้านการมีความพยายาม ชั่วขณะ ด้านการมีความพยายามถาวร ด้านการมีความสามารถ ด้านความง่ายของงาน และด้านการมีโชคตามลำดับ

2. ผลการศึกษาและเปรียบเทียบการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จในการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนที่ต่างเพศกัน ต่างระดับชั้นกัน และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนต่างกัน ปรากฏผลดังนี้

2.1 นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีคะแนนการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จในการเรียนด้านการมีความพยายามชั่วขณะ ด้านความง่ายของงาน และด้านการมีโชคแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการมีความพยายามถาวร ด้านการได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่น ด้านเจตคติที่ดีต่อครูผู้สอน ด้านการมีความสามารถ และด้านอารมณ์ดี ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการอ้างสาเหตุของความสำเร็จในการเรียน ในด้านการมีความพยายามชั่วขณะ ด้านความง่ายของงาน และการมีโชคระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง พบว่า นักเรียนชายมีคะแนนการอ้างสาเหตุของความสำเร็จในการเรียน ด้านความง่ายของงาน และด้านการมีโชคสูงกว่านักเรียนหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการมีความพยายามชั่วขณะ นักเรียนหญิงมีคะแนนสูงกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จในการเรียน ด้านการมีความพยายามช่วยเหลือผู้อื่น ด้านการได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่น และด้านเจตคติที่ดีต่อครูผู้สอนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในด้าน การมีความพยายามถาวร ด้านการมีความสามารถ ด้านอารมณ์ดี ด้านความง่ายของงาน และด้าน การมีโชคไม่พบความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการอ้างสาเหตุของความสำเร็จในการเรียน ในด้านการมีความพยายามช่วยเหลือผู้อื่น ด้านการได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่น และด้านเจตคติที่ดีต่อครูผู้สอน ระหว่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนการอ้างสาเหตุของ ความสำเร็จในการเรียนทั้ง 3 ด้าน สูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

2.3 นักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนปานกลาง และ นักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนสูง มีคะแนนการอ้างสาเหตุของ ความสำเร็จในการเรียนในทุกด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการอ้างสาเหตุของความสำเร็จในการเรียนในทุกด้าน ระหว่างนักเรียน ที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองปานกลาง และนักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถ ของตนเองสูง พบว่า นักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนปานกลาง มี คะแนนการอ้างสาเหตุของความสำเร็จในทุกด้าน ต่ำกว่านักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของ ตนเองในการเรียนสูง

3. ตัวแปรเพศกับระดับชั้น เกิดผลปฏิสัมพันธ์ต่อการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จด้านการ ได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ตัวแปรเพศกับระดับชั้นส่งผล ร่วมกันต่อการอ้างสาเหตุของความสำเร็จในการเรียนด้านการได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่น ในขณะที่ตัวแปรเพศกับระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียน ไม่พบว่าเกิดผล ปฏิสัมพันธ์ต่อการอ้างสาเหตุของความสำเร็จในการเรียนในทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่น คือ ตัวแปรเพศกับระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียน ไม่ส่งผลร่วมกันต่อการอ้าง สาเหตุของความสำเร็จในการเรียนในทุกด้าน ส่วนตัวแปรระดับชั้นกับระดับการรับรู้ความสามารถ ของตนเองในการเรียนเกิดผลปฏิสัมพันธ์ต่อการอ้างสาเหตุของความสำเร็จ ด้านการมีความ พยายามช่วยเหลือผู้อื่น ด้านการได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่น ด้านเจตคติที่ดีต่อครูผู้สอน และด้านการมี โชค อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ตัวแปรเพศ ระดับชั้น และการรับรู้ความสามารถของตนเอง ในการเรียน ส่งผลร่วมกันต่อการอ้างสาเหตุของความสำเร็จในด้านการมีโชค

4. ผลการศึกษาการรับรู้สาเหตุของความล้มเหลวในการเรียนของนักเรียนโดยภาพรวม พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยการอ้างสาเหตุของความล้มเหลวในการเรียน ด้านความยากของงาน สูงที่สุด รองมาคือ ด้านการขาดโชค ด้านเจตคติที่ไม่ดีต่อครูผู้สอน ด้านการขาดความสามารถ ด้าน อารมณ์ไม่ดี ด้านการความพยายามช่วยเหลือผู้อื่น ด้านการขาดความพยายามถาวร และด้านการไม่ได้รับ ความช่วยเหลือจากคนอื่น ตามลำดับ

5. ผลการศึกษาและเปรียบเทียบการรับรู้สาเหตุของความล้มเหลวในการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนที่ต่างเพศกัน ต่างระดับชั้นกัน และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนต่างกัน ปรากฏผลดังนี้

5.1 นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีคะแนนการรับรู้สาเหตุของความล้มเหลวในการเรียนด้านการขาดความพยายามถาวร ด้านการขาดความพยายามชั่วคราว และด้านการไม่ได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านเจตคติที่ไม่ดีต่อครูผู้สอน ด้านการขาดความสามารถ ด้านอารมณ์ไม่ดี ด้านความยากของงาน และด้านการขาดโชคไม่พบความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการอ้างสาเหตุของความล้มเหลวในการเรียนในด้านการขาดความพยายามถาวร ด้านการขาดความพยายามชั่วคราว และด้านการไม่ได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่น ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง พบว่า นักเรียนชายมีคะแนนการอ้างสาเหตุของความล้มเหลวทั้ง 3 ด้าน สูงกว่านักเรียนหญิง

5.2 นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนการรับรู้สาเหตุของความล้มเหลวในการเรียนด้านการขาดความพยายามถาวร ด้านการขาดความพยายามชั่วคราวด้านเจตคติที่ไม่ดีต่อครูผู้สอน และด้านการขาดโชคแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในด้านการไม่ได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่น ด้านการขาดความสามารถ ด้านอารมณ์ไม่ดี และด้านความยากของงานไม่พบความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการอ้างสาเหตุของความล้มเหลวในการเรียนในด้านการขาดความพยายามถาวร ด้านการขาดความพยายามชั่วคราว ด้านเจตคติที่ไม่ดีต่อครูผู้สอน และด้านการขาดโชค ระหว่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนการอ้างสาเหตุของความล้มเหลวในการเรียนในทุกด้านที่กล่าวมา ต่ำกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

5.3 นักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนปานกลาง และนักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนสูง มีคะแนนการอ้างสาเหตุของความล้มเหลวในการเรียนในทุกด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการอ้างสาเหตุของความล้มเหลวในการเรียนในทุกด้าน ระหว่างนักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถในทุกด้าน สูงกว่านักเรียนที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนสูง

6. ตัวแปรเพศกับระดับชั้น ตัวแปรเพศกับระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียน ตัวแปรระดับชั้นกับระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียน และตัวแปรเพศระดับชั้น และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียน ไม่พบว่าการเกิดผลปฏิสัมพันธ์ต่อการอ้างสาเหตุของความล้มเหลวในการเรียนในทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ตัวแปรเพศกับระดับชั้น ตัวแปรเพศกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียน ตัวแปรระดับชั้นกับระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียน และตัวแปรเพศ ระดับชั้น และระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียน ไม่ส่งผลร่วมกันต่อการอ้างสาเหตุของความล้มเหลวในการเรียนในทุกด้าน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โดยมีลำดับขั้นตอนการวิจัยดังนี้

1. แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 (ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3) ปีการศึกษา 2552 ของโรงเรียนมาลาสวรรค์พิทยฯ ตำบลบ้านนา อำเภอ บ้านนา จังหวัดนครนายก จำนวน 392 คน เป็นนักเรียนชาย 202 คน นักเรียนหญิง 190 คน ซึ่งใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมาลาสวรรค์พิทยฯ อำเภอ บ้านนา จังหวัดนครนายก โดย ลักษณะแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว
 - ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนเกี่ยวกับ ระดับชั้น และผลการเรียนของภาคเรียนที่ผ่านมา

ตัวอย่างแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

1. เพศ.....
2. อายุ.....ปี
3. ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่.....
4. ผลการเรียนเฉลี่ยของเทอมสุดท้ายในปีการศึกษาที่ผ่านมา.....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. สร้างแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สอดคล้องและครอบคลุมนิยามคำศัพท์เฉพาะ จำนวน 94 ข้อ
3. นำแบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในข้อ 2 ที่สร้างขึ้นนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ ตรวจสอบความถูกต้อง จำนวน 94 ข้อ
4. นำแบบสอบถามที่อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ตรวจไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุรัตน์, อาจารย์ ดร.มนทราจารย์เพ็ง และอาจารย์ ดร.สกล วรเจริญศรี ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาแสดงค่าความสอดคล้อง(IOC) ได้แบบสอบถามผ่านการตรวจค่า IOC จำนวน 90 ข้อ
5. นำแบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านการตรวจสอบของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่มีลักษณะที่ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนบ้านนา “นายกพิทยากร” จำนวน 100 คน จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูงต่ำ โดยนำคะแนนที่ตรวจได้มาเรียงลำดับจากคะแนนสูงสุดลงมาถึงคะแนนต่ำสุด นำนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มคะแนนสูง 25% และนักเรียนที่อยู่กลุ่มต่ำ 25% เพื่อมาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือค่า t ที่มีค่าตั้งแต่ 1.738-5.535 มาใช้เป็นแบบสอบถาม ได้แบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำนวน 68 ข้อ
6. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามในข้อ 3 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8712

ตัวอย่างแบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
ปัจจัยภายในตัวผู้เรียน ความสามารถในการเรียน ตอบคำถามได้ 1. ฉันตอบคำถามที่ครูถามได้					
2. ฉันมักจะลืมเรื่องที่เรียนมาแล้ว					
3. ฉันใช้ความรู้ที่ได้จากการเรียนมาตอบคำถามที่เกี่ยวกับเรื่องนั้นๆได้					
ทำการบ้านได้ 4. ฉันทำการบ้านด้วยตนเองทุกครั้ง					
5. ครูชมฉัน เมื่อทำการบ้านได้ถูกต้อง					
ทำรายงานได้ถูกต้อง 6. ฉันนำความรู้ที่เรียนมาใช้ในการทำรายงานได้ถูกต้อง					
7. ฉันสามารถทำรายงานได้ถูกต้องโดยไม่ต้องถามครู					

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผู้วิจัยตรวจให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อดังต่อไปนี้

ข้อความที่มีความหมาย		ทางบวกให้คะแนน		ทางลบให้คะแนน	
จริงมากที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน	1	คะแนน
จริงมาก	ให้คะแนน	4	คะแนน	2	คะแนน
จริงปานกลาง	ให้คะแนน	3	คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน	5	คะแนน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้ติดต่อประสานงานกับครู หรืออาจารย์ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ดำเนินการแจกแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว แบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้กับนักเรียน และนัดหมายวันเก็บข้อมูล
2. แจกแบบสอบถามไปทั้งหมด 392 ชุด ได้รับคืน 381 ชุด มีความสมบูรณ์ 378 ชุด คิดเป็นร้อยละ 96.43 ของจำนวนที่แจกไปทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ตามข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างตัวแปรที่ศึกษา สถิติที่ใช้คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ข้อมูลหาความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษา สถิติที่ใช้คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ตัวแปรที่เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถิติที่ใช้ คือการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 ค่าร้อยละ
 - 1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean)
 - 1.3 เบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เครื่องมือ

2.1 หาอำนาจจำแนกแบบสอบถาม โดยทดสอบค่า t โดยใช้สูตร t -test

2.2 หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)

3. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบสมมติฐาน

3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรด้านต่างๆ โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

3.2 วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และการแปลผล

ในการวิเคราะห์และการแปลผลวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อต่างๆที่ใช้แทนความหมายดังนี้

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
r_{tt}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
SE	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานการวัด
r	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
R	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ หรือ ความแปรปรวนของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
a	แทน	ค่าคงที่ในรูปคะแนนดิบ
b	แทน	น้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	น้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนมาตรฐาน
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของน้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนดิบ
t	แทน	ค่าสถิติการแจกแจงแบบ t
F	แทน	ค่าสถิติการแจกแจงแบบ F

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยปัจจัยภายในตัวผู้เรียนและปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมาลาสวรรค์พิทยฯ อำเภอบ้านนา จังหวัดนครนายก ซึ่งจะเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 จำนวนร้อยละของนักเรียนที่จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แสดงผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 1

ตอนที่ 2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ

ตอนที่ 3 คำนำนักความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ในตอนนี้ ผู้วิจัยนำข้อมูลจากแบบสอบถาม มาวิเคราะห์หาจำนวนและร้อยละ ดังปรากฏในตาราง 1

ตาราง 3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับชั้นเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตัวแปร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	200	52.9
หญิง	178	47.1
รวม	378	100.0
อายุ		
11	1	0.3
12	70	18.5
13	129	34.1
14	125	33.1
15	49	13.0
16	3	0.8
17	1	0.3
รวม	378	100.0
ศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่		
1	127	33.6
2	130	34.4
3	121	32.0
รวม	378	100.0
ผลการเรียนเฉลี่ย		
ต่ำกว่า 2.01	15	4.0
2.01 - 2.50	70	18.5
2.51 - 3.00	110	29.1
3.01 ขึ้นไป	183	48.4
รวม	378	100.0

จากตาราง 3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 378 คน เป็นนักเรียนชาย 200 คน คิดเป็นร้อยละ 52.9 เป็นนักเรียนหญิง 178 คน คิดเป็นร้อยละ 47.1 ส่วนใหญ่มีอายุ 13 ปี มากที่สุด มีจำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 34.1 รองลงมาอายุ 14 ปี มีจำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 33.1 และ อายุ 12 ปี มีจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 18.5 ตามลำดับ ศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มากที่สุด มีจำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 34.4 รองลงมามัธยมศึกษาปีที่ 1 มากที่สุด มีจำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 33.6 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 32.0 ตามลำดับ และผลการเรียนเฉลี่ย 3.01 ขึ้นไป มากที่สุด มีจำนวน 183 คน คิดเป็น ร้อยละ 48.4 รองลงมา ผลการเรียนเฉลี่ย 2.51 - 3.00 มีจำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 29.1 ผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 – 2.50 มีจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 18.5 และผลการเรียนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.01 มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 ตามลำดับ

1.2 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม และความคลาดเคลื่อนมาตรฐานการวัดของตัวแปร ดังปรากฏในตาราง 2

ตาราง 3 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม และความคลาดเคลื่อนมาตรฐานการวัดของตัวแปร (N = 378)

ตัวแปร	$\bar{X}$	S.D.	r_{tt}	SE
ความสามารถในการเรียน	3.074	0.358	0.799	1.839
ความพยายามในการเรียน	2.517	0.684	0.788	3.517
ความสนใจในการเรียน	3.007	0.717	0.791	3.687
ความสุขในการเรียน	3.508	0.642	0.793	3.300
ความรู้พื้นฐานในการเรียน	2.845	0.558	0.788	2.870
ความยากง่ายของเรื่องที่เรียน	3.062	0.546	0.803	2.806
ความมีโชค	3.174	0.527	0.821	2.710
การสอนของครู	3.341	0.575	0.807	2.959
การเรียนพิเศษ	3.186	0.729	0.835	3.752
การช่วยเหลือจากบุคคลอื่น	3.363	0.626	0.793	3.220

จากตาราง 4 พบว่าปัจจัย ความสามารถในการเรียน ความพยายามในการเรียน ความสนใจในการเรียน ความสุขในการเรียน ความรู้พื้นฐานในการเรียน ความยากง่ายของเรื่องที่เรียน ความมีโชค การสอนของครู การเรียนพิเศษ และการช่วยเหลือจากบุคคลอื่น มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.517 - 3.508 มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามระหว่าง 0.788 - 0.835 และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดระหว่าง 1.839 - 3.752 ตามลำดับ

1.3 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ ผู้วิจัยได้นำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังปรากฏในตาราง 3

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ระดับชั้น เพศ	มัธยมศึกษาปีที่ 1		มัธยมศึกษาปีที่ 2		มัธยมศึกษาปีที่ 3	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
ชาย (N=200)	3.00	0.51	2.62	0.41	2.73	0.55
หญิง (N=178)	3.44	0.39	3.06	0.46	3.06	0.53
รวม (N=378)	3.20	0.50	2.83	0.49	2.89	0.56

จากตาราง 5 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และ
ชั้นปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 2.83 และ 2.89 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.50 0.49 และ
0.56 จำแนกเป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงระดับชั้นปีที่ 1 มี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 และ 3.44
และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.51 และ 0.39 นักเรียนชายและนักเรียนหญิงระดับชั้นปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ย
เท่ากับ 2.62 และ 3.06 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.41 และ 0.46 และนักเรียนชายและ
นักเรียนหญิงระดับชั้นปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.73 และ 3.06 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ
0.55 และ 0.53 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายและคำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาคำสัมประสิทธิ์
สหสัมพันธ์อย่างง่ายและคำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยภายในตัวผู้เรียน ได้แก่
ความสามารถในการเรียน ความพยายามในการเรียน ความสนใจในการเรียน ความสุขในการเรียน
และความรู้พื้นฐานในการเรียน และปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน ได้แก่ ความยากง่ายของเรื่องที่เรียน
ความมีโชค การสอนของครู การเรียนพิเศษ และการช่วยเหลือจากบุคคลอื่น กับผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนทางการเรียน ดังปรากฏในตาราง

ตาราง 6 คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยภายในตัวผู้เรียนและปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตัวแปร	ความสามารถในการเรียน	ความพยายามในการเรียน	ความสนใจในการเรียน	ความสุขในการเรียน	ความรู้พื้นฐานในการเรียน	ความยากง่ายของเรื่องที่เรียน	ความมีโชค	การสอนของครู	การเรียนพิเศษ	การช่วยเหลือจากบุคคลอื่น	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ความสามารถในการเรียน	1.000	0.537**	0.464**	0.478**	0.558**	0.411**	0.231**	0.308**	0.133**	0.424**	0.421**
ความพยายามในการเรียน		1.000	0.521**	0.447**	0.602**	0.378**	0.177**	0.273**	0.182**	0.415**	0.245**
ความสนใจในการเรียน			1.000	0.518**	0.491**	0.325**	0.298**	0.232**	0.139**	0.423**	0.252**
ความสุขในการเรียน				1.000	0.398**	0.342**	0.204**	0.414**	0.109**	0.490**	0.190**
ความรู้พื้นฐานในการเรียน					1.000	0.419**	0.221**	0.333**	0.202**	0.442**	0.229**
ความยากง่ายของเรื่องที่เรียน						1.000	0.234**	0.314**	0.159**	0.327**	0.174**
ความมีโชค							1.000	0.055	0.085	0.274**	0.235**
การสอนของครู								1.000	0.274**	0.345**	0.098**
การเรียนพิเศษ									1.000	0.181**	-0.068
การช่วยเหลือจากบุคคลอื่น										1.000	0.287**
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน											1.000
a = 1.247 R = 0.485 R ² = 0.235 F = 11.269** SE _{est} = 0.479											

**มีค่านัยสำคัญทางสถิติในระดับ .01

จากตาราง 6 พบว่า ปัจจัยภายในตัวผู้เรียน ได้แก่ ความสามารถในการเรียน, ความพยายามในการเรียน, ความสนใจในการเรียน, ความสุขในการเรียน และความรู้พื้นฐานในการเรียน ส่วนปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน ได้แก่ ความยากง่ายของเรื่องที่เรียน, ความมีโชค, การสอนของครู, การเรียนพิเศษ และการช่วยเหลือจากบุคคลอื่น มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง 0.098 - 0.421 ซึ่งทุกค่ามีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ส่วนการเรียนพิเศษ ไม่พบว่ามีค่าสัมพัธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของปัจจัย คือ ความสามารถในการเรียน, ความพยายามในการเรียน, ความสนใจในการเรียน, ความสุขในการเรียน, ความรู้พื้นฐานในการเรียน, ความยากง่ายของเรื่องที่เรียน, ความมีโชค, การสอนของครู, การเรียนพิเศษ และการช่วยเหลือจากบุคคลอื่น กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าเท่ากับ 0.485 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 เมื่อพิจารณาค่าความแปรปรวนของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยภายในตัวผู้เรียน และปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าเท่ากับ 0.235 แสดงว่าปัจจัยภายในตัวผู้เรียน และปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ร้อยละ 23.50

ตอนที่ 3 คำนำน้หนักความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถาม มาวิเคราะห์หาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังปรากฏในตาราง 5

ตาราง 7 คำนำน้หนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อันดับ	ปัจจัยที่ส่งผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	b	SE _b	β	t	เปอร์เซ็นต์ ที่ส่งผล
1	ความสามารถในการเรียน	0.048	0.008	0.385	6.274**	47.12
2	การช่วยเหลือจากบุคคลอื่น	0.022	0.008	0.154	2.688**	18.85
3	การเรียนพิเศษ	-0.022	0.007	-0.148	- 3.060**	18.12
4	ความมีโชค	0.017	0.006	0.130	2.645**	15.91
รวม						100
a = 1.247 R = 0.485 R ² = 0.235 F = 11.269**						

**มีค่านัยสำคัญทางสถิติในระดับ .01

จากตาราง 7 พบว่า ค่าน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีค่าน้ำหนักมากที่สุดได้แก่ ความสามารถในการเรียน รองลงมาคือการช่วยเหลือจากบุคคลอื่น การเรียนพิเศษ และความมีโชค มีค่าน้ำหนักในรูปคะแนนมาตรฐานเท่ากับ 0.385, 0.154, -0.148, และ 0.130 ตามลำดับ และมีค่าน้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนดิบเท่ากับ 0.048, 0.022, -0.022, และ 0.017 ตามลำดับ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ 0.485 ซึ่งสามารถพยากรณ์ได้ 23.50 เปอร์เซนต์ และมีค่าเปอร์เซ็นต์ที่ส่งผลเท่ากับ 47.12, 18.85, 18.12, และ 15.91 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในตัวผู้เรียน และปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
2. เพื่อศึกษานำหนักความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยภายในตัวผู้เรียน และปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. มีปัจจัยอย่างน้อยหนึ่งปัจจัย ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ขอบเขตงานวิจัย

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 (ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3) ปีการศึกษา 2552 ของโรงเรียนมาลาสวรรค์พิทยาสถาบันบ้านนา อำเภอบ้านนา จังหวัดนครนายก จำนวน 392 คน เป็นนักเรียนชาย 202 คน นักเรียนหญิง 190 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามให้กับนักเรียนในระดับชั้นต่างๆ และรวบรวมข้อมูลเมื่อนักเรียนทำเสร็จ
2. แจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 392 ชุด ได้รับคืน 381 ชุด มีความสมบูรณ์ 378 ชุด คิดเป็นร้อยละ 96.43 ของจำนวนที่แจกไปทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ตามข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างตัวแปรที่ศึกษา สถิติที่ใช้คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ข้อมูลหาความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษา สถิติที่ใช้คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ตัวแปรที่เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถิติที่ใช้ คือการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเสนอตามลำดับดังนี้

1. ปัจจัยภายในตัวผู้เรียน ได้แก่ ความสามารถในการเรียน, ความพยายามในการเรียน, ความสนใจในการเรียน, ความสุขในการเรียน และความรู้พื้นฐานในการเรียน และปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน ได้แก่ ความยากง่ายของเรื่องที่เรียน, ความมีโชค, การสอนของครู, การเรียนพิเศษ และการช่วยเหลือจากบุคคลอื่น มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ส่วนการเรียนพิเศษ ไม่พบว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ค่าน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ความสามารถในการเรียน รองลงมา คือการช่วยเหลือจากบุคคลอื่น การเรียนพิเศษ และความมีโชค ตามลำดับ

อภิปรายผล

1. ปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียนที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 1.1 ปัจจัยภายในตัวผู้เรียน ได้แก่ ความสามารถในการเรียน ความพยายามในการเรียน ความสนใจในการเรียน ความสุขในการเรียน และความรู้พื้นฐานในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 1 ที่ว่า ปัจจัยภายในตัวผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ที่เป็นเช่นนี้เป็นเพราะนักเรียนมีความเชื่อว่านักเรียนที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงนั้นต้องมาจากแรงผลักดันภายในตัวผู้เรียน เริ่มต้นจากการเรียนรู้ ก็คือความสามารถที่เพิ่มขึ้น พยายามฝึกฝนได้ด้วยตนเอง มีความสนใจและใส่ใจที่จะเรียนรู้ ความพยายามแสวงหาในสิ่งที่ตนเองถนัด มีความชอบในเนื้อหาที่เรียน และมีความสุข สนุกสนานที่จะเรียนรู้ จนกระทั่งประสบความสำเร็จ ในขณะที่เรียนรู้ก็จะเกิดการเรียนรู้ที่เพิ่มมากขึ้น สร้างเสริมความรู้ความสามารถของตนเองมากขึ้น เมื่อศึกษาในระดับที่สูงขึ้น ก็สามารถนำความรู้พื้นฐานมาใช้ในการสร้างความรู้ใหม่ได้ด้วยตนเอง ปัจจัยเหล่านั้นได้แก่ ความสามารถในการเรียน ความพยายามในการเรียน ความสนใจในการเรียน ความสุขในการเรียน และความรู้พื้นฐานในการเรียน ดังที่มัวร์สันด์ (Moursund.1976:340-341) ได้ศึกษาพบว่า เด็กที่

ประสบความสำเร็จในการเรียนมักเป็นผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตนเอง โดยกล่าวถึงเหตุผล 3 ประการ ดังนี้ 1) เด็กที่มีความเชื่ออำนาจในตนเอง จะใช้ความพยายามอย่างหนัก เพราะเชื่อว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นความพยายามของตน 2) ผู้ที่มีความเชื่ออำนาจในตนเอง จะใช้ทักษะและความสามารถของตนพิจารณาดูงานเพื่อที่จะได้มองเห็นวิธีที่จะทำให้สำเร็จ 3) รางวัลจากภายนอก เช่น คำชมเชย กระดก ที่ทำให้เด็กมีความสามารถในการนำตนเอง (Self-Direction) และมีแรงจูงใจภายใน (Self-Motivation) การได้รับรางวัลเมื่อตนทำงานสำเร็จเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อการเรียนรู้ทั้งในโรงเรียนและสังคมภายนอก เพราะถือว่าเป็นรางวัลจากการกระทำของตนเอง (Self-Reward) และเสาวลักษณ์ รุ่งตะวันเรืองศรี (2551: ออนไลน์) กล่าวว่า ถ้าจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีความสุข มีความสนุก ประทับใจผู้เรียน มีเรื่องอารมณ์ (ด้านบวก) เข้ามาเกี่ยวข้อง เน้นการลงมือกระทำ จะทำให้ผู้เรียนจำได้และสนุกที่จะได้เรียนรู้ หรือถ้าจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความสามารถของผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจ และเกิดความรักในสิ่งที่กำลังเรียนรู้ จะทำให้ผู้เรียนมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ มาร์ช และคนอื่นๆ (Marsh ;& others. 1984: 615) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สาเหตุผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่ทำวิจัยในประเทศออสเตรเลีย พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นเพราะความสามารถ และความพยายาม ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของจรัล อุ่นจิตวิวัฒน์ (2532: 79) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์กับการรับรู้ของความสำเร็จและความล้มเหลว พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นเพราะความสามารถ และความพยายาม

1.2 ปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน ได้แก่ ความยากง่ายของเรื่องที่เรียน ความมีโชค การสอนของครู การเรียนพิเศษ และการช่วยเหลือจากบุคคลอื่น มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 1 ที่ว่า ปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ส่วนการเรียนพิเศษ ไม่พบว่ามีผลสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะว่า ปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน เช่น ความยากง่ายของเรื่องที่เรียน ความมีโชค การสอนของครู และการช่วยเหลือจากบุคคลอื่น ก็ยังมีอิทธิพลต่อความเชื่อว่า ปัจจัยเหล่านี้ก็ส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้เช่นกัน ที่เป็นเช่นนั้น เพราะนักเรียนในช่วงชั้นที่ 3 อยู่ในการวัยรุ่นนี้ยังมีวุฒิภาวะในตนเองต่ำ ยังต้องพึ่งพาการช่วยเหลือจากบุคคลอื่น เช่น พ่อแม่ พี่น้อง และครู การสอนของครูก็มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ครูที่ตั้งใจสอน มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ มีสื่อการสอนจะทำให้นักเรียนสนใจที่จะเรียน อยากร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน เช่นเดียวกับความยากง่ายของสิ่งที่เรียน ก็มีผลต่อการเรียนของนักเรียนเช่นกัน เพราะถ้าเนื้อหาจะง่ายจะทำให้นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว ทำข้อสอบได้ ถ้าเนื้อหาจะยากจะทำให้นักเรียนเรียนรู้ได้ช้า ทำข้อสอบไม่ได้ นักเรียนบางคนก็เชื่อว่าตนเองโชคดีในเรื่องการเรียน อ่านหนังสือได้ตรงกับที่ครูออกข้อสอบ บังเอิญกาข้อสอบตรงกับข้อที่ถูก ดังที่นพพร ปุกคำ (2544: ออนไลน์) กล่าวถึงเรื่องการเรียนการสอนของครูในระดับมัธยมศึกษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมากในระดับการศึกษาของไทย เพราะถ้าเด็กไทยไม่เกิดการเรียนรู้ในระดับนี้แล้ว

จะเป็นการยากมากที่จะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และเป็นคนดีในอนาคต รวมถึงการที่จะพัฒนาเด็กไทยให้ทัดเทียมกับเด็กต่างชาติได้ ฉะนั้นกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับนี้จะต้องเป็นไปอย่างมีคุณภาพ นอกจากครูจะมีความรู้ทางด้านวิชาการแล้วครูควรมีทักษะพื้นฐานการสอน และจากศูนย์การศึกษาเด็กและครอบครัวในมหาวิทยาลัยเซาท์แคโรไลนา (Center for Child and Family of South Carolina. 2004: Online) ได้วิจัยเกี่ยวกับความสำเร็จของวัยรุ่นที่เป็นลูกบุญธรรม พบว่าสิ่งที่แสดงถึงความสำเร็จในการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นนั้น จะต้องได้รับการสนับสนุนจากคนรอบข้างด้วย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของเคลม และ คอนเนล (Klem ;& Connell.2004: 185) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนของครูที่มีความสนใจ และความสำเร็จทางการเรียนของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า ครูที่ให้การสนับสนุนกับนักเรียน จะทำให้นักเรียนมีความสนใจ มีความสำเร็จทางการเรียนสูงกว่า นักเรียนที่ครูไม่ให้การสนับสนุน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของจรัล อุ่นจิตวัฒน์ (2532: 79) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์กับการรับรู้ของความสำเร็จ และความล้มเหลวพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์ทางลบกับการรับรู้สาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะโชคไม่ดี ซึ่งสอดคล้องกับรายงานจากกรมวิชาการ (2535: 19-20) ที่พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีการรับรู้ความสำเร็จในการเรียนว่าเป็นเพราะปัจจัยภายนอกตัวบุคคล เช่น ความยากง่ายของเรื่องที่เรียน โชคชะตา การสอนของครู การเรียนพิเศษ การช่วยเหลือจากบุคคลอื่น ส่วนการเรียนพิเศษ ไม่พบว่ามีผลสัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีค่าน้ำหนักมากที่สุดได้แก่ ความสามารถในการเรียน รองลงมาคือการช่วยเหลือจากบุคคลอื่น การเรียนพิเศษ และความมีโชค ตามลำดับ

2.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีค่าน้ำหนักมากที่สุดคือ ความสามารถในการเรียน ที่เป็นเช่นนั้นเพราะ ผู้ที่มีความสามารถในการเรียน เป็นบุคคลที่ชอบใช้ความสามารถของตนเองในการดำเนินการเรียน มุ่งมั่นแสวงหาความรู้ใหม่ๆอยู่เสมอ ใช้ความสามารถของตนเองเพื่อจะทำให้ตนเองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ดังที่อนุชิต ห่อหุ้มดี (2551: ออนไลน์) กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นการเพิ่มความสามารถให้กับตัวเอง คนทุกคนต้องมีการเรียนรู้ตั้งแต่เกิดจนตายซึ่งเราสามารถทราบได้ว่าเราได้เริ่มเรียนรู้ด้วยตนเอง สิ่งที่สามารถทำให้ทราบว่าเราได้เริ่มการเรียนรู้ ก็คือความสามารถที่เพิ่มขึ้น ซึ่งเรานั้นเป็นผู้ค้นพบมันได้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของไฮกุชิ และคณะ (Higuchi ;& others. 1984 : 1712) ได้สร้างแบบวัดการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวเป็น 4 ลักษณะได้แก่ ความสามารถ ความพยายาม โชค ความง่ายของงาน ไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า การรับรู้สาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นเพราะความสามารถ และความพยายาม ซึ่งสอดคล้องกับผลการรายงานกรมวิชาการ (2535: 19-20) พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จว่าเป็นเพราะปัจจัยภายในตัวบุคคล เช่น ความสามารถในการเรียน ความพยายามในการเรียน ความสนใจในการเรียน ความสุขในการเรียน และความรู้พื้นฐานในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษา

ของนฤมล ศิลปนิลมาลย์ (2545: 90) พบว่านักศึกษาที่มีระดับความสามารถของตนเองในการเรียนสูง มีการอ้างสาเหตุของความสำเร็จในการเรียนว่าเป็นเพราะความสามารถ

2.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีค่าน้ำหนักเป็นอันดับสอง คือ การช่วยเหลือจากบุคคลอื่น ที่เป็นเช่นนี้เพราะ บุคคลที่จะประสบความสำเร็จในการเรียน ยังต้องขอความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น เช่นบุคคลในครอบครัว เช่น จากพ่อแม่ และผู้ปกครอง ที่ช่วยสนับสนุนด้านทุนทรัพย์ อุปกรณ์การเรียน ช่วยเหลือศึกษาค้นคว้าในการทำรายงาน การช่วยเหลือให้กำลังใจ ครูให้ความรู้ อธิบายการบ้าน ให้คำปรึกษาด้านการเรียน เพื่อนช่วยสอนการบ้าน ช่วยเหลือในการทำงานกลุ่ม ช่วยติวหนังสือก่อนสอบ ช่วยกันทำรายงาน ดังที่สมชาติ กิจยรรยง (2538: 128-131) กล่าวถึงบัญญัติ 60 ประการในการประสบความสำเร็จ เคล็ดลับต่างๆ ในการประสบความสำเร็จนี้ถอดความมาจากหนังสือเมเนเจอร์แม็กกาซีน ข้อที่ 46 บอกว่า “อย่ากลัวที่จะขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น” และวิลเลียมและดับเบิลยู (2543: 78-82) ได้อธิบายถึงหลักปรัชญาแห่งความสำเร็จ 7 ข้อ ของเฮนรี เจ. ไกรเซอร์ ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นมหาเศรษฐีของโลก จากข้อที่ 5 บอกไว้ว่า “ตัวของคุณเองไม่สามารถที่จะประสบความสำเร็จได้มากนัก จะต้องได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่นด้วย” ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของแวลลี ลีพหวนิช (2548: 84) ที่พบว่า นักเรียนที่อ้างสาเหตุของความสำเร็จในการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ ด้านเจตคติที่ดีต่อครูผู้สอน เป็นจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือ การได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น และสอดคล้องการศึกษาของกนกวรรณ จันทรีไทร (2541: 84,102) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีคะแนนการอ้างความสำเร็จในการเรียน ว่าเป็นเพราะได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น ความง่ายของงาน เจตคติต่อครูผู้สอน และอารมณ์ดีตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับผลการรายงานกรมวิชาการ (2535: 19-20) พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีการรับรู้ความสำเร็จในการเรียน ว่าเป็นเพราะปัจจัยภายนอกตัวบุคคล เช่น ความยากง่ายของเรื่องที่เรียน โชคชะตา การสอนของครู การเรียนพิเศษ และการช่วยเหลือจากบุคคลอื่น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของแวลลี ลีพหวนิช (2548: 84) ที่พบว่า นักเรียนอ้างความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านเจตคติต่อครูผู้สอน เป็นจำนวนมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่น

2.3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีค่าน้ำหนักเป็นอันดับสาม คือ การเรียนพิเศษ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ นักเรียนมีความคิดว่าการเรียนพิเศษจะช่วยให้ตนประสบความสำเร็จในการเรียน มีการหาข้อมูลเกี่ยวกับสถาบันที่เปิดสอนพิเศษ ศึกษารายละเอียดในวิชาที่เปิดสอนในแต่ละสถาบันเพื่อเป็นข้อมูลในการเลือกเรียนในสถาบันนั้นๆ การเรียนพิเศษเป็นการทบทวนความรู้ที่เรียนจากโรงเรียนเพื่อให้จดจำ และมีความเข้าใจเนื้อหาวิชามากขึ้น ซึ่งมีผลทำให้สอบแข่งขันเข้าเรียนในระดับสูงขึ้น ดังที่ชนิตา รัชพลเมือง (2542: 25) กล่าวถึง เรื่องการเรียนพิเศษไว้ว่าการเรียนพิเศษและการเรียนกิจกรรมเสริมทักษะพิเศษต่างๆ เช่น วาดน้ำ วาดรูป คอมพิวเตอร์ เป็นต้นนั้น เป็นกิจกรรมที่ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินชีวิตของเด็กนักเรียนในยุคปัจจุบัน เพื่อที่จะได้เป็นคนเก่งทางเนื้อหาวิชาการและเก่งทางสังคมควบคู่ไปด้วยกัน กล่าวได้ว่าประเทศไทยและต่างประเทศต่างก็ตื่นตัว และให้ความสำคัญกับการศึกษาของเยาวชนในประเทศมี

การส่งเสริม สนับสนุน โดยจัดให้มีโครงการต่าง ๆ และการติว การกวดวิชาให้นักเรียน ได้ย่ำซ้ำทวน ความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วจากโรงเรียนเพื่อให้มีความจำและเข้าใจมากขึ้น เพื่อที่จะสามารถสอบแข่งขัน เข้าเรียนในระดับที่สูงขึ้นไป ซึ่งสอดคล้องกับผลการรายงานกรมวิชาการ (2535: 19-20) พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีการรับรู้ความสำเร็จในการเรียนว่า เป็นเพราะปัจจัย ภายนอกตัวบุคคล เช่น ความยากง่ายของเรื่องที่เรียน โชคชะตา การสอนของครู การเรียนพิเศษ และการช่วยเหลือจากบุคคลอื่น

2.4 ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีค่าน้ำหนักเป็นอันดับสี่ คือ ความมี โชค ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ บุคคลบางคนเชื่อว่าเมื่อมีเรื่องที่ไม่สบายใจในเรื่องต่างๆ รวมทั้ง ด้านการเรียน เชื่อว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นสิ่งที่บุคคลทั่วไประลึกถึง และมีการไหว้ขอพรจากสิ่ง ศักดิ์สิทธิ์ที่ตนเองนับถือให้ช่วยเหลือ เพื่อเป็นกำลังใจให้กับตนเอง รู้สึกสบายใจ บุคคลเหล่านี้มีความ เชื่อว่าเมื่อตนประสบความสำเร็จในด้านการเรียน เป็นเพราะโชคดี ดังที่มัวร์สัน (Moursund.1976: 340-341) กล่าวว่า ผู้ที่มีความเชื่ออำนาจนอกตน เชื่อว่าคะแนนที่ได้รับนั้นเป็นเพราะโชค ความบังเอิญ และสมชาติ กิจยรรยง (2538: 128-131) กล่าวถึงบัญญัติ 60 ประการ ในการประสบความสำเร็จ เคล็ดลับต่างๆในการประสบความสำเร็จนี้ ถอดความมาจากหนังสือเมเนเจอร์แม็กกาซีน ข้อที่ 39 กล่าวไว้ว่า จงจำไว้ว่า ไม่มีคำว่า“คนอัปโชค” ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของกนกวรรณ จันทรไทร (2541: 88) ได้วิเคราะห์การอ้างสาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นมีค่าเฉลี่ยการอ้างสาเหตุของความสำเร็จใน การเรียน เป็นเพราะความมีโชค และการมีความพยายามชั่วขณะ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของนว รินทร์ ตาก่อนทอง (2549: 108) ผลการศึกษาศึกษาการรับรู้สาเหตุของความล้มเหลวในการเรียนของ นักเรียนโดยภาพรวม พบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยการอ้างสาเหตุของความล้มเหลวในการเรียน ด้านความยากของงานสูงที่สุด รองมาคือ ด้านการขาดโชค ด้านเจตคติไม่ดีต่อครูผู้สอน ด้านการ ขาดความสามารถ ด้านอารมณ์ไม่ดี ด้านการความพยายามชั่วขณะ ด้านการขาดความพยายาม ถาวร และด้านการไม่ได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่น ตามลำดับ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ มาร์ช และคนอื่นๆ (Marsh ;& others. 1984: 15) การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สาเหตุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เมื่อประสบความสำเร็จล้มเหลว เชื่อว่าตนขาดความพยายามสูง แต่เชื่อว่าตนเองโชคไม่ดีในระดับต่ำ

ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้สรุปข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ มีปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน แต่ปัจจัยภายในตัวผู้เรียนบางตัว ถือได้ว่าเป็นบทบาทสำคัญที่ส่งผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยในด้านความพยายามในการเรียน และความรู้

พื้นฐานในการเรียน มีค่าเฉลี่ยระดับพอใช้ ดังนั้น ผู้บริหาร ครู อาจารย์ และ ผู้ปกครอง ซึ่งเป็นผู้ใกล้ชิดนักเรียน ควรมีส่วนร่วมในการส่งเสริม ปลุกฝัง ดูแล เอาใจใส่ คอยชี้แนะและให้คำแนะนำด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดความตระหนัก และมีความเชื่อว่าความพยายามในการเรียนนั้นจะส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งในปัจจุบัน และในอนาคต ความรู้พื้นฐานในการเรียน ก็มีความสำคัญอย่างมาก ซึ่งจะช่วยในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ได้อย่างรวดเร็ว ก่อนสอนครูควรมีการทดสอบความรู้พื้นฐานของนักเรียน แต่ละคน การสอนของครูจะมีประสิทธิภาพ นักเรียนจะเรียนรู้ได้เร็วขึ้น เข้าใจเนื้อหาที่ครูสอน อยากเรียนรู้มากขึ้น

1.2 คำนำหนักความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีคำนำหนักมากที่สุดได้แก่ ความสามารถในการเรียน รองลงมาคือการช่วยเหลือจากบุคคลอื่น การเรียนพิเศษ และความมีโชค ควรนำเสนอผลการวิจัยนี้ให้กับ ผู้บริหาร ครู อาจารย์ ผู้ปกครอง และนักเรียน เพื่อปรับเปลี่ยนความเชื่อในปัจจัยบางตัว เช่น ความมีโชค ควรเน้นปัจจัยบางตัวที่มีความสำคัญ เช่น ความพยายามในการเรียน ความสนใจในการเรียน ดังนั้นครู และผู้ปกครอง ควรมีส่วนร่วมในการส่งเสริมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้นักเรียนมีความเชื่อว่า การประสบความสำเร็จในการเรียนนั้น ขึ้นอยู่กับความพยายาม และความสนใจในการเรียน มากกว่าความมีโชค

1.3 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสำเร็จทางการเรียนทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก เพื่อนำไปเป็นแนวทางส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้ตัวแปรเหล่านั้นในการจัดกิจกรรมให้กับนักเรียน เช่น โครงการเข้าค่ายบูรณาการ เข้าค่าย English Camp

1.4 ควรสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอน ให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ในการเรียนรู้ด้วยตนเอง เรียนรู้ด้วยการปฏิบัติจริง อยากเรียนรู้ ได้ทำในสิ่งที่ตนเองอยากทำ ทำให้เกิดความสุขในเรียน เกิดความกระตือรือร้น จะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น เช่น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้นอกสถานที่ การจัดกิจกรรมโดยเชิญวิทยากรมาให้ความรู้ในด้านต่างๆ การจัดกิจกรรมตลาดนัดอาชีพ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับวิชาต่างๆ เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2.2 ควรสร้างโปรแกรมการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในด้านต่างๆ โดยใช้ผลของการวิจัยนี้เป็นแนวทางในการสร้างโปรแกรม เช่น โปรแกรมส่งเสริมความสามารถในการอ่าน โปรแกรมสร้างความพยายามในการเรียน และโปรแกรมสร้างเป้าหมายในการเรียน

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ จันทรไทร. (2541). การวิเคราะห์การอนุมานสาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ภาควิชาจิตวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- กัลยา สุทนต์. (2541). การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษา ระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตการศึกษา 7. (ออนไลน์).
http://lexitron.nectec.or.th/lookupword_nmphp [2008, September 14]
- การประถมศึกษาจังหวัดพะเยา, สำนักงาน (2531). อุปสรรคต่อการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานประถมศึกษาจังหวัดพะเยา.
- เกษมา จงสูงเนิน. (2551). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการใช้กับไม่ใช้หนังสือ การดูประกอบเรียนในการสอนตามคู่มือครูของ สสวท.1. นักเรียนที่เรียนด้วยการใช้กับไม่ใช้หนังสือการดูประกอบบทเรียนในการสอน ตามคู่มือครูของ สสวท. (ออนไลน์). <http://www.thaiedresearch.org/result/info2.php?id=2961> [2008, September 05]
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- (2545). การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน. ครั้งที่ 1 ; กรุงเทพฯ .
- (2536). รายงานการวิจัยพัฒนานวัตกรรมการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพต่อการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียน (โครงการการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียน การสอนปี 2535-2536) กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- (2535). การรับรู้สาเหตุความสำเร็จในการเรียนของ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่างกัน. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- (2532). การวิเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาด้านประถมศึกษาในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- เขตพื้นที่การศึกษาสระแก้วเขต1. (2550) การศึกษาแนวทางการนำผลการประเมินคุณภาพ การศึกษา http://lexitron.nectec.or.th/lookupword_nmphp [2008, September 14]

- จรัส อุ่นจิตวิวัฒน์.(2532).การรับรู้สาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวในวิชา
คณิตศาสตร์ ของนักเรียนที่มีโมโนภาพเกี่ยวกับงาน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน.
ปริญญาณิพนธ์ วท.ม. (คณิตศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา ภูขาว. (2547). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ
4 MAT. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขาหลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.ถ่ายเอกสาร.
- ชนิตา รักษ์พลเมือง. (2542). การศึกษาเพื่อพัฒนาประเทศ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ชนะ ภูมิลี.(2549). ตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต4. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
คณะศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี. ถ่ายเอกสาร.
- ทัศนีย์ ประสงค์สุข.(2546). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 สังกัดกรมสามัญศึกษา. วิทยานิพนธ์
(สาขาวิจัยการศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
ถ่ายเอกสาร.
- ธีรนุช นามประเทือง.(2545) การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติ และความคงทนใน
การเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ การหาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(สาขาประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร ถ่ายเอกสาร.
- ธีระพร อูวรรณโณ.(2528). ทฤษฎีการอนุมานสาเหตุ (Attribution Theory). เอกสารสำหรับ
โรงพิมพ์ในสาหรานุกรมศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
(อัดสำเนา).
- นวรินทร์ ดาก่อนทอง. (2549). การศึกษาการอ้างสาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลว
ในการ เรียนระดับมัธยมศึกษา ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครสวรรค์
เขต 1 ที่มีระดับ ความรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนที่แตกต่างกัน. ปริญญา
นิพนธ์ กศ.ม. (วิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นันทนา วงษ์อินทร์.(2549). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของวัยรุ่น. รายงานการวิจัย ภาค
วิชาการ แนะนำและจิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

- นันทนา วงษ์อินทร์.(2549). **คุณลักษณะของวัยรุ่นที่ประสบความสำเร็จ**. รายงานการวิจัย
ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- นฤมล ศิลปนิลมาลย์. (2545). **การศึกษาการอ้างสาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวใน
การเรียนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการรับรู้อัตสมรรถนะของนักศึกษาชั้นปีที่ 1
สถาบันราชภัฏมหาสารคามที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
และการสืบค้นสูงและต่ำ**.วิทยานิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา). มหาสารคาม:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- นพพร ปุกคำ. (2544). **ทักษะการเรียนการสอนระดับมัธยม**. (ออนไลน์).
http://lexitron.nectec.or.th/lookupword_nmphp [2008,September 14]
- เบญจวรรณ ช่างจัตุรัส. (2545). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์
1 ของนักเรียนอาชีวศึกษาขอนแก่น**. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สาขาวิชาสถิติประยุกต์)
ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ประพนธ์ จำเริญ. (2544). **รายงานการวิจัยเรื่องการใช้แฟ้มสะสมงานสำหรับการเรียนการ
สอนวิชาคณิตศาสตร์ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ 4 MAT**. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ (ฝ่ายประถม).
- ประยูร ไชยวรรณ. (2548). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มการทำงานและพื้นฐาน
อาชีพ วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา**. บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี. ถ่ายเอกสาร.
- ปราณี จำนงเจริญ. (2540). **การศึกษาการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ตัวแปรที่มีผลต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา
11 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**. (ออนไลน์). http://lexitron.nectec.or.th/lookupword_nmphp
[2008,September 14]
- ประทีป แสงเปี่ยมสุข.(2535). **เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5 โดยสอนความเข้าใจในการอ่าน 4 วิธี** สำนักงานการ
ประถมศึกษาจังหวัดพัทลุง.
- ประสาธ อิศรปรีดา.(2547). **สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่5. โครงการตำราคณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- พนิดา จันทรา. (2543). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา**.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.

- พรรณภา แก้วคง. (2548). การศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดยะลา มหาวิทยาลัยทักษิณ. (ออนไลน์). http://lexitron.nectec.or.th/lookupword_nmphp [2008, September 14].
- พิชญานันท์ คงทน. (2538). การศึกษาปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก. มหาวิทยาลัยนเรศวร. (ออนไลน์). http://lexitron.nectec.or.th/lookupword_nmphp [2008, September 14]
- มารุต พัฒนะผล. (2546). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความสุขในการเรียนรู้ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสุพรรณบุรี. (ออนไลน์). <http://www.thaiedresearch.org/result.php?id=8132> [2008, September 8]
- เมธี ธรรมวัฒนา. (2544). งานวิจัยปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโปรแกรมวิชาเทคโนโลยีสถาปัตยกรรม สถาบันราชภัฏ (ออนไลน์) <http://www.thaiedresearch.org/result/info2.php?id=7147> [2008, September 7]
- ยุทธพงษ์ ไกยวรรณ. (2541). เทคนิคและวิธีการสอน. (ออนไลน์) http://registrar.nsr.u.ac.th/promote/active/article/24_techin.doc [2010, May 7]
- รุ่งนภา ทิมะ. (2521). ความสัมพันธ์ระหว่างอัตมโนทัศน์ ความเชื่ออำนาจในตน-นอกตน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (อัดสำเนา).
- รัตนา ประเสริฐสม. (2526). การเสริมสร้างจิตลักษณะเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมอนามัยของนักเรียนประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (อัดสำเนา)
- วิลเลียม เจ. เลตเตอร์ และ ดับเบิลยู คลีเมนต์ สโตน (2543). อภิมหาเศรษฐีโกเชอร์กับ 7 ปรัชญาความสำเร็จ แปลโดย วรรณประภา. คู่มือปรับปรุงตนเอง: พัฒนาศักยภาพภายในตนเอง. กรุงเทพฯ: ไดนามิคเพรส.
- วิลาลิณีย์ มากนาค. (2551). เทคนิคการสอน. (ออนไลน์) <http://gotoknow.org/blog/sayamol/199718> [2008, September 7]
- แวววลี ลิพหวนิช. (2548). การอ้างสาเหตุของความสำเร็จที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาที่ 1 กรุงเทพมหานคร. กศ. ม(การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2540). จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัยเล่ม 2 : วัยรุ่น-วัยสูงอายุ. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- สว่าง มโนใจ. (2551). รายงานผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. (ออนไลน์).
<http://www.vcharkarn.com/vblog/37809/2> [2008, September 4]
- สาลิณี วงษ์เส็จ. (2546). ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 12. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาการบริหารการศึกษา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- สิริวรรณ ตระสุสานนท์. (2542). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยจัดกิจกรรมการสอนแบบ 4 MAT กับการจัดกิจกรรมการสอนแบบวิธีการทางวิทยาศาสตร์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สุพัชรินทร์ ทับทิมทอง. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต (สาขาวิชาการศึกษาวิทยาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. ถ่ายเอกสาร.
- เสาวลักษณ์ รุ่งตะวันเรืองศรี. (2551). การเรียนรู้อย่าง "มี" ความสุข. (ออนไลน์).
<http://share.psu.ac.th/blog/kon1kon-learning/1752> [2008, September 2]
- สมชาติ กิจรยาง. (2538). ฝันให้ไกล แล้วไปให้ถึง. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.
- อารีย์ วชิรวรการ. (2542). การวัดและประเมินผลการเรียน. กรุงเทพมหานคร: สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- อนุชิต ห่อหุ้มดี. (2551). เทคโนโลยีกับการเรียน. (ออนไลน์).
<http://learners.in.th/blog/safazzz1/1496111> [2008, September 1]
- Bloom, s. (1976). **Human Characteristics and School Learning**. New York: McGraw Hill.
- Chase, M.A. (2001, March). **Children's self-efficacy motivation intentions, attributions in physical education and sport**. *Research Quarterly for Sport and Exercise*. (72) 47-52
- Filozof, E. M.; Alvbertin, H.K.; & Jones, C.R. (1998). **Relationship of adolescent self-esteem to selected academic variables**. *The Journal of School Health*, 68(2), 872
- Furstenberg & Others. (1999). Parenting in poor environment: stress, support and coping. **Children & Society**. New York: Blackwell. 18 (391): 5
- Good, Carter. (1973). **Dictionary of Education**. New York: McGraw – Hill Company.
- Attitudes in Science. *Dissertation Abstracts International*.

- Griffin and others.(1984,May). **"Attribution of Success and Failure in College Performance,"** Psychology Abstracts. 71(5) : 1120-PA.
- Heider, F. (1985). **The psychology of interpersonal relation.** New York: Wiley.
- Higuchi, Kazutoki and others (1984,June) **"An Examination of Causal Attribution model about academic achievement of elementary school children,"** Psychology Abstracts. 71(G) ;1712-PA.
- Hsieh, Pei-Hsuan , (2004). **How college students explain grades in a foreign language Course: The interrelationship of attributions, self-efficacy,language learning beliefs, and achievement.** DAI-A 65 (10) : 3691. Retrieved from UMI ProQuest Digital Dissertations
- John, D & Catherine,T. MacArthur. (2001). **Do Family Characteristics Protect a Child form Risks?.** [Online]. Available.<http://www.children.smart library.org/NewInterface/segment.cfm?segment=20>. [200, May 8,]
- Lefcourt, H.M.(1990). **Locus of Control, Measures of Personality and Psychological Attitudes.** San Diego: California Academic
- Klem, A.M. and Connell, J.P. (2004). **Relationships Matter: Linking Teacher Support to Student Engagement and Achievement.** Paper presented at the Tenth Biennial Meeting of the Society for Research on Adolescence, March 11-14,2004. Baltimore, Maryland. Philadelphia: Institute for Research and Reform in Education
- Marsh, H.W. (1984). Relationships among dimensions of self-concept, and academic achievement. **Journal of Educational Psychology.** 76 , : 1291-1308.
- Moursund, J. P. (1976). **Learning and Learner.** Monterey California: Book Cole.
- Rotter,J. B. (1982). "Generalized Expectancies for Internal Versus External Control of Reinforcement". **The Development and Applications of Social Learning Theory.** New York: John Wiley and Son.
- Schunk, D.H. (1991). **Learning theories and educational perspective.** USA.: Copyright by Macmillan Publishing Company.
- Schunk,D.H.;& Gunn. T.P. (1986). Self – Efficacy and skill development influence of talk strategies and attributions. **Journal of Educational research.** (79) : 238 – 244.
- Shell. D.F.,et al. (1995). **Self-efficacy,attribution, and outcome expectancy mechanisms in Reading and writing achievement: Grade – level and achievement – level differences.** Journal of Educational Psychology. (87) : 386 – 398.

- Stipek, D.J., and Gralinski, J. H. (1991). **Gender differences in children's achievement-related beliefs and emotional responses to success and failure in mathematics.** *Journal of Educational Psychology* 83:361-371.
- Strickland, B.R. (1977). **Internal Control of Reinforcement in Personality Variables in Social Behavioral.** Edited by Thomas Blass. New York: John Wiley and Son.
- Weiner,(1979). **A theory of motivation for some classroom experience.***Journal of education Psychology.* 71:New York.
- Weiner, (1980). **Human Motivation.** New York : Holt, Rinehart & Winston.
- Weiner, (1986). **An attribution theory of motivation and emotion.** New York : Springer-Verlag
- White,T.J. (1993) "Student Services Instructional Services in Partnership to Enhance Student Persistence," **Dissertation Abstracts International.** 54(4): 1261

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำชี้แจงในการทำแบบสอบถาม

ฉบับนี้ มีจุดประสงค์จะนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามของนักเรียน ไปใช้ในการวิจัย เพื่อพัฒนาระบบการเรียนการสอนในโรงเรียน ไม่มีการนำเสนอผลการวิเคราะห์แต่ละบุคคล หากแต่จะนำเสนอเป็นภาพรวมของโรงเรียนเท่านั้น

จึงขอความร่วมมือจากนักเรียนทุกคน ทำแบบทดสอบอย่างเต็มความสามารถ ซึ่งนักเรียนสามารถแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็นได้อย่างอิสระ โดยคำตอบของนักเรียนไม่มีข้อใดถูกหรือผิด เพื่อนำคำตอบที่ได้นั้นไปใช้กับประโยชน์กับส่วนรวม โดยการทำแบบสอบถามนี้มีลักษณะและข้อกำหนดดังนี้

1. แบบสอบถามนี้มี 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มี

แบบสอบถามทั้งหมด 68 ข้อ

2. ให้นักเรียนตอบข้อคำถามโดยกาเครื่องหมาย ✓ ในแต่ละข้อให้ครบทุกข้อ

3. กรณีที่มีข้อสงสัยในการตอบข้อคำถาม ขอให้นักเรียนสอบถามผู้ดำเนินการวัด

ขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

นางบุศรินทร์ มังกรแก้ว

นิสิตปริญญาโท

สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง โปรดกรอกข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียน

1. เพศ_____
2. อายุ_____ ปี
3. ศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ _____
4. ระดับผลการเรียนของนักเรียนในปีการศึกษาที่ผ่านมา
- ☐ ต่ำกว่า 2.00

☐ 2.00-2.50

☐ 2.51-3.00

☐ 3.01 ขึ้นไป

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้จะถามถึงระดับความคิดเห็น หรือปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยให้นักเรียนพิจารณาข้อความในแต่ละข้อ และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด โดยระดับความรู้สึกหรือปฏิบัติมีดังนี้

จริงมากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นสอดคล้องกับความเป็นจริงเกี่ยวกับนักเรียนเป็นส่วนใหญ่

จริงมาก หมายถึง ข้อความนั้นสอดคล้องกับความเป็นจริงเกี่ยวกับนักเรียนมาก

จริงปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นสอดคล้องกับความเป็นจริงเกี่ยวกับนักเรียนบ้างไม่เป็นจริงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นสอดคล้องกับความเป็นจริงเกี่ยวกับนักเรียนเพียงเล็กน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นสอดคล้องกับความเป็นจริงเกี่ยวกับนักเรียนน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถาม

ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
ปัจจัยภายในตัวผู้เรียน ความสามารถในการเรียน ตอบคำถามได้					
0. ฉันตอบคำถามที่ครูถามได้		✓			
00. ฉันมักจะลืมเรื่องที่เรียน มาแล้ว					✓
000. ฉันใช้ความรู้ที่ได้จากการ เรียนมาตอบคำถามที่เกี่ยวกับ เรื่องนั้นๆได้	✓				

แบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อความ	จริง มากที่สุด	จริง มาก	จริง ปานกลาง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
ปัจจัยภายในตัวผู้เรียน ความสามารถในการเรียน ตอบคำถามได้ 1. ฉันตอบคำถามที่ครูถามได้					
2. ฉันมักจะลืมเรื่องที่เรียนมาแล้ว					
3. ฉันใช้ความรู้ที่ได้จากการเรียนมา ตอบคำถามที่เกี่ยวกับเรื่องนั้นๆได้					
ทำการบ้านได้ 4. ฉันทำการบ้านด้วยตนเองทุกครั้ง					
5. ครูชมฉัน เมื่อทำการบ้านได้ ถูกต้อง					
ทำรายงานได้ถูกต้อง 6. ฉันนำความรู้ที่เรียนมาใช้ในการ ทำ รายงานได้ถูกต้อง					
7. ฉันสามารถทำรายงานได้ถูกต้อง โดยไม่ต้องถามครู					
ทำข้อสอบได้ 8. ฉันทำข้อสอบได้ด้วยตนเอง					
9. ถึงแม้ทำข้อสอบไม่ได้ ฉันก็ไม่ เคยแอบถามเพื่อน					
อธิบายความรู้ให้ผู้อื่นเข้าใจได้ 10. ฉันอธิบายความรู้ที่ครูสอนให้ เพื่อนเข้าใจได้					
11. เพื่อนๆมักชมฉันว่าอธิบายเรื่อง ที่ยาก ให้เข้าใจได้ง่าย					

ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
12. ฉันไม่มั่นใจว่าจะอธิบายสิ่งที่เรียนได้ถูกต้อง					
ความพยายามในการเรียน อ่านหนังสือเป็นประจำ					
13. ฉันอ่านหนังสือเรียนเป็นประจำ					
ทำการบ้านเป็นประจำ					
14. ฉันทำการบ้านเสร็จทุกครั้ง					
15. เพื่อนชมว่า ฉันเป็นคนขยันทำการบ้าน					
ฝึกฝนทำข้อสอบเก่า					
16. ฉันฝึกทำข้อสอบจากหนังสือคู่มือเตรียมสอบ					
17.ฉันพยายามหาข้อสอบเก่าๆ มาฝึกทำ					
ความสนใจในการเรียน ซักถามในสิ่งที่ไม่เข้าใจกับครูผู้สอน					
18. ฉันถามครูอยู่เสมอถ้าไม่เข้าใจในสิ่งที่ครูสอน					
19. ฉันชอบอาสาที่จะถามครูแทนเพื่อนในเรื่องที่เพื่อนไม่เข้าใจ					
มีการจดบันทึกขณะที่ครูสอน					
20. ฉันรู้ว่าเรื่องที่ครูสอน เรื่องใดสำคัญและเลือกจดบันทึกเฉพาะเรื่องนั้นๆ					

ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
มีการเตรียมอุปกรณ์					
21. ฉันมีอุปกรณ์การเรียนครบทุกครั้งที่เรียนหนังสือ					
ความสุขในการเรียน					
อยากร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียน					
22. ฉันมีความสุขที่ได้เรียนหนังสือ					
23. ฉันชอบที่จะได้เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียน					
24. ฉันไม่อยากมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน ไม่ว่าจะเป็นวิชาใดก็ตาม					
อยากทำกิจกรรมร่วมกับครูและเพื่อน					
25. ฉันสนใจทำกิจกรรมกับครูและเพื่อน					
26.ฉันชอบแสดงความคิดเห็นร่วมกับครูและเพื่อน					
มีความสบายใจขณะทำกิจกรรม					
27. ฉันรู้สึกสบายใจ ขณะทำกิจกรรมต่างๆ ในการเรียน					
28. ถ้าฉันมีโอกาสหลีกเลี่ยงการทำกิจกรรมในชั้นเรียนได้ ฉันจะหลีกเลี่ยง					
29. ฉันรู้สึกเสียดาย ถ้าไม่มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทางการเรียน					

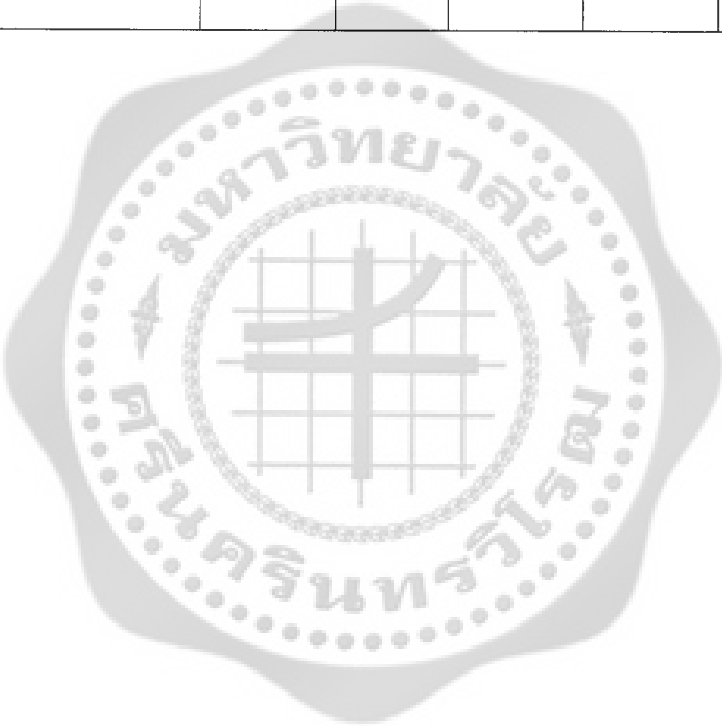
ข้อความ	จริง มาก ที่สุด	จริง มาก	จริง ปานกลาง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
ความรู้พื้นฐานในการเรียน มีความรู้จากประสบการณ์ที่ เรียนรู้มาก่อน					
30. ฉันนำความรู้จากประสบการณ์ เดิมมาใช้ในการทำรายงาน					
31. ฉันสามารถตอบคำถามครูได้ เพราะเรื่องที่ครูถามนั้นฉันเรียน มาแล้ว					
32. ฉันไม่เข้าใจในสิ่งที่ครูสอน เพราะฉันไม่มีความรู้พื้นฐานในเรื่อง นั้นๆ					
อ่านหนังสือมาก่อนล่วงหน้า					
33. ฉันอ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนที่ ครูจะสอน					
34. ฉันตอบคำถามครูได้ เพราะฉัน อ่านหนังสือมาก่อนที่ครูจะสอน					
ศึกษาบทเรียนที่สูงกว่า					
35. ฉันมักจะอ่านหนังสือใน ระดับชั้นที่สูงกว่าชั้นที่ฉันเรียน					
36. ฉันไม่คิดที่จะศึกษาบทเรียนใน ระดับชั้นที่สูงกว่าชั้นที่ฉันเรียน					
ปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน ความยากง่ายของเรื่องที่เรียน เนื้อหายากหรือง่ายเกินไป					
37. ฉันเข้าใจบทเรียนได้ดี เพราะ เนื้อหาที่เรียนง่ายเกินไป					
38. ฉันเรียนคิดว่าเนื้อหาบางวิชา ยากเกินไป สำหรับระดับชั้นที่ฉัน เรียน					

ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
แบบฝึกหัดง่ายหรือยากเกินไป 39. ฉันทำแบบฝึกหัดเสร็จอย่างรวดเร็วเพราะเป็นสิ่งที่ง่ายสำหรับฉัน					
ข้อสอบหรือแบบทดสอบง่ายหรือยากเกินไป 40. ครูออกข้อสอบยาก เกินความสามารถของฉัน					
41. ฉันได้คะแนนดีในบางวิชา เพราะข้อสอบวิชานั้นง่ายสำหรับฉัน					
ความมีโชค สอบได้เพราะเดาคำตอบถูก 42. ฉันได้คะแนนดี เพราะโชคดีที่เดาคำตอบถูก					
43. ฉันไม่เชื่อว่าการเดาจะช่วยให้ฉันทำข้อสอบได้ถูกต้อง					
ทำข้อสอบได้เพราะบังเอิญอ่านหนังสือตรง 44. ฉันทำข้อสอบได้ เพราะบังเอิญอ่านหนังสือตรงกับข้อสอบ					
45. ครูออกข้อสอบตรงกับเรื่องที่ฉันรู้					
46. ฉันไม่เคยเก่งข้อสอบได้ตรงกับที่ครูถามเลย					
การขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วยเหลือ 47. ฉันขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วยฉัน ทำข้อสอบให้ได้					

ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
48. ฉันเชื่อว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์สามารถช่วยฉันในเรื่องการเรียนได้ โดยเฉพาะเวลาสอบ					
49. การไหว้ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทำให้ฉันมีกำลังใจในการสอบ					
การสอนของครู ครูสอนสนุก					
50. ครูสอนสนุกทำให้ฉันอยากเรียน					
51. ครูมีกิจกรรมสนุกๆให้นักเรียนร่วมกันทำ					
52. ครูสอนวิธีเดิมๆไม่มีอะไรแปลกใหม่					
ครูใช้สื่อในการสอน					
53. ครูมีอุปกรณ์ในการสอนที่ทำให้ฉันเข้าใจบทเรียนและอยากเรียนมากขึ้น					
54. ครูมักสอนโดยการอธิบาย ไม่มีการใช้อุปกรณ์การสอน ทำให้ฉันเบื่อหน่ายไม่อยากเรียน					
55. อุปกรณ์การสอนที่ครูใช้ ไม่ค่อยน่าสนใจสำหรับฉันเลย ทำให้ฉันไม่อยากเรียน					
ครูอธิบายแล้วนักเรียนเข้าใจ					
56. ครูอธิบายได้ละเอียดทำให้ฉันเข้าใจในบทเรียนได้ดี					

ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
57. ครูอธิบายไม่เข้าใจ ทำให้ฉันสับสน					
การเรียนพิเศษ					
การเรียนพิเศษหลังเลิกเรียน					
58. ฉันเรียนพิเศษหลังเลิกเรียนอย่างสม่ำเสมอ					
59.ฉันไม่ได้เรียนพิเศษหลังเลิกเรียน					
การเรียนพิเศษวันเสาร์-วันอาทิตย์					
60. ฉันเรียนพิเศษเฉพาะบางเสาร์-อาทิตย์					
61. ฉันไม่ได้เรียนพิเศษในวันเสาร์-วันอาทิตย์					
การเรียนพิเศษโดยจ้างครูมาสอนพิเศษที่บ้าน					
62. ฉันเรียนพิเศษโดยจ้างครูมาสอนพิเศษที่บ้าน ในบางวิชาที่ฉันเรียนไม่เข้าใจ					
การช่วยเหลือจากบุคคลอื่น					
การช่วยเหลือจากพ่อแม่					
63. พ่อแม่ซื้อหนังสือให้ฉันค้นคว้า					
64. พ่อแม่คอยชี้แนะเรื่องต่างๆเกี่ยวกับการเรียนให้กับฉัน					
เพื่อนช่วยติวข้อสอบให้					
65. เพื่อนช่วยติวข้อสอบให้ฉันทำให้ฉันทำข้อสอบได้					

ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
66. เพื่อนจะช่วยอธิบายบทเรียนที่ฉันไม่เข้าใจ					
ครูอธิบายการบ้านที่ไม่เข้าใจ					
67. ครูอธิบายการบ้านที่ฉันไม่เข้าใจ ด้วยความเต็มใจ					
68. ครูไม่ค่อยให้เวลากับฉัน ในการถามเรื่องที่ไม่เข้าใจ					

ภาคผนวก ข
คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อสอบเชิงความตรงกับวัตถุประสงค์ โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	เฉลี่ย	สรุป
1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2	1	1	1	1.00	ใช้ได้
3	1	1	1	1.00	ใช้ได้
4	1	1	1	1.00	ใช้ได้
5	0	0	0	0.00	ใช้ไม่ได้ ควรปรับปรุง
6	1	1	1	1.00	ใช้ได้
7	1	1	1	1.00	ใช้ได้
8	1	1	0	0.67	ใช้ได้
9	1	1	0	0.67	ใช้ได้
10	0	1	1	0.67	ใช้ได้
11	1	1	1	1.00	ใช้ได้
12	1	1	1	1.00	ใช้ได้
13	1	1	1	1.00	ใช้ได้
14	0	1	1	0.67	ใช้ได้
15	1	1	1	1.00	ใช้ได้
16	1	1	1	1.00	ใช้ได้
17	1	0	0	0.33	ใช้ไม่ได้ ควรปรับปรุง
18	1	1	1	1.00	ใช้ได้
19	1	1	1	1.00	ใช้ได้
20	1	1	1	1.00	ใช้ได้
21	0	1	1	0.67	ใช้ได้
22	1	1	1	1.00	ใช้ได้
23	1	1	1	1.00	ใช้ได้
24	1	1	1	1.00	ใช้ได้
25	1	1	1	1.00	ใช้ได้
26	1	1	1	1.00	ใช้ได้

สรุปการวิเคราะห์ข้อสอบเชิงความตรงกับวัตถุประสงค์ โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	เฉลี่ย	สรุป
27	1	1	1	1.00	ใช้ได้
28	1	1	1	1.00	ใช้ได้
29	1	1	1	1.00	ใช้ได้
30	0	0	0	0.00	ใช้ไม่ได้ ควรปรับปรุง
31	1	1	1	1.00	ใช้ได้
32	1	1	1	1.00	ใช้ได้
33	1	1	1	1.00	ใช้ได้
34	1	1	1	1.00	ใช้ได้
35	1	1	1	1.00	ใช้ได้
36	1	1	1	1.00	ใช้ได้
37	1	1	1	1.00	ใช้ได้
38	1	1	1	1.00	ใช้ได้
39	1	1	1	1.00	ใช้ได้
40	1	1	1	1.00	ใช้ได้
41	0	1	1	0.67	ใช้ได้
42	0	1	1	0.67	ใช้ได้
43	1	1	1	1.00	ใช้ได้
44	1	1	1	1.00	ใช้ได้
45	1	0	1	0.67	ใช้ได้
46	1	0	1	0.67	ใช้ได้
47	1	1	1	1.00	ใช้ได้
48	0	0	0	0.00	ใช้ไม่ได้ ควรปรับปรุง
49	1	1	1	1.00	ใช้ได้
50	1	1	1	1.00	ใช้ได้
51	1	1	1	1.00	ใช้ได้
52	1	1	1	1.00	ใช้ได้

สรุปการวิเคราะห์ข้อสอบเชิงความตรงกับวัตถุประสงค์ โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	เฉลี่ย	สรุป
53	1	1	0	0.67	ใช้ได้
54	0	1	1	0.67	ใช้ได้
55	1	1	0	0.67	ใช้ได้
56	1	1	1	1.00	ใช้ได้
57	1	0	1	0.67	ใช้ได้
58	1	1	1	1.00	ใช้ได้
59	0	1	1	0.67	ใช้ได้
60	1	1	1	1.00	ใช้ได้
61	1	1	1	1.00	ใช้ได้
62	1	1	0	0.67	ใช้ได้
63	1	1	1	1.00	ใช้ได้
64	1	1	1	1.00	ใช้ได้
65	1	1	1	1.00	ใช้ได้
66	1	1	1	1.00	ใช้ได้
67	1	1	1	1.00	ใช้ได้
68	1	1	1	1.00	ใช้ได้
69	1	1	1	1.00	ใช้ได้
70	1	1	1	1.00	ใช้ได้
71	1	1	1	1.00	ใช้ได้
72	1	1	1	1.00	ใช้ได้
73	1	1	1	1.00	ใช้ได้
74	1	1	1	1.00	ใช้ได้
75	0	1	1	0.67	ใช้ได้
76	1	1	1	1.00	ใช้ได้
77	1	1	1	1.00	ใช้ได้
78	1	1	1	1.00	ใช้ได้

สรุปการวิเคราะห์ข้อสอบเชิงความตรงกับวัตถุประสงค์ โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	เฉลี่ย	สรุป
79	1	1	1	1.00	ใช้ได้
80	1	1	1	1.00	ใช้ได้
81	1	1	1	1.00	ใช้ได้
82	1	1	1	1.00	ใช้ได้
83	1	1	1	1.00	ใช้ได้
84	1	1	1	1.00	ใช้ได้
85	1	1	1	1.00	ใช้ได้
86	1	1	1	1.00	ใช้ได้
87	1	1	1	1.00	ใช้ได้
88	1	1	1	1.00	ใช้ได้
89	1	0	1	0.67	ใช้ได้
90	1	1	1	1.00	ใช้ได้
91	1	1	1	1.00	ใช้ได้
92	1	1	0	0.67	ใช้ได้
93	1	1	1	1.00	ใช้ได้
94	1	1	1	1.00	ใช้ได้
				0.89	

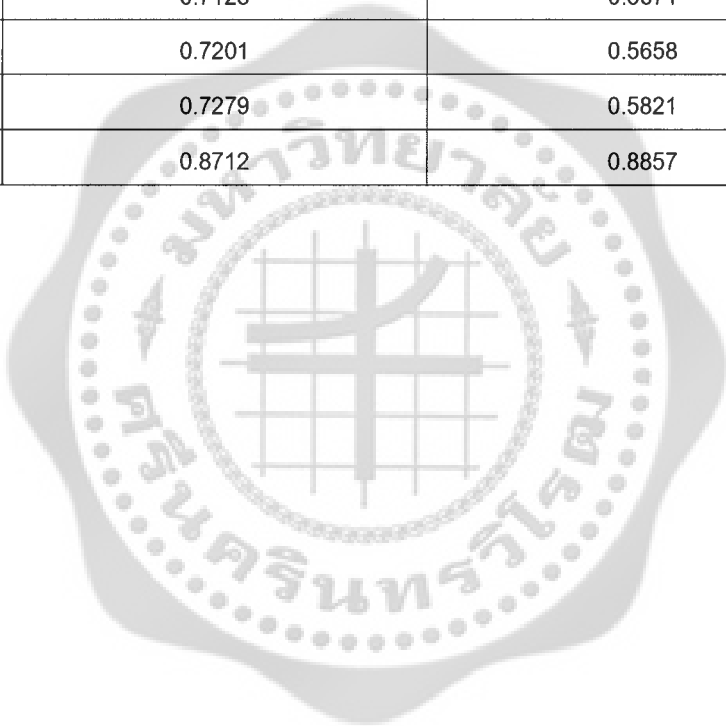
คุณภาพของแบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตารางที่ 1 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) และความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r)	
	ขั้นทดลองใช้แบบสอบถาม	ขั้นเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย
1	0.7261	0.5732
2	0.7311	0.5736
3	0.7268	0.5666
4	0.7169	0.5674
5	0.7165	0.5652
6	0.7228	0.5652
7	0.7249	0.5694
8	0.7273	0.5677
9	0.7187	0.6009
10	0.7154	0.5649
11	0.7278	0.6031
12	0.7249	0.5853
13	0.7143	0.5663
14	0.7195	0.5642
15	0.7217	0.5659
16	0.7191	0.5632
17	0.7309	0.5639
18	0.7207	0.5601
19	0.7285	0.5684
20	0.7297	0.5653
21	0.7234	0.5646
22	0.7257	0.5558
23	0.715	0.5636
24	0.7497	0.5707
25	0.7122	0.5653
26	0.7186	0.5656
27	0.7182	0.5685

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r)	
	ขั้นทดลองใช้แบบสอบถาม	ขั้นเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย
28	0.7519	0.5741
29	0.7182	0.5623
30	0.7171	0.5622
31	0.7131	0.5629
32	0.7199	0.5754
33	0.7155	0.5657
34	0.7142	0.5661
35	0.7238	0.5659
36	0.7247	0.5797
37	0.7138	0.5671
38	0.7234	0.5813
39	0.7268	0.5692
40	0.7228	0.5744
41	0.7254	0.5705
42	0.7213	0.5935
43	0.7202	0.5955
44	0.7076	0.5614
45	0.7124	0.5602
46	0.7235	0.5845
47	0.7271	0.5709
48	0.7105	0.5761
49	0.7175	0.5737
50	0.7247	0.5704
51	0.7304	0.5658
52	0.7159	0.5818
53	0.7279	0.5652
54	0.7282	0.5788
55	0.7288	0.5745
56	0.7211	0.5603
57	0.7276	0.5756

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r)	
	ขั้นทดลองใช้แบบสอบถาม	ขั้นเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย
58	0.7267	0.5604
59	0.7181	0.5691
60	0.7241	0.5982
61	0.7551	0.5749
62	0.7273	0.5767
63	0.7279	0.5607
64	0.7165	0.5646
65	0.7153	0.5644
66	0.7123	0.5671
67	0.7201	0.5658
68	0.7279	0.5821
ค่าความเชื่อมั่น	0.8712	0.8857

ภาคผนวก ค
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ
หนังสือขอเชิญผู้เชี่ยวชาญและขอความอนุเคราะห์

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์	ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
อาจารย์ ดร. มณฑิรา จารุเพ็ง	ภาควิชาจิตวิทยาการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
อาจารย์ ดร. สกล วรเจริญศรี	ภาควิชาจิตวิทยาการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศร 0519.12/8343

วันที่ 16 มิถุนายน 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางบุศรินทร์ มังกรแก้ว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสภานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.นันทา สุรักษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีจำ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง อาจารย์ ดร.สกล วรเจริญศรี และ อาจารย์ ดร.ทาสนา จุลรัตน์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางบุศรินทร์ มังกรแก้ว และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศร 0519.12/8573

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุโขวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒๙ มิถุนายน 2552

เรื่อง ขออนุญาตเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านนา "นาคพิพยกร"

เนื่องด้วย นางบุศรินทร์ มังกรแก้ว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.นันทา ผู้รักษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีจำ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 100 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในระหว่างเดือนกรกฎาคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาต ได้โปรดพิจารณาให้ นางบุศรินทร์ มังกรแก้ว ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-8027-798

ที่ ศบ 0519.12/8 574

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๑ มิถุนายน 2552

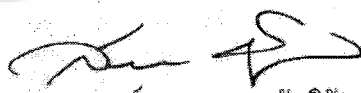
เรื่อง ขออนุญาตเคราะห้เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนมาลาศวรรค์พิทยา

เนื่องด้วย นางบุศรินทร์ มังกรแก้ว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.นันทา สุวีริยา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร นนธิศรีขำ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 จำนวน 392 คน ตอบแบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในระหว่างเดือนกรกฎาคม - สิงหาคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตเคราะห้ ได้โปรดพิจารณาให้ นางบุศรินทร์ มังกรแก้ว ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-8027-798

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางบุศรินทร์ มังกรแก้ว
วัน เดือน ปีเกิด	18 ตุลาคม 2509
สถานที่เกิด	อำเภอบำเหน็จณรงค์ จังหวัดชัยภูมิ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	234/3 หมู่ 3 ตำบลพรหมณี อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก 26000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2527	มัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียนบำเหน็จณรงค์วิทยาคม
พ.ศ. 2531	ว.ท.บ. (จิตวิทยา) จาก มหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2553	กศ.ม (จิตวิทยาการแนะแนว) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

